

၅၅၂

သခင်အဖြစ်မြင်ခွင့်ရချင်သည်

BURMESE
CLASSIC

2009

DEPT. THEN SHWELT

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့နိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းငြိမ်ပ အချက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်မာရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဝှံ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ ခိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ရှေးကျွန်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဒိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူ့အဖွဲ့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ★ အချိုတက်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်တက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

၇၅

သခင်အဖြစ်မြင်ခွင့်ရချင်သည်

- အပုံဒီဇိုင်း - Idea Kyaw & Kyaw Oo
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်နီသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၇၇၅)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၈၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ဆက်
၆၈၊ စကားဝါလမ်း၊
အင်္ဂုလိယ၊ ရန်ကင်းမြို့
- အတွင်းဖလင် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းငွေ
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊
ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ · ၈၃

ဗျူ
သခင်အဖြစ် မြင်ခွင့်ရချင်သည်/ဗျူ ၊ - ရန်ကင်း
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၃
၂၈၈ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) သခင်အဖြစ် မြင်ခွင့်ရချင်သည်

အခန်း (၁)

“နာမည်လေးက ရွန်းရွန်းပို့၊ အဖေက သဘော့သာ။ အမေက တန်သည်ပွဲစာ။ ရေလှံတဲ့အသိုက်အဝန်းကနော်၊ မင်း ဖမ်းဥထားလိုက်ပါ သာ။ ငွေတွင်းကို ဖင်ခုထိုင်ထားသလို နှပ်နေလို့ရတယ်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါ့မှာ မမမိနာရှိနေတာပဲ”

“ဟာ မင်း မမမိနာက အခွံကြီးပါကွာ၊ တွေ့လိုက်တိုင်း ကြီး ကြီးကျယ်ကျယ် ဆုံးမစကားတွေပဲ လွှတ်နေတာ၊ သူတော်စင်ဘဝနဲ့ ဆော့ချင်စိတ်ပေါက်သွားတယ်၊ တို့အထာနဲ့တော့ အလင်းတန်းပျောက် ဆယ် သားဦး၊ ချောင်တစ်ချောင်မှာ ကွေးနေတာကမှ အရသာရှိဦးမယ်”

အာကာအောင်က အားမနာတမ်း ပြစ်တင်ရှုတ်ချပြီး သားဦး ဆက်က လက်သီးတစ်ချက်လောက် ဝဲလိုက်လာမလား ဂရုစာဖိုက်

မျက်လုံးကို လွှင့်လွှင့်ထားရသေး၏။ မမမိနာနှင့် ပတ်သက်လျှင် ဒီကောင်က အကဲဆတ်ကာ သူငယ်ချင်းချင်းတောင် သည်းမခံတတ်ပါ။

ဒီနေ့တော့ ဘာတွေ အထူးကြည့်နေသလဲ မသိနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ပန်းကို လှမ်းပုတ်၍တောင် ပြုံးနေသေးသည်။

“ငါက မမဆီက အဲလိုအသံလေးတွေ ကြားရတာကို သာယာနေတာကွ၊ မမမိနာ ဆူဆူပူပူ မလုပ်တဲ့နေ့ဆို တစ်ခုခုလိုနေပြီး မပြည့်စုံသလို ခံစားရတယ်”

“မင်းရဲ့နားကို ရွှေချထားဖို့ကောင်းတယ်၊ ငါတို့ကတော့ နားမူမခံဘူး၊ ဂေဟာပူပဲခံလိုက်တော့မယ်”

“အဲဒါက အချစ်နဲ့ခံစားမှု မတူလို့ပါကွာ၊ အချစ်က အရာရာကို အပြစ်မမြင်ဘူးကွ၊ မမမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေ မရှိပေမယ့် ရိုးသားသိမ်မွေ့တဲ့ ဂုဏ်တစ်ခုနဲ့ အလှတရားတွေကို ပိုင်ဆိုင်တယ်”

“အဲဒါက အနာဂတ်ကို အထောက်အပံ့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ဘယ်သူမဆို ဘဝကို သက်တောင့်သက်သာပဲ ဖြတ်သန်းချင်ကြတာပါ”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငိုကြွေးမှ တင့်တောင်းစာင့်တယ်နေရတာ ပိုရှက်ဖို့ကောင်းပါတယ်၊ မင်းကို ပုတ်ဖတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိသားစုကို အဲလို ကပ်ပါးလုပ်ပြီး ရှာမကျွေးချင်တာ အခု ငါလည်သလို ပွဲစားလုပ်ကျွေးတယ်ဆိုတာ ရိုးရိုးသားသားပဲ မဟုတ်လား”

“မလှိမ့်တစ်ပတ် သူများမျက်ခုံးမွှေးပေါ် စကြံလျှောက်ရတဲ့ အခါမျိုးရှိတာလည်း ထည့်ပြော”

“အဲဒါက ဒီလောကရဲ့အထာလေး၊ မနပ်ရင် ကိုယ်ခံလိုက်ရမှာပေါ့ ဟာ မမ ရုံးဆင်းပြီ၊ ငါ လစ်ပြီ အာကာ”

သားဦးဆိုတဲ့ကောင်က အဲသလို။ မမကိုမြင်သည်နှင့် သူငယ်ချင်းကို စကားဆုံးအောင်မပြောတော့ဘဲ ထလာခဲ့သည်။

ဖယ်ရိုကားပေါ်က ဆင်းလာသော မမက အင်္ကျီအပြု။ ထဘီအပြာရောင်လေးဖြင့် ထမင်းဘူးတွေ၊ ဖိုင်တွေထည့်ထားသော ဆွဲခြင်းလေးကိုဆွဲလျက် သူ့ကိုပြုံးပြသည်။

“မမမိနာ”

“ဒီနေ့ ပွဲမရှိဘူးလား သားဦး”

“အစောကြီး ပွဲပြတ်လို့ ပြန်လာပြီ၊ မမကိုစောင့်နေတာပေါ့၊ ဒီနေ့ပွဲလှတယ်၊ မမ ဘာစားမလဲပြော”

“အမလေး ကိုယ်တော်ရယ် မနက်ရုံးတက်တိုင်း လက်ဖက်ရည်တိုက်နေတာ တော်ပြီပေါ့၊ မင်းအိမ်စရိတ်ပဲ လုံလုံလောက်လောက် ရှာပေးလိုက်ပါ၊ မမက မင်းဆီက ဘာအခွင့်အရေးမှ မလှီချင်ပါဘူး”

“မမကလည်း မမကို အခွင့်အရေး ယူပါလို့ ပြောနေလို့လား၊ သား အလုပ်ဖြစ်တဲ့နေ့တိုင်း မမကို ကျွေးမွေးပြုစုချင်လို့ပါ၊ မမက ဝန်ထမ်းလစာလေးနဲ့ မအေအိုကြီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးနေရတယ်၊ လှလှလည်း မဝတ်နိုင်ဘူး၊ ဝဝလည်း မစားနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပျို သူများကိုပဲပြောနေတယ်၊ သားဦးကရော ဘယ်လောက်တောင် အဆင်ပြေလို့လဲ၊ မိသားစုကို တာဝန်ယူပြီး ဘွဲ့ရုံးအောင်

www.burmeseclassic.com

တောင် ယဉာဏေနိုင်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“စာနာပြုမနေနဲ့ ဘဝတူချင်းဆိုတာ နားလည်တယ်။ သဒ္ဓါလို့ ကျွေးတဲ့အချိန်လေးတော့ မငြင်းနဲ့ဗျာ၊ လာ ကြေးအိုးသွားသောက်မယ်၊ အပြန်ကျ ဒေါ်ဒေါ်ဖို့လည်း ဝယ်ပေးလိုက်မယ်”

သာဠီက ဆွဲခြင်းကိုယူကာ မိုနာလက်ကိုလည်း တင်းတင်းဆွဲ၍ ကြေးအိုးဆိုင်ရောက်အောင် သွက်သွက်လျှောက်၏။

ဇွတ်တရွတ် ကောင်ဆိုးလေးက တစ်ခါတစ်ရံ ပြောဆိုလို့ မနိုင်ပါ။ ဘယ်နေရာသွားသွား သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြုချင်သည့်အကျင့်ကလည်း မပျောက်။

ဆိုင်ကိုရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့အတွက်က အသားနှင့် ပြေးအိုးပြီးရည်မှာပြီး သူမအတွက်တော့ ကြေးအိုးမှာပေးသည်။ ပြီးလျှင် သူမ ကြေးအိုးပန်းကန်ထဲက အသားဖတ်တွေ ငုံးဥတွေမှန်သမျှ သူယူစားမှာပဲဖြစ်၏။

“မမမိုနာ”

“ဟင်”

“အလှတွေသိပ်မပြင်နဲ့”

“ဟယ်တော် ကျုပ်က ဘယ်မှာအလှတွေပြင်လို့လဲ”

“မမ မျက်နှာက ဖွေးနေတာပဲ။ နှုတ်ခမ်းနီလည်း ဆိုးထားသေးတယ်”

“ဪဘို ဒါက ရုံးဆင်းခါနီး ပတ်(စ်)လေးဘာလေး ရိုက်ရသေး”

တာပေါ့ ကိုယ်တော်ရဲ့ တစ်နေ့ကုန် ချွေးတွေပြန် အဆီတွေပြန်နဲ့ မြင်မကောင်းရှုမကောင်းလို့ပါ”

“မညာပါနဲ့ မမက လှပြီးသား။ ဘာမှပြင်စရာမလိုအောင်ကို နဂိုရှိရင်းစွဲအလှက စွဲဆောင်မှုရှိပြီးသား”

“အင်း ဘဝင်မြင့်ချင်စရာပဲ ပြောပါဦး”

“အဲဒါကို မမက ရုံးစာရေးတွေ၊ အပြင်ကကောင်တွေ ငမ်းကြောထအောင် ပဲများနေတာ”

“ဟဲ့”

တခြားစားပွဲတိုင်းတွေမှာ ဧည့်သည်အချို့လည်းရှိနေတာမို့ ပြောရဲဆိုရဲရှိလွန်းသော သာဠီကို အလန့်တကြားပင် ဟန့်တားရ၏။ ဒီကောင်လေးက မမြင်ရတာတောင် မဟုတ်မဟပ် စွပ်စွဲသဝန်တိုတတ်တာလည်း လွန်ရော။

“မင်းပါးစပ် စည်းကမ်းမရှိ ပြောထွက်တယ်နော်၊ ငါက အဲလိုနန့်ကြောဆွဲပြီး သိက္ခာမရှိတဲ့မိန်းမလား”

“မမကို သားက အဲလိုပြောလို့လား။ မမလှတာကို သူများတွေ ခိုင်းကြည့်မှာကို မကြိုက်တာ၊ မမကိုချစ်လို့ သဝန်တိုတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား”

“ငါကပဲ မှားပါတယ်လို့ တောင်းပန်ဧည့်မှာလား။ သားဦးနော် မျက်နှာသာပေးတယ်ဆိုပြီး မရောင့်တက်နဲ့ မင်းထက်ငါ အသက်ကြီးတယ်၊ မလေးမစား ပြောတတ်တာ မကြိုက်ဘူး”

“ဝေးတယ် မမရာ၊ သားက မမကို အဲလိုတွေ ပြန်ပြောစေချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မမရဲ့အလှက မင်းတစ်ယောက်တည်းအတွက်ပါ။ ဘာညာ အဲလိုတွေ ချွဲစမ်းပါ။ ယောက်ျားတွေက မိန်းကလေးတွေရဲ့ အဲလိုစကားတစ်ခွန်း ရင်ကိုထိအောင် ပစ်သွင်းလိုက်ရုံနဲ့ တစ်သက်လုံး လူပျိုဘဝကို နှစ်မွန်းခံလိုက်ကြတာ မမရဲ့။”

“တော်တော် မင်း ပေါက်ကရတွေ ပြောနေရင် ငါ ထပြန်မှာနော်။ ငါက ယောက်ျားတွေကို အဲလို ပလီပလီလောတွေနဲ့ မသိမ်းသွင်းတတ်လို့ အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ။ မင်း ငါ့ကို နားရှက်စရာတွေ လာမပြောနဲ့။”

ကြည့် မမပြောပုံက ဘယ်လောက် အထာမညက်လိုက်သလဲ။ တွေ့လိုက်တိုင်း ရင်ခုန်ချိန်မရအောင် ဘုနဲ့ဘောက်။

တစ်ခါတလေ သူ့အကြိုက်လိုက်ပေးပြီး ဒီလိုလေးပြောပေးတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။ ဘဝတွေက ကြမ်းတော့ စကားလုံးတွေလည်း မနူးညံ့ပေ။

ဒါပေမဲ့ ဒီအနေအထားလေးကိုပင် သာယာရင်းဖြင့် အချိန်ကြာကြာစိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်တယ်ဆိုတာလည်း မရှိကြ။

“ရော့ စားလေ၊ ငုံးဥတွေ မမက မကြိုက်ဘူး။”

“စားမှာပေါ့၊ မပူနဲ့ ဒီမှာ မကုန်သေးလို့။”

အနည်းငယ် စိတ်ကောက်ချင်ဟန်ကြောင့် လေသံမာဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသည်ဆိုတာ မိနာ သဘောပေါက်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ထက်ငယ်သော သားဦးအပေါ် ကယုကယင် မလုပ်တတ်တာ အရှက်

အကြောက်ကြီးသည် အားနည်းချက်ကြောင့်လား။

ဘဝပေးအခြေအနေအရ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်စွာ ထိန်းသိမ်းနေခဲ့တာကြောင့်လား။ ထိုမေးခွန်းတွေဖြင့် သားဦးအပေါ် အလုံးစုံ ဖြည့်ဆည်းမပေးနိုင်တာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ဒီနေ့အချိန်ထိ အချစ်တစ်ခုတည်းနှင့် ရပ်တည်နေနိုင်ခြင်းဟာလည်း ကံတူအကျိုးပေးကြောင့်ပေါ့။

အိမ်ပြန်လမ်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း သူမလက်ကလေးကို သားဦးက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်လို့ ...။

အခန်း (၂)

“ဟော သမီး လက်ထဲမှာ ပါဆယ်ထုပ်နဲ့ သားဦးဝယ်ပေးလိုက် ပြန်ပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ အမေကြိုက်တဲ့ ကြေးအိုးဝယ်ပေးလိုက် တာ၊ သမီး ပြင်ပေးမယ်နော်၊ ပုတုန်းမလေး တစ်ခါတည်းစားလိုက်”

“အေး အေး စားတာပေါ့၊ သမီးရော စားခဲ့ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

အိမ်ရှေ့စားပွဲဝိုင်းလေးမှာပင် အမေ့အတွက် ပန်းကန်လုံးထဲ မှာ ကြေးအိုးတွေထည့်ပြီး ဇွန်းတပ်ပေးလိုက်သည်။ အမေက အသက် ကြီးလာတော့ ဇွပ်ပြုတ်တို့ အရည်တို့ဆိုလျှင် အလွန်ကြိုက်သည်။ အသား ငါးဆိုလည်း ငယ်ငယ်က မစားခဲ့တာတောင် မြူးမြူးမြက်မြက်လေး မက် တတ်လာ၏။

“အမေ ကောင်းလားဟင်”

“ကောင်းပါကွယ်၊ ဒီလို အာဟာရဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့အတွက် သားဦး ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေလို့ ကြီးပွားတိုးတက်ပါစေတော်”

အမေက ဤသို့ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ရင်း မြိန်ရေယုက်ရေ စား၏။ အမေ့အတွက် သောက်ရေအိုးက ရေတစ်ခွက်နှင့် လက်သုတ်ဝတ် လေး စားပွဲပေါ်တင်ပေးကာ

“အမေ သားဦးကို သမက်တစ်ယောက်အဖြစ် သဘောကျ လက်ခံပေးနိုင်လားဟင်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် နှုတ်ခမ်းပွဲချင်းမီးမှုတ်ရမယ့် အဖြစ် မျိုး သမက်တစ်ယောက်အဖြစ်တော့ အမေ မကြည်ဖြူရှင်ဘူး သမီး”

“ရှင်”

“သူက သားကြီး၊ အစ်ကိုကြီး၊ မိသားစုအတွက် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရုန်းကန်နေရတာ၊ သူ့အိမ်သူ့မိသားစုအတွက်တောင် သူ ပိုလျှံအောင် လုပ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး သမီး၊ ဒါကို သမီး အသိဆုံးပါ၊ အိမ်ထောင်ကျရင် ရော သူ ခွဲထွက်လာလို့ရမယ်ထင်လား၊ ရခဲ့ရင်တောင် သူ့မိသားစုကို မထောက်ပံ့ဘဲ နေလို့ ဖြစ်မလား”

နားလည်သိရှိပြီးသားကိစ္စတစ်ခုလို သူမ အမေ့စကားကို အသာ ခေါင်းညှိတ်၍ ထောက်ခံမိ၏။ အမေက ကြေးအိုးကို တစ်ဇွန်းလောက် ခပ်သောက်ပြီးမှ ဇွန်းကိုပြန်ချကာ

“အမေ သားဦးကို မမှန်းပါဘူး၊ စိတ်ရင်းစေတနာတောင်းပြီး

အလိုက်သိလိုလည်း သားအရင်းလေးဘစ်ယောက်လို ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေတို့သားအမိ မှီခိုအားကိုးလို့ရမယ့်သူ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အမေတို့က ဝန်ထမ်းမိသားစုပါ။ ရရစားစား ဝါးဝါးမျှမျှဆိုပေမယ့် အမေ လောဘ တက်နေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။”

“သမီး နားလည်ပါတယ် အမေ”

“နားလည်တယ်ဆိုရင် ဒီထက် သံယောဇဉ်တွေ ရစ်ပတ်ချည် နောင်ဖို့ မကြိုးစားသင့်ဘူးထင်တယ်”

“သူက လက်ထပ်ဖို့ မလောသေးပါဘူး အမေ၊ သူညီမလေးနဲ့ ညီလေး ပညာတွေစုံပြီး အလုပ်အကိုင်တွေရမပါ”

“ဒီကြားထဲမှာ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲမှုတွေ ရှိလာရင်ရော”

“ဘာကိုပြောတာလဲ အမေ”

“ရုန်းကန်ရင်းနဲ့ နစ်မွန်းသွားတတ်တာတွေလည်း ရှိတတ်လို့ အကြောင်းတရားတွေကလည်း ဒီအတိုင်း တစ်သမတ်တည်း မဟုတ်ဘဲ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အခြေအနေတွေလည်း ရှိနိုင်တာပဲ”

“သူ့ရော သမီးရော ငွေကြေးမပြည့်ကြပေမယ့် တစ်ယောက် အပေါ် သစ္စာရှိကြပါတယ် အမေ”

“အေးလေ ဒါက အပြောင်းအလဲဆိုတာကို မကြုံသေးလို့ သစ္စာဆိုတဲ့စကားကို ပြောနေကြတာပေါ့။ အမေကတော့ ဒီအတိုင်း လက်မထပ်သေးဘဲ ချစ်နေကြမယ်ဆိုလည်း ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝက အချိန်အကန့်အသတ်ရှိတယ် သမီး”

အမေက အတွေးများသူပီပီ ကြုံမမြင်ရသော အရာတွေထိ ချစ်ချိန်တွက်ဆနေ၏။ သူမကလည်း အမေအမွေကို ရထားသူလို တွက် ချက်စဉ်းစားလွန်းခဲ့တာကြောင့် လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ မလွယ်ကူသေးပေ။

ဒါပေမဲ့ သားဦးကို အလေးအနက် မချစ်လို့လားဆိုတော့လည်း မဟုတ်။ ဒီထက် ဆင်းရဲပင်ပန်းသောဘဝမှာ အတူရင်ဆိုင်ကြရင်းဖြင့် အချစ်တွေ ကုန်ဆုံးရပ်တန့်သွားမှာစိုးရိမ်လို့ပင်။

အမေက ဒါကို သဘောပေါက်ကာ ကြေးအိုးပန်းကန်လေးကို တစ်ဖက်တိုးရွှေ့ကာ မသိမသာ ပြုံးပြီး

“အမေ့သမီးက ပညာတတ်ပဲ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို နှလုံးသား နဲ့ မရွေးချယ်ဘဲ ဦးနှောက်နဲ့ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတာ အမေ သိပါတယ်”

“အချိန်အကန့်အသတ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ အမေ”

“သမီး အသက်အရွယ်၊ အခု အသက်နှစ်ဆယ်ငါး၊ နောက် ငါးနှစ်ဆိုရင် အိမ်ထောင်ဘက်ကို နှလုံးသားနဲ့ရော ဦးနှောက်နဲ့ရော တိုက်က ရွေးချယ်ခွင့် အခွင့်အရေးမရှိတော့ဘူး သမီး၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် သားဦးကရော ပွဲစားပီပီ အရုံးအမြတ်ဈေးတွက်တွက်မလာနိုင်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား”

“သမီးကို သူချစ်ပါတယ်”

“သမီးကလည်း သူ့ကိုချစ်တာပဲဆိုတာ အမေ သိတယ်။ သားဦး က သမီးထက် သုံးနှစ်လောက်ငယ်တယ်။ ပညာလည်း နည်းတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ဟော့ရမ်းမိုက်ကန်းနေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တောင် သမီးတို့

www.burmeseclassic.com

လက်ထပ်ကြတော့လို့ အမေ တိုက်တွန်းမိမှာပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာနေ မပြည့်စုံပေမယ့် အလုပ်ကို ကြိုးစားမှုရှိတဲ့လူတော်တစ်ယောက်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။”

အမေ့ရဲ့စိတ်က ဘာဖြစ်ချင်နေသည်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ မရပေ။ သားဦးနဲ့သဘောတူနေတာလား။ မတူဘူးလား။ အချိန်နောက်ကျမှ လက်ထပ်မှာစိုးရိမ်နေတာလား။ အခုဖြတ်တောက်စေချင်နေတာလား။

ဒါပေမဲ့ သားဦးကို မေတ္တာမပျက်တာတော့ သူမသိနေသည်။ အမေက စားလက်စကိုရုပ်ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့တိုသွား၏။ သူမက အလိုက်တသိပင် ဘုရားဆီမီးထွန်း၊ သောက်တော်ရေလဲပေးလိုက်၏။

အမေ ဘုရားရှိခိုးနေချိန်မှာ သူမ အိုးခွက်ပန်းကန်ဆေး၊ ချိုင့်ဆေး၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေး အကုန်အမြန်ပြီးအောင် လုပ်ပစ်လိုက်၏။

သွေးတိုးအတက်အကျမြန်၍ ဗိုက်အောင့်ရောဂါရှိသော အမေ့ကို သူမ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ခိုင်းဖြစ်ပါ။ အိမ်ဝေယျာဝစ္စ ချက်ပြုတ်ဈေးသွားတာကအစ ရုံးမသွားခင်အမြန်ပြီးစီးအောင် လုပ်သည်။ ပြီးမှ အမေ့အတွက် ခူးခပ်ပြင်ဆင် ဖွတ်လျှက်ကာ ရုံးသွားဖို့ပြင်ဆင်ရ၏။

ဒါဟာ နိစ္စဥပဒေအလုပ်။

သားဦးနှင့် လက်ထပ်လိုက်လျှင် တာဝန်တွေပိုလာနိုင်သလား။ ဒီအတိုင်း ပျော်နေရတာလေးနှင့်ပင် ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေလိုက်ရင်ရော။ ဟူး တွေးလိုက်တိုင်း ရင်မောရတာ ဒီကိစ္စက ...။

အခန်း (၃)

“သားနယ်ကွယ် အမေက အာကာကိုမြင်ပြီး သား ပြန်ရောက်မလာသေးလို့ ရင်မောနေတာ၊ ဘယ်တွေဝင်နေလို့ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲ သား”

သိရဲ့သားနဲ့ဟု မထုတင်ချင်တော့ဘဲ အိမ်ပေါက်ဝမှာ ပိတ်ရပ်ပြောနေသော အမေ့ကို ရှောင်ကွင်း၍ ဘုရားစင်ရှေ့က သင်ဖြိုးဖျာပေါ်စစ်လှဲချလိုက်သည်။ အမေက သူ့အနားဝင်ထိုင်ကာ

“မိနာ ရုံးဆင်းတာ သွားကြိုနေတာလား သား”

“အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ဘာလို့အမဲနေတာလဲ မေမေရာ၊ အလုပ်နောက်ကျတာမျိုး မဟုတ်ရင် မမမိနာကို ဝင်ကြိုနေတာပဲပေါ့။ သားမှာ ဒီတစ်ခုလေး စိတ်အပန်းဖြေစရာ ရှိပါတယ်”

“ဪ မေမေက အပြစ်ပြောနေလို့လား သားရယ်၊ အချိန်နဲ့

ပြန်မရောက်လို့ စိတ်ပူမိတာပါ”

“ညီလေး ကျွန်ုပ်တို့လေး အချိန်နဲ့ပေးရမှာမို့မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ ရအောင်ရှာခဲ့မယ်လို့ သား ကတိပေးသွားတာပဲ”

“သား မင်းပြောကြားက မေမေက လူကို စိတ်ပူတာမဟုတ်ဘဲ ငွေကိုမျှော်နေသလိုကြီးပဲ၊ အေး ဟုတ်ပါတယ် မင်းလုပ်စာ မျှော်စားနေ ရတော့ မအေးက မေတ္တာနဲ့မေးတာတောင် ဂရုစိုက်ရမှန်း တန်ဖိုးထားရ မှန်း ဘယ်သိပါတော့မလဲ”

“မေမေက သားကို ငရဲပေးနေပြီ၊ သား ပြောချင်တာကို သဘောထားကွဲလွဲအောင် သဘောထားတွေ မပြောင်းပစ်ပါနဲ့ မေမေရယ် ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ အခြေအတင်ဖြစ်ပြီး မေမေ ထမင်းမစားဘာမစား စိတ်မကောင်းဖြစ်တော့မယ် မဟုတ်လား၊ ကဲပါ မေမေရယ် သား ထမင်း ဆာလာတယ် ထမင်းခူးကျွေးနော်”

“ရှားခပ်ကျွေးရမှာပေါ့တော်၊ ကျုပ်တို့က တော်သဒ္ဓါကြည်ဖြူရုံ”
“မေမေ”

လူးလဲထကာ မေမေခါးကို လှမ်းဖက်၍ ထေ့ငေါ့ရွံ့စောင်းခြင်း တွေ ရပ်တန့်အောင် လုပ်လိုက်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မေမေက မိန်းမပီသ လွန်းစွာ အထေ့အငေါ့ အရွံ့အစောင်းလေးများဖြင့် စိတ်ကောက်တတ်၏။ ဒီလို ဖက်တွယ်ကာ မချော့မချင်း တပျစ်ပျစ်တောက်တောက် ဆောင့် အောင့်နေတာ ရပ်လိမ့်မည် မဟုတ်။

“ဖယ်စမ်းပါ မအေး ဘာပြောပြော အကောင်းထင်တာ မဟုတ်

ဘဲနဲ့”

လက်ကိုပုတ်ချကာပြောတော့ မရမက ပြန်မက်ကာ ထမင်းစား ခန်းဘက်ထိ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ၊ သားက မေမေ့ကို ဘာတွေများ ပြောမိလို့လဲ၊ သားက လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အာကာတစ်ယောက်ကိုပဲ အပေါင်းအသင်းလုပ်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ မမနဲ့ပဲ တွဲတာမဟုတ်လား”

“မေမေ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူဘဝမှာ ဟိုတွေ့ဒီတွေ့ စည်းတွေကျော်ပြီး မယူမဖြစ် အခြေအနေမျိုးရောက်လို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ခြစ်သွားမှာတော့ မေမေ စိုးရိမ်တယ်”

“အဲဒီအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေမေ၊ မမက ကိုယ်ကျင့် တရား ထိန်းသိမ်းတတ်တဲ့ ပညာတတ်တစ်ယောက်ပါ၊ သားကလည်း တိုယ်လက်မထပ်နိုင်သောဘဲနဲ့ စည်းကျော်လောက်အောင် အောက်တန်းမ တူပါဘူး မေမေ”

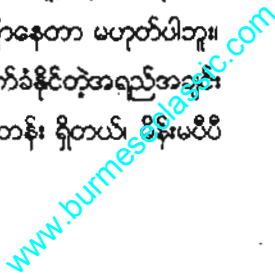
“အေး ငါတို့ဘာကတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် စိုးရိမ်တတ်တာချည်းပဲ”

“မေမေက မမမိနားနဲ့သားကို သဘောမတူဘူးလား”

မေမေပြင်ပေးသော ထမင်းပိုင်းမှာထိုင်လျက်၊ သူမေးတော့ မေမေက လက်သုတ်ဝတ်လေး စားပွဲပေါ်တင်လျက် သူ့အနားထိုင်ထိုင်ကာ

“မေမေ သဘောမတူလို့ ဒီစကားပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

နိနားက ပြည့်စုံမှုမရှိတာကလွဲရင် မိဘတိုင်း လက်ခံနိုင်တဲ့အချည်အနှစ် နှိုပါတယ်၊ ပညာတတ်တယ်၊ ရုပ်ချည်အဆင့်အတန်း ရှိတယ်၊ မိန်းမပီပီ

သသ သိမ်မွေ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့”

မေမေဒါပေမဲ့ကြောင့် ထမင်းလုပ်က လည်နှင်လျက် ဘာပြော မလဲ နားစွင့်မိ၏။ အေးချမ်းတည်ငြိမ်လှသော မေမေမျက်ဝန်းများက အလေးအနက်။

“မေမေတို့က သားကို မှီခိုအားထားနေရတာ အဓိကကျတယ် သား မိနာက အခုချိန်မှာ သူ့ရဲ့ဝန်ထမ်းလစာလေးနဲ့ မအေကို သင့်တင့် မျှတအောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နိုင်သေးတယ်ဆိုပေမယ့် သားနဲ့ အိမ် ထောင်ကျတဲ့အခါ သူတို့လည်း သားကို မှီခိုအားကိုးချင်ရှာမှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မိန်းမသားတွေ အိမ်ထောင်ပြုတာ အားကိုးရှာ ချင်လို့ပဲ၊ သားကလည်း ဒီဘက်မှာ ဝန်ပီနေတယ်၊ ဟို သားဆိုလိုတာက ဒီတာဝန်တွေ မထမ်းချင်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ သားက သားအကြီးဆုံး အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်လို့ ဒီတာဝန်တွေကို ကျေနပ်ကျေနပ် ယူနေတာပဲ၊ အိုကြီးအိုမဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆိုက်ကားနင်းပြီး ရုန်းကန်ရှာဖွေကျွေးသွား တဲ့ ဖေဖေနေရာကို သားရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်”

“အေးလေ သားအဖေက မိသားစုအပေါ် သူ့တာဝန်ကျေ ခဲ့ ပါတယ်၊ သူဆုံးတဲ့အချိန်မှာ သားက ဒီတာဝန်ကို ဆက်ယူတော့ သား ကိုလည်း မေမေ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ သား ဒီလိုမျိုး ကြိုးစားပေးလို့လည်း ညီလေးနဲ့ညီမလေး ပညာကောင်းကောင်းသင်နိုင်တာ”

“အဲဒါကို ညီလေးနဲ့ညီမလေး နားလည်ရင် ကောင်းမှာပဲ မေမေ”

သားဦးပြောမှ သားလတ်အိမ်ပြန်မရောက်သေးတာကို သတိရ သည်။ အငယ်မ အခန်းထဲကလည်း စာကျက်သံ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“သူတို့ကို မေမေ နားလည်အောင် ပြောထားပါတယ်၊ သားက လည်း အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆုံးမသွန်သင်လို့ရပါတယ်”

“သားပြောတာကို သူတို့လက်ခံသလား မေမေ၊ အလတ်ကောင် တ အသက်သိပ်မကွာတော့ မေမေလိုပဲ စကားနာထိုးချင်တယ်၊ ကိုကို လုပ်စာစားပြီး ပညာသင်နေလို့ နေရာတကာ ဆရာလုပ်တာလားတဲ့၊ ရှစ်တန်းကိုနှစ်ခါဖြေတယ်၊ ဆယ်တန်းကို နှစ်ခါဖြေတယ်၊ အခု အဝေး သင်တက်ပြီး ဘွဲ့ယူပါဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒေးတက်ပြီး စာမေးပွဲ နီးတာလည်း အိမ်မကပ်ဘူး၊ စာမကျက်ဘူး၊ အိမ်မှာစာကျက်မရလို့ဆိုပြီး ကျူရှင်က တက်သေးတယ်၊ တကယ်ဆို သင်တန်းတွေတက်ပြီး အလုပ် တစ်ခုခုရအောင် လျှောက်တာကမှ တော်သေးတယ်”

“မေမေလည်း အဲလိုဖြစ်စေချင်တာပါ၊ သူက ဘွဲ့ရပြီးမှ သင် တန်းတက်၊ ပြီးရင် ဘွဲ့လက်မှတ်သင်တန်းအောင်လက်မှတ်တွေနဲ့ အလုပ် လျှောက်တော့ နေရာကောင်းကောင်းရတာပေါ့တဲ့၊ မေမေကတော့ သူ ပြောတာတွေ သိပ်နားမလည်ပါဘူး”

“သားကလည်း ကိုယ်က ရှာဖွေတာဝန်ယူနေတဲ့သူမို့ အနိုင် တူငဲ့နေသလို ဖြစ်မှာပဲလို့ မပြောတာ မေမေ၊ သူတို့ဘက်က သိတတ်ရင် ဒီထက်ပိုပင်ပန်းလည်း သား မညည်းညူပါဘူး”

အငယ်မ ခြေလှမ်းမမှန်တော့တာသိလျှင် သားဦး ဒီထက်

တောင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားမလားမသိ။ သူ့ကွယ်ရာမှာ သိုသိုသိပ်သိပ် ပြောဆိုဆုံးမနေရတာ ကိုယ့်မှာလည်း ပင်ပန်းလှသည်။

“သားရယ် သူတို့တွေ မရင့်ကျက်ကြီးသေးလို့ပါ။ သား အသက် အရွယ်ရောက်လာရင် သူတို့လေးတွေလည်း နားလည်လာမှာပေါ့”

“အသိတရားက အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုင်သလား မေမေ၊ ဒါဆို လူကြီးဖြစ်လာမှ အမှားမလုပ်ကြတာပေါ့။ အခုခေတ် မှားနေကြတဲ့လူကြီး တွေကို ကလေးစိတ်မို့ဆိုပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးရမှာလား။ မရင့်ကျက်ရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက မသိတတ်တာနဲ့ဆိုင်တယ် မေမေ”

ထမင်းကို ဆက်မစားတော့ဘဲ သူ့ပြောတော့ လက်ဆေးရေလှုံ လေး ရှေ့တိုးပေး၍ မေမေ သက်ပြင်းချ၏။ သူ့ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ် လုပ်ခဲ့ရစဉ်က ညီလေး အသက်အရွယ်တောင် မရှိသေးတာ မေမေ သိ ဝေလီမို့မည်။ ရှစ်တန်းအောင်တာတောင် ကျောင်းဆက်မတက်ရဘဲ ဖေဖေ တာဝန်တွေကို ပခုံးလွှဲပြောင်းတာဝန်ယူခဲ့ရတာ။

“မေမေ သိပါတယ် သားကြီးရယ်။ သားသာ အဲဒီအချိန်က တာဝန်ယူဖို့ အသိတရားမရှိခဲ့ရင် မေမေတို့ ဒီလိုတောင် ရပ်တည်လို့ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ မေမေက ဘာမှမလုပ်တတ် မကိုင်တတ်၊ အငယ်တွေ ကလည်း အရွယ်မရောက်သေး။ တချို့ကလေးတွေလိုသာဆိုရင် သားကြီး လည်း ကိုယ်လွတ်ရန်း ပျက်စီးဖို့အလွယ်လေးပဲ”

“အဲဒီတာဝန်ကြီး ပိနေတယ်ဆိုပြီး သား ဘယ်တုန်းက အပေါ် စီးကနေ မမောက်မာခဲ့ပါဘူး မေမေ၊ ချစ်သူရှိနေပေမယ့်လည်း

လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်း ရှာထွက်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး။ သားက ဒီသားရမောင်နှမ တွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စည်းစည်းလုံးလုံးပဲ နေချင်တာ။ အစ်ကိုကြီး မောလာတာပဲဆိုပြီး အိမ်ဝကနေ ရေတစ်ခွက်လောက် စီတိုက်ရင်ပဲ တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းသမျှ အမောပြေနေပါပြီ”

ဒါလည်း ဟုတ်ရှာမှာပဲဟု ရင်မှာစာနာနားလည်ရ၏။ အငယ် နှစ်ယောက်က တာဝန်ဝတ္တရားရှိလို့ လုပ်ပေးနေတာ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုဘူးဟု တွေးထားပုံရသည်။ မိုးလင်းမိုးချုပ် စားစရာရှိတာစား၊ ဆောင်းစရာရှိတာဆောင်း ကျောင်းတက်စရာရှိတာ ကျောင်းသွားတက်ဖြင့် အပေ့အပေါ်ရော၊ အစ်ကိုအပေါ်ရော နွေးထွေးမှုမရှိကြပါ။ သူတို့မှာ သာဝတ္တရားမှမရှိသလို အနေစိမ်းလွန်းကြသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သားဦး နဲ့ မိမိက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖေးမနားလည်ရင်းဖြင့် အနေရင်း ဖြစ်ကြတာ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဘက်တိုက်၊ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက် ချောမော့စ ဘက်၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဒီလိုမျိုး စိတ်သက်သာအောင် ရင်ဖွင့် ပြောမိ။

“သားကြီး အိပ်တော့မလား။ မေမေ ခြင်ထောင် ထောင်လိုက် ခြင်လေ”

“မအိပ်ချင်ဘူး မေမေ၊ မမတို့တက် ခဏလျှောက်လိုက်ဦးမယ်။ ခြင်လည်း ပြန်မလာသေးဘူး မဟုတ်လား”

“အေး မလာသေးဘူး သား သွားချင်သွားလေ၊ သိပ်ညင်နောက်

၂၄

စေခွဲနေရ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူအိမ်သွားတာဆိုပေမယ့် ဟိုက မိန်းမသားတွေ
ချည်းပဲ မသင့်တော်ဘူး၊ သားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ မမနဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ် စကားပြောဦး
ပြန်လာမှာပါ”

ခုနကပဲ အတူတူစကားပြောပြီး ပြန်လာတာမဟုတ်ဘူးလား
မထေ့ငေါ့ချင်တော့။ အငယ်တွေကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းရတာ ပြေပျောက်
ချင်သည့်ဆန္ဒတို့ကို မတားဆီးချင်တော့ပေ။ အလတ်ကောင် ပြန်လာတာ
နှင့်ဆုံလျှင် အခြေအတင် ပြဿနာတက်နိုင်သေးတာမို့ ဒီအတိုင်းပေး
ပဲ...။

အခန်း (၄)

“ကလောင် ကလောင်”

“အိမ်ရှေ့က တံခါးဖွင့်သံကြားတယ်၊ ဘယ်သူလဲ ထွက်ကြည့်ဦး
သမီး”

“ဒီအချိန် သားဦးပဲလာမှာပေါ့၊ သူ့ဘာသာ ဝင်လာပါလိမ့်မယ်
အမေရယ်”

“အေး ဒီကလေးလည်း နေ့ညမရှောင် လာနေတာ၊ မသင့်
တော်မှန်း နားမလည်ဘူးထင်တယ်”

“အမေကလည်း သမီးတို့က ဟိုနေရာတွေ၊ ဒီနေရာတွေ အမြင်
မတော်တာ လုပ်နေတာမှမဟုတ်တာ၊ သူလည်း ကြာကြာမနေပါဘူး၊
အမေရယ်၊ ခဏနေပြန်မှာပါ၊ ဘာမှမပြောနဲ့တော့နော် အမေ၊ သူ့အိမ်ထဲ

ဝင်လာပြီ”

အမေ့ကို ခပ်အုပ်အုပ် သတိပေးပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့၏။ သားဦးက အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တာ ဖြစ်ပစ်လက်ပစ်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

တစ်ခုခု စိတ်ထိခိုက်လာလျှင် ဒီလိုပုံစံမျိုးဖြစ်တတ်တာသိလို့ မေးတော့ သားဦး ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းရမ်း၏။ ဒုက္ခအပူတွေကို မျှဝေ မပေးချင်သည့် သားဦး စိတ်လေးကတော့ မဆိုးပေ။

“ဒေါ်ဒေါ်ရော နေကောင်းလား”

“ဒီလိုပါပဲ သွေးတိုးသမားက အစားရှောင်နေရင်းနဲ့လည်း တက်ချင်တက်၊ ကျချင်ကျသွားတာပဲ။ မျက်လုံးကလည်း သိပ်မကောင်း ချင်တော့ ကောင်းတယ်ရယ်လို့ သိပ်ပြောလို့ မရပါဘူး။ ဒါနဲ့ သားဦး အိမ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်လာတယ်မဟုတ်လား”

“အသေးအဖွဲ့လေးတွေပါ၊ မမကိုတွေ့ချင်လို့ လာတာ”

“စိတ်ပြေလက်ပျောက် ထွက်လာတာလို့ ပြောစမ်းပါ သားဦး ရယ်၊ ခုနလေးကမှ တွေ့ပြီးပြန်သွားတာကို တွေ့ချင်လို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့ မလား”

“အဟင်း မမက သိသားပဲ၊ သားက မမကို ဘာမှပြောမပြချင် လို့ပါ။ ဒီအတိုင်း မမနဲ့ စကားစမြည်ပြောပြီး ပြန်သွားရင် မမစိတ်မညစ် ရတော့ဘူးပေါ့”

“တို့လည်း အဲလိုအပူတွေတော့ မကြားချင်တာ အမှန်ပဲ၊ ကိုယ့်

နာလည်း အခက်အခဲတွေနဲ့ပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲလိုတွေ စိတ်ညစ်ပြီး သားဦး အရက်သောက်တာညာနဲ့ ပျက်စီးသွားမှာတော့ စိုးရိမ်တယ်”

“သားက ငပျော့ငည့် မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ညစ်စရာရှိတိုင်း အရက်နဲ့လောင်းကစားနဲ့ အပျော်အပါးနဲ့ ဖြေသိမ့်တတ်တဲ့လူမျိုးလည်း ဧတုတ်ဘူး။ မမမျက်နှာလေးကို မြင်ပြီး စကားလေးတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း လောက် ပြောလိုက်ရရင် ပြေသွားပြီ”

အဲဒါ အမှန်တရားဟုတော့ ကျိန်တွယ်မပြောချင်ပေ။ တစ်ခါ တစ်ခါ နွေးထွေးမှုကို ဆာလောင်သည့်အချိန်မျိုးမှာ မမဆီရောက်လာတတ် တာတော့ အကျင့်လိုဖြစ်နေခဲ့သည်။

မမက ပူပင်သောကတွေကို မျှဝေမခံစားချင်ဘူးဆိုပေမယ့် ခုန့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုရှိသူပီပီ စာနာဖြေသိမ့်မှုမျိုးရှိခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်၏။ ခုလည်း သူ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို လက်ချောင်းသွယ်သွယ်များ ဖြင့် ဆွဲဖွဲ့နှစ်သိမ့်လိုက်သည်နှင့် သက်ပြင်းမောတွေ မှုတ်ထုတ်မိကာ စိတ်သက်သာသွား၏။

“မမ ဒေါ်ဒေါ်ရော အိပ်နေပြီလား”

“မအိပ်သေးပါဘူး။ ခုနကပဲ မမနဲ့စကားပြောနေတာ၊ ဟော ဟိုမှာ ထွက်လာပြီ”

ဒေါ်တင်တင်ဝေ အိမ်ရှေ့ထွက်လာသည်နှင့် သားဦး ငုတ်တုတ် ထထိုင်လိုက်ရ၏။

“ဒေါ်ဒေါ် နေကောင်းလား”

“အေး ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ မင်းအမေ မမြသီရော နေ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ တစ်ရပ်ကွက်ထဲနေပြီး မတွေ့တာတောင် ကြာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်၊ မေမေက ဈေးတက်တော့ ထွက် တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်က မမ ဈေးဝယ်ပေးနေတာနဲ့ မထွက်ဖြစ်လို့ဖြစ်မယ်”

“အင်း မထွက်ဖြစ်ဆို ကျန်းမာရေးက သိပ်မဟုတ်ချင်ဘူးလေ၊ တော်ကြာ ဆေးခန်းပြု၊ ဗမာဆရာပြန် အသက်ကြီးလာတော့ ဘာရောဂါ ဖြစ်ဖြစ် ခံနိုင်ရည်က မရှိလော့ဘူး”

“မေမေလည်း အဲလိုပဲ စိတ်ပင်ပန်း စိတ်ညစ်သိပ်မခံနိုင်တော့ ဘူး။ စိတ်ဆောင်နေပေမယ့် ဇရာက စကားပြောတယ်တဲ့၊ မေမေကို သနားတာနဲ့ သားတစ်ယောက်တည်း တာဝန်တွေ ပိုပီသွားတာပေါ့”

“မင်းက မိဘအားကိုးရတဲ့ သားလိမ္မာပါ”

မိဘတွေအတွက် သားကောင်းသားလိမ္မာက ဇနီးမယားအ တွက် လင်ကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုသည့် စကားကို ထုတ် မပြောချင်ပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့အစီအစဉ် မရှိကြသေးဘူးဆိုတာကြောင့် ဒေါ်တင်တင်ဝေ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်ရသည်။

ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ တခြားမေးခွန်းတွေလည်း ရှိနေ၏။

“သမီး သားဦးကို ကျွေးဖို့ လက်ဖက်လေးသွားသုပ်ပါလားကွယ်၊ ခြင်းထဲမှာ ဂေါ်ဖိနပ်ရတ်သီးစိမ်းလည်းရှိတယ်၊ ဈေးသုပ်လေးသုပ်လိုက် ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ သားဦး ခဏနော်”

ဒေါ်တင်တင်ဝေ ရှောင်ခိုင်းလိုက်တာ သတိမထားမိဘဲ မိုနာ ဆီဖိုနောက်ဘက် ဝင်သွားသည်။ ဒေါ်တင်တင်ဝေက သားဦးအနားတိုး ဆိုင်ကာ

“သားတို့လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရော ရှိနေကြပြီလား”

“ဗျာ မရှိသေးပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ နှစ်ဖက်လုံးအဆင်မပြေသေး တော့ တင့်တောင်းတင့်တယ် မင်္ဂလာပွဲမဖြစ်မှာမို့ရင်လို့ပါ၊ မမဂုဏ်သိက္ခာ ကလည်း ရှိသေးတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် သမီးက အစိုးရဝန်ထမ်း၊ ရုံးစာရေးမဆိုတော့ မင်းပြောသလို ဂုဏ်သိက္ခာက အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် လက်မထပ် ဖြစ်သေးရင်လည်း အနေအထိုင် အသွားအလာ ဆင်ခြင်ကြတာ ကောင်း မယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“သားတို့ကိုယ်ကျင့်တရားကို မယုံလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ပတ်ဝန်း ကျင်အမြင်က လူတစ်ယောက်ချဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ သိက္ခာကို အရောင် စွန်းထင်းသွားနိုင်တယ်၊ သား နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

တိုးတိတ်စွာ ထောက်ခံမိရင်း ဆက်ထိုင်နေဖို့တောင် စိတ်က မလုံတော့။ မလာစေချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာထက် ပိုထိရောက်သည် မဟုတ်လား။ ဒေါ်တင်တင်ဝေက ဤသို့ပြောရတာကို အားနာနေသလို

ရှိပြီး မမမိနာ မသိစေချင်တာကြောင့် မလုံမလဲဖြင့် နောက်ဘက်ကို လှည့်လှည့်ကြည့်၏။

“သမီးကတော့ မှန်တယ်ထင်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ဂရု နှိုက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကိုလည်း သူ ယုံကြည် တယ်။ ဒါပေမဲ့”

“လက်ထပ်ဖြစ်သေးဘဲ လူသိရှင်ကြား တွဲနေတာ မသင့်တော် ဘူးလို့ ဒေါ်ဒေါ် ပြောချင်တာမဟုတ်လား။ သား ဆင်ခြင်ပါ့မယ် ဒေါ်ဒေါ်။ လက်ထပ်ဖို့အတွက်လည်း အမြန်ဆုံး ကြိုးစားမှာပါ။”

“အဲဒါ ဒေါ်ဒေါ် အလေးအနက် ပြောချင်တယ်။ အခြေအနေ မကောင်းဘဲ ဖြစ်သလို လက်ထပ်လိုက်ကြရင် အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ပိုပြီး ခက်ခဲသွားနိုင်တယ်။ သားက မိသားစုတာဝန်ကို အပြည့်အဝ ယူနေရတာ မဟုတ်လား။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်လာနိုင်သလား သား”

“ဒေါ်ဒေါ် အဲဒါက”

စကားကို အဆုံးသတ်ထိ ပြောချိန်မရ။ မမက လက်ဖက်သုပ် ပန်းကန်လေးကိုကား ပြန်ထွက်လာသည်မို့ ဒေါ်တင်တင်ဝေလည်း အသံ တိတ်သွား၏။

“သားဦးက လက်ဖက်သုပ်ဆို ကြက်သွန်ဖြူလေးနဲ့မှ ကြိုက် တတ်လို့ ကြက်သွန်ဖြူနဲ့အတူတူနဲ့ နည်းနည်းကြာသွားတာ၊ ပျင်းနေပြီ လား သားဦး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဟို မမ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်နော်”

“ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ လက်ဖက်သုပ် စားသွားဦးလေ”

“အလတ်ကောင် အိမ်ပြန်မရောက်သေးလို့ မမရဲ့၊ သွားပြီနော်”

“ဪ ဒီကောင်လေးနယ် လက်ဖက်တွေ့သုပ်ပြီးမှ”

မမ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပေမယ့် သူ ဘာမှလည်း ပြန်ရှင်းပြမနေချင်တော့။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်းကာ မမအိမ်က ထ ပြန်လာခဲ့သည်။

ရင်းနှီးမှုကို အခွင့်အရေးယူပြီး အလိုက်မသိသည့်လူတစ် ယောက်တော့ မဖြစ်ချင်။ မမအမေကလည်း သူ့အမေလိုပဲ မလိုလား တာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် မကြည်ဖြူနိုင်ရသည့် အကြောင်းအရင်းတွေ ရှိ နေသည်ပဲ။

အိမ်ပြန်လမ်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေဟာ ယိုင်နဲ့လေးကန်လို့ ...။

“မင်း အတတ်ကောင်းတွေ တတ်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ အလတ်ကောင်း၊ မင်းတို့ပညာကောင်းကောင်း၊ သင်နိုင်ဖို့ မင်းတို့အစ်ကို အယ်လောက် ပင်ပန်းလဲ သိလား”

“သိပါတယ်ဆိုပြီး ပညာရေးကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်စေချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းထွက်အလုပ်လုပ်၊ မင်းအစ်ကိုကို မိန်းမယူခိုင်းလိုက် စော့လို့ ပြောစေချင်တာလား”

“ဟဲ့ ငါ ပြောတာက”

“သူ ဖေဖေကို အငယ်တွေ ပညာစုံတဲ့အထိ အလုပ်ကိုယ်စီ ခုတ်အထိ တာဝန်ယူပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တာ မေမေလည်း အသိပဲ”

“အေး အဲဒီကတိကို သူက တည်တယ်၊ မင်းတို့က နားလည်မှု မရှိ ကြိုးစားမှုမရှိလို့ တစ်နှစ်တစ်တန်း၊ မှန်အောင် မလုပ်ကြတာပေါ့၊ ပညာဆို ပညာတစ်ခုကလွဲပြီး ကျန်တာအလိုက်ကန်းဆိုးလည်း မသိ၊ တာဝန်ယူမှုလည်းမရှိ၊ ညီအစ်ကိုရင်းဖြစ်ပေမယ့် အားနာသင့်တယ်လို့ မင်းတို့ မတွေ့မိကြဘူးလား”

“အဲဒါပဲ အဲဒါပဲ မေမေ၊ မေမေက အဲဒီသားကြီးကိုပဲ အားကိုး မှု အကောင်းမြင်နေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ မှီခိုနေတဲ့သူတွေဆိုပြီး မေမေက အပြစ်မြင်နေတာ မဟုတ်လား၊ မကြည်ဖြူဘူး၊ မသဒ္ဓါဘူးဆို လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ၊ ဒီအိမ်က ထွက်သွားပြီး ကိုယ်ခြေ ထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

“ဘာ သားလတ် မင်း”

အခန်း (၅)

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ခြေလှမ်းတောင် မှန်မှန် မလျှောက်နိုင်ပါလား၊ မင်း အရက်တွေသောက်လာတာလား၊ အလတ် ကောင်”

“ကျွန်တော့်အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီပဲ၊ အပေါင်းအသင်း တွေတိုက်လို့ တစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်တာ ထူးဆန်းလို့လား၊ မေမေပု ညည်းညည်း မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် အိပ်တော့မယ်”

“ဟဲ့ နေဦး ဒီကိုလား”

အိပ်ခန်းထဲဝင်ဖို့ပြင်နေသော အလတ်ကောင်ကို ဒေါ်မြသိ လက်မောင်းရင်းကနေ ဆုပ်ကိုင်၍ အိပ်ရှေ့ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ဆက်တိုက် ခပ်နွမ်းနွမ်းမှာ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ထိုင်စေ၍

ဒေါ်မြသီ ရင်ဘတ်ဖိကာ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ ကိုယ်ပြောချင်တာ တစ်မျိုး။ သူတို့နားလည်နေတာတစ်မျိုး။ အိမ်က ထွက်သွားမည်ဆိုတာမျိုးနဲ့တောင် စိန်ခေါ်နေပါရောလား။ ခြေရာချင်းတူလို့ တိုင်းချင်လာတာ။ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ရသည့် အချိန်တွေအတွက် ရင်နာစရာကောင်း၏။ သားကြီးသာသီလျှင် ရင်ထုမနာ ဖြစ်မှာမလွဲ။

တွေ့နေဆဲမှာပင် သုန်မှုန်တင်းမာနေသော မျက်နှာနှင့် သားကြီး ဂိုဏ်းခနဲ ရောက်လာသည်။

“သားလတ် မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မေမေ့ကိုတော့ မင်း အဲလို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မပြောသင့်ဘူး”

“ဟိုလူက မသင့်ဘူး၊ ဒီလူကလည်း မသင့်ဘူးနဲ့ ပိုခိုနေရတဲ့ ဘဝက အနေအစား ကျပ်လွန်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုစားဘယ်လိုနေပေးရမှာလဲ ကိုကို”

“မင်းတို့ကို ဘာတွေများ ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်ထားလို့လဲ၊ ငြိမ့်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာလေး ဆုံးမတာတောင် မင်းတို့ မနာခံနိုင်ဘူးလား အဲဒီ ပညာရေးဆိုတာလည်း ငါတို့က ကိုယ်ကျိုးမျှော်ကိုးပြီး သင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မင်းတို့အနာဂတ်အတွက် ရပ်တည်ချက်ကောင်းချင်လို့ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ငါတို့ ပညာမတတ်လို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပင်ပန်းပန်း၊ ရှမ်းကန်ရတယ်၊ ကိုယ်တိုင်အရင်းအနှီး မထုတ်နိုင်လို့ သူ့ကို အတိုးအရင်းပေးပြီး လုပ်ငန်းလုပ်ရတယ်၊ အကျိုးအမြတ် ကိုယ်ခံစားသင့်သလောက် မခံစားရဘူးလို့ ပြောတာ”

“ပြောလည်း ကျွန်တော်တို့နားမလည်ဘူး၊ ကိုကို၊ စီးပွားရေး ထုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းတက်နေတာ၊ ပညာသင်နေတာ”

“အေး အဲဒါဆိုလည်း ပညာကိုကောင်းကောင်းသင်ပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ဘာလိုတယ်ဆို လိုတယ်၊ ညာလိုတယ်ဆိုလိုတယ်၊ ဖြစ်အောင် ခြည့်ဆည်းပံ့ပိုးပေးနေတာပဲ၊ မေမေ့ကိုတော့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ကြပါနဲ့”

“ကျွတ်”
သွားကြားထဲက စိတ်မရှည်သလို ကျွတ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ခေါင်းကိုခါ၍ ညီလတ် အခန်းတွင်းဝင်သွားသည်။ ပမာမခန့် မထီမဲ့မြင် ထုပ်ထုပ်လက်လက်ဆုပ်က တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပေမယ့် မေမေ့ကိုငဲ့ကာ သက်ပြင်းပူတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။

“သား”
“သား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ၊ ညီလတ် ဒီလို ဆက်ဆံသွားလို့လည်း သား မငြိုငြင်ပါဘူး၊ မေမေသာ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ ခံစားမနေပါနဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်၊ ဒါနဲ့ သား မိုနာတို့အိမ်က ပြန်လာတာ ပြန်လှချည်လား၊ မိုနာနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား သား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ကြာကြာ မနေချင်လို့ ပြန်လာတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဆက်တီခုံကို ကျောက်ပိတောက်ရင်း ပြောတော့ လေသံတွေပါ
လျော့ကျအားနည်းသွားသည်ထင်၏။ မေမေ မျက်နှာနှစ်ခု အနည်းငယ်
တွန့်ချိုးသွားကာ

“မိနာက ညဘက်ကြီး မလာစေချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ စိတ်ထဲမထားပါနဲ့၊ မေမေ အိပ်
တော့နော်၊ သားလည်း မနက်ဖြန် မြေပိုင်ရှင်တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့
သန်လျင်ဘက်သွားရဦးမယ်”

“အင်း ဒါဆို သားလည်း အိပ်ရာဝင်တော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေရှေ့က အရင်ထ၍ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွှဲလိုက်သည်။ ဒီနေ့
တစ်နေ့လုံး စိတ်တိုင်းမကျစရာတွေချည်း ကြုံတွေ့နေရတာလည်း သူ့
ဘက်က လိုအပ်ချက် ချွတ်ယွင်းချက်တွေ ရှိနေလို့ပဲလား။

ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လှောင်ပိတ်နေသလိုဖြင့် တကယ်တမ်းတော့
ဟာလာဟင်းလင်းပြင်။

အခန်း (၆)

“အတိုးအလျှော့တော့ ဘယ်လိုမှမလုပ်နိုင်ဘူး၊ ကြိုက်ဈေး
ခေါ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် မင်းတို့ကိုလည်း ပွဲခပေးရမယ်၊ ဝယ်လက်ကို
ထည်း ဈေးလျှော့ရဦးမယ်ဆိုတာ မဖြစ်သင့်တာပဲ၊ မင်းတို့ တကယ်
အလုပ်ဖြစ်ချင်ရင် မင်းတို့ပွဲခ လျှော့ယူလိုက်”

“ဟာ အဲလိုလုပ်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်
တော်တို့ရတာ နှစ်ပဲခြောက်ပြားပါ၊ ဦးလေးတို့ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်အောင်
ဆို ဟိုဘက်ကို အစားအသောက် ကုန်ကျစရိတ်တင် မနည်းမနော ပုံ
ထားရတာပါ၊ အခု ဈေးတည့်ပြီးမှ ဦးလေးက ဒီလောက်တော့ လိုချင်
တယ်၊ တိုးပေးပါဆိုပြီး ဖြစ်သွားတာလေ၊ မြေရောင်းတယ်၊ အဆောက်
အဦး ရောင်းတယ်ဆိုတာ လုပ်ငန်းကြီးလုပ်နေတာပါ၊ ခုတစ်မျိုး တော်
ကြာတစ်မျိုး ပြောလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ဦးလေးရယ်”

“အေး အဲဒါဆိုလည်း ငါ့မြေကို ငါ မရောင်းတော့ဘူး၊ မင်းတို့

ဘာလုပ်ချင်လဲ”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ကြောကြောနှင့် စိန်ခေါ်ခံရတော့ ရင်ဘတ်ကြီးရော လက်သီးဆုပ်ရော တင်းခနဲ ဖြစ်ပွား၏။ ဒါပေမဲ့ ပွဲစားပီပီ မျက်နှာကအပြုံးတုကိုတော့ အလွယ်တကူ ရွာချဖို့ စိတ်မကူးဖြစ်။

ရှူးခနဲ အသံဖြင့် ဒေါသအလျောက် မြန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သော အာကာဒအောင် လက်ကို တင်းတင်းလေးဆွဲ၍ ပြန်ထိုင်ခိုင်းလိုက်ကာ

“ဦးလေးရယ် ဟိုဘက်ဒီဘက် ကတိတွေနဲ့ စကားတွေ ကျွဲဖြဲမှ ညှိနှိုင်းမှုမရှိ လွှတ်ချတာတော့ မကောင်းပါဘူး။ အရင်ပြောထားတဲ့ သိန်းရှစ်ရာထက် ဦးလေးကို တိုးပေးမယ့်သူ ရှိနေလို့လား ခင်ဗျာ ကျွန်တော်တို့က ဦးလေးကို ဒီဘက်ပေါက်ဈေးထက် အမြင့်ဈေးရအောင် တင်ပေးထားတာပါ”

“ဒီမှာ ငါတူတို့ ဦးပိုင်တဲ့မြေကို ဦးရောင်းချင်တဲ့သူကို ရောင်းမယ်၊ မရောင်းချင်ရင် မရောင်းဘူး။ အေး အခု မင်းတို့ သိန်းတစ်ထောင် တိုးပေးတောင် မရောင်းတော့ဘူးကွာ”

“ဗျာ ဟာ ဦး အဲဒါတော့ လွန်သွားပြီ အစကတော့ ငွေအရမ်း လိုလို့ အမြန်ထုတ်ပေးပါဆို၊ ကျွန်တော်တို့က ကြေးအများဆုံးပေးနိုင်ဖို့ ဝယ်လက်ကို ရှာပေးထားတာပါ။ ဒီနေ့ဈေးပြတ်ပြီး စရံသတ်ဖို့လည်း ပြောလိုက်ပြီးသား။ ဦးလေးနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးဈေးပြတ်တာနဲ့ သူ့ကိုဖုန်းဆက် လိုက်ရင် ငွေလာချတော့မှာ”

“အလုပ်မဖြစ်ဘူးလို့ သဘောထားတော့ကွာ ဦးလည်း သွား

ရာရှိသေးတယ်”

သွယ်ဝိုက်သလိုနှင့် အတိအလင်း နှင်ထုတ်ခံရတာမို့ သူ့ဘက်က ဆည်းခံမှုအတိုင်းအတာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

“ဦးလေးရဲ့ ဒီနေရာကို ဘယ်သူက ဈေးပိုပေးတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါဦးလေး”

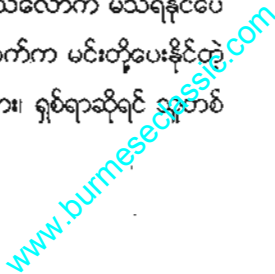
“မင်းတို့ကို အဲဒါ အစီရင်ခံစာရလား။ ဘယ်သူကပိုပေးပေး၊ ဒီဘာသာ ဘယ်သူ့ကိုရောင်းရောင်းပေါ့ကွာ”

“မဟုတ်သေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လောကမှာလည်း လူ့စည်း၊ သီးလူးစည်းဆိုတာ ရှိပါတယ်။ သူများစားပေါက်ပိတ်တာ ထမင်းလုပ်ပုတ်ချတာမျိုး လုပ်လို့မရပါဘူး”

“ကြီးကုန်လို့ကွာ၊ မင်းတို့ပွဲစားတွေ ကိုယ့်အတွက် မြီးမြီးမြက်မြက်ကျွန်အောင် လေးနဲ့လုပ်စားနေကြတာ လျှင်တဲ့သူက ဦးအောင်စည်းကျော်နေတာ အပိုတွေမပြောပါနဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ ဦးလေး ဘယ်လိုပဲထင်ထင်ပါ ဟိုဘက်က ဘယ်လောက်ပိုပေးလို့ ဦးလေးဒီလို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ရတယ်ဆိုတာ လောက်တော့ ပြောပေးပါ”

“ဟာ တော်တော်ခတ်တဲ့ကောင်တွေ ကိုယ့်ပစ္စည်းနဲ့ကိုယ်တောင် စစ်လားဆော့လား လုပ်နေတယ်၊ မင်းတို့သိချင်သလောက် မသိရနိုင်ပေမယ့် ငါပြောတာကို သေချာနားထောင်၊ အဲဒီဘက်က မင်းတို့ပေးနိုင်တဲ့ ဈေးထက် နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း တိုးပေးမယ်ဆိုလား၊ ရှစ်ရာဆိုရင် သူ့ဘတ်

ထောင်ပေးမယ်၊ တစ်ထောင်ဆိုရင် ထောင်နှစ်ရာ မင်းတို့က ထောင့်နှစ်ရာဆိုရင်”

“တော်တော် ဒါပေါက်ဈေးလည်းမဟုတ်ဘဲ တမင်သက်သက် ပွဲပျက်အောင် ပျက်တာ၊ ငွေရှိတဲ့သူတွေ စီးပွားလုပ်နေတာက တို့လို လူတန်းစားတွေရဲ့ ထမင်းလုတ်ကို ပုတ်ချနေတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ တောက်မကျေနပ်ဘူးကွာ၊ အာကာ အဲဒီလူတယ်ကုမ္ပဏီ ဘယ်ဆောက်လုပ်နေကလဲ၊ မြေကွက်တွေကို ဈေးကစားနေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်လား၊ သေချာစုံစမ်းကွာ တကွေ့ကွေ့ကြုံရင် ပြန်ဖိုက်မယ်”

တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူးသော မခံချင်ဒေါသများဖြင့် လူဆတ်ဆတ်တုန်လို့နေသည်။ ဒီနေ့သာ အလုပ်ဖြစ်လိုက်ပါက တစ်ယောက်ဆယ်သိန်းဆီဆိုတာ အသာလေး။

ကားပွဲစား ဆိုင်ကယ်ပွဲစားလုပ်တာထက်တော့ ပို၍အလုပ်ဖြစ်သေးသည်။ အခုတော့ အချိန်တွေငွေတွေ လေတွေ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့တာ အလကားဖြစ်သွား၏။

“စရံချမထားမိတာ တို့ဘက်က တစ်ပန်းရှုံးတာပဲ၊ အဲလိုမှန်းဆို ကိုယ်နေတဲ့ အိမ်ရောင်းပြီး သိန်းတစ်ရာလောက် စရံထားလိုက်ပါတယ် ဟိုဘက်က ဈေးပိုပေးပြီး ယူသွားလည်း ကိုယ့်အတွက် မြီးမြီးမြက်မြက် အမြတ်စွန်းကျန်ခဲ့မှာ”

“မစားရဝကမန်း ပြောမနေနဲ့တော့ တိုက်စစ်ဆင်ဖို့သာ စဉ်းစားထား၊ အိမ်မှာအဆင်မပြေ ဖြစ်လို့ ငွေလိုတဲ့အချိန်မှာ ပိုပြီးခဲ

ဆက်တယ်၊ လုပ်စမ်းကွာ ကိုစိုးကြီးတို့ဆီ လှမ်းချက်ကြည့် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်လဲလို့”

အိမ်ပြန်လမ်းမှာ ဒေါသတွေက တနင့်တပိုး။ ထိုင်လေ့ထိုင်ထဲ အိပ်မရှိသော စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ပင် ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကိုယ်က အသောက်အစား ကင်းသည်ဆိုပေမယ့် အာကာအောင်က ဘီယာတစ်ဈားတောင် မှာလို့နေ၏။

“ဒီလောက်ကျွတ်လာတာ ချကွာ”

“အား မလုပ်ချင်ဘူး”

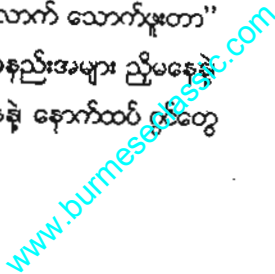
“ကျွတ် မိန်းမလိုကျင့်မနေနဲ့၊ မင်းတင်းလာတယ်မဟုတ်လား၊ အရည်ဖျော်ပစ်လိုက်၊ လန်းသွားရင် ကျွတ်သမျှတွေ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ အာကာ”

ဂျားထဲကဘီယာတွေက ဖန်ခွက်ထဲရောက်ပြီး သူပါးစပ်ထဲ ဆောင်းထည့်ဖို့ အာကာအောင် ဇွတ်တရွတ် ဖြစ်နေ၏။ မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး နှာခေါင်းကိုပိတ်၊ မျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီး ဖန်ခွက်တစ်ဝက်ခန့် မျိုချလိုက်၏။

“ဟား ပူပူခါးခါးနဲ့ မင်းဘာတွေအရသာ တွေ့ပြီးနေတိုင်း လုပ်နေလဲ အာကာရာ၊ ခွီးတဲ့ ငါကထန်းရည်ချိုလောက် သောက်ဖူးတာ”

“ယောက်ျားပဲ အယ်လ်ကိုဟောလ် အနည်းအများ ညှိမနေနဲ့၊ ဒီထဲမှာထွက်ပေါက်တွေရှိတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကျမနေနဲ့ နောက်ထပ် ဝင်တွေ့

ရှိသေးတာပဲ”

“အချိန်ကွ အချိန်၊ နောက်တွင်တစ်ခုရဖို့ အချိန်တွေငွေတွေ ထပ်ရင်းနှီးရဦးမယ်၊ အသေအချာ ပိုက်ရတော့မယ့် ငွေတွေလည်း ဆုံးရှုံး သွားတယ်၊ အခုရက်က ငွေတအားလိုနေတာ၊ အလတ်ကောင်က သူလိုတဲ့ ငွေတစ်ပတ်အတွင်းမရရင် သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ့ရပ်တည်ဖို့ ကျောင်းထွက်မယ်တကဲကဲ၊ အငယ်မကလည်းဆယ်တန်းကို အနီးကပ် တော်ခါတက်ချင်တယ်တဲ့၊ မေမေကလည်း စိတ်ထိခိုက်စရာတွေများလို့ ဆေးခန်းပြပေးရမှ ဖြစ်မှာ”

အာကာအောင် ဘီယာတစ်ခွက်လုံး မော့သောက်ပြီး နားခေါင်း ရှုံ့၏။ အာကာအောင်လိုပင် သူလည်းထပ်မော့လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်းဖြင့် ထူထူပူပူကြီးဖြစ်လာ၏။ လည်ပတ်နေသော သွေးတွေလည်း ပွက်ပွက်ဆူဝေနေသလိုပင်။ ထိုအချိန်မှာ အာကာအောင် ခါးကြားက ဖုန်းသံမြည်လာသည်။

အာကာအောင်က ဝင်လာသော ဖုန်းမက်ချ်ဆွေကို ကြည့်၍

“ကိုစိုးကြီးကွ ဒီစားသောက်ဆိုင်ကစောင့်နေ သူဝင်လာခဲ့မယ် တဲ့”

“ပြီးရော ဒါဆိုငါတော်ပြီ တော်ကြာစကားပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေဦး မယ်”

အာကာအောင် သဘောပေါက်သလို ခေါင်းညိတ်၏။ အမြင် ပန်းကန် သူ့ရှေ့တိုးပေးပြီး

“မတရားလုပ်ခံရတယ်လို့ တွေးပြီး မင်း မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေ တယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်လောက် အကောင်ကြီးကြီး လက်တုံ့ပြန်ချင်နေတာ”

“မင်းမှာ ဘာအင်အားရှိလို့လဲ”

“ကိုစိုးကြီး ရှိနေတာပဲ၊ ဖိုက်လို့ရအောင် နည်းလမ်းရှာမယ်”

“ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံနိုင်ဖြစ်မနေပါနဲ့ကွား၊ ကိုစိုးကြီးက သည်း အမြဲတမ်းတို့အပေါ်က တစ်ကွက်ကျော်ရိုက်နေတာပါ”

“သူက နောက်ခံကောင်းတယ်လေ၊ ဝယ်လက်ကောင်းကောင်း နှုတ်ဆောင်းပေးနိုင်တယ်၊ ဝင်တည်ပေးနိုင်တယ်၊ သူ့ကိုဖြုတ်ချလိုက်ရင် တို့ ခံသွားရမှာပေါ့၊ လှေကြီးပေါ် လှေငယ်တင်ပြီး လိုက်ခွင့်ပေးနေတာပဲ ဆော့ဖူးတင်”

“မင်းအပေါ် သပ်သပ်ကောင်းထားတာရှိလို့လား၊ ငွေနဲ့ပတ် ဆက်ရင် ကိုစိုးကြီးလည်း ညှာတာတတ်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အတွက် အဆင်မပြေရင် သွားကြားထိုးတံတောင် ရက်ရောတဲ့သူမဟုတ်ဘူး”

အာကာ ပြောတာလည်း မုန်နေသည်မို့ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ ထိုက်ရသော်လည်း

“သူလည်း သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေတာပဲ၊ သူက ဒီလောကမှာ ခံရင့်သမ္မာရင့် ဘယ်လိုလူမျိုးကို ဘယ်လိုချုပ်ရမယ်ဆိုတာ အထာသိနေ တဲ့အတွက် ငါတို့ သူ့ကို အားကိုးနေရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဂျူ၊ တိုးစိုး၊ တို့မှာ ကိုစိုးကြီး ဝင်လာပြီ”

www.burmeseclassic.com

စတိုင်ကျကျ ဟန်းဖုန်းတကားကားဖြင့် မျက်မှန်အမည်းကြီး တပ်ကာ ကိုစိုးကြီး ဝင်လာသည်။ အနားရောက်မှ မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်ပစ်တင်၍ ဝင်ထိုင်၏။

သူက အလိုက်တသိပင် ကိုစိုးကြီးအတွက် ဘီယာထည့်ပေး လိုက်ပြီး

“ကိုစိုးကြီး အတွက်ပါ။ ပေးလိုက်ရတာ စိတ်မကောင်းဘူး ဘယ်သူမသွားတာ ဖြစ်နိုင်လဲ။ ကိုစိုးကြီး သိလား။”

ကိုစိုးကြီးက ဘီယာခွက်ကို ကောက်မော့၍ မျက်နှာကို တစ် ဆက်တည်း ရှုံ့ချထားကာ

“မင်းတို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ကတည်းက ငါ သဘောပေါက်လိုက် တယ်”

“ဟင် ကိုစိုးကြီး သိတယ်။ ဘယ်သူလဲ ဘယ်လုပ်ငန်းရှင်လဲ”

“ဟိုတစ်ခါ ခံလိုက်ရတဲ့ပွဲကို သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒဂုံတက်က မြေကွက်၊ အခု အဆောက်အဦးအကြီးကြီးတောင် ဆောက်ပြီးသွားပြီ ပြီးတော့ လူနေတိုက်ခန်း”

“ဒါဆို ရွှေနန်းတော်ဝင်ပဲပေါ့”

ကိုစိုးကြီးနှုတ်က မဖြေ။ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဘီယာကောက်မေ့ ၏။ သူ လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်လျက် အံကြိတ်တက်ခေါက်မိသည်

“ဒီမိန်းမကြီး ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး တော်တော်စည်းကျော်တာပဲ နေရာတကာ လက်တံရှည်ရှည်နဲ့ ဆွဲစိနေတာ၊ အရှုံးအမြတ်လည်းမတွက်

ပဲ ကျွန်တော်တို့ တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ပွဲစားလေးတွေကို ဖြုတ်ချနေတာ”

“ဒဏ်မခံနိုင်တဲ့သူတွေကို အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုရင် သူ့ ဆက်အောက်မှာ ခိုင်းစားဖို့ ဖမ်းဥနေတာလို့လည်း ကြားတယ်”

“တောက် ယောက်ျားချင်းသာဆို အဲဒီနေရာမှာတင် သူ့သေ နှိပ်သေ မိုက်ပစ်တယ်”

“နောက်ကြောင်းမအေးဘဲ စကားလုံးတွေ မဖောင်းပွစမ်းပါနဲ့ ကွား ဖြိုင်ဖိုက်ဖို့ တို့မှာ ဘာအင်အားမှ မရှိဘူး။ သူ့လက်အောက်ကနေ သာသာယာယာပဲ လှုပ်ရှားကြမလား။ အဲဒါပဲ စဉ်းစား။ သူက နိုင်ငံတကာ နှံ့ညှပ်နိုင်တဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကြီး တိုးချဲ့ဖို့အတွက် ပညာရှင်တွေ ဖုန်းဆောင်းနေတာ”

“တော်စမ်းပါ”

သားဦး တကယ်ကို စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေသည်။

လက်ထဲရောက်လာတော့မည့် ငွေတွေ လှည့်လည်အဖြစ်ဖို့ ဟန် ဆန့်ကျင်ဘက် တဖျဉ်းဖျဉ်း ဆူဝေနေ၏။

“ငွေရှိတိုင်း ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကရော သူ တို့လည်း ခံပြီး ငတ်ပြတ်သေသွားမှာလား။ တစ်နေ့နေ့ အဲဒီ ဒေါ်မြ ဆောင်ခြယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကို ထိပ်တိုက်တွေ့အောင် ကြိုးစားမယ်”

“မင်းက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အပြတ်ကောပစ်မှာပေါ့။ လိုအပ်ရင် အသက်ချင်းလဲရင် လွှဲခွဲပေး ဆိုစေ၊ သူများထမင်းလုပ် ပုတ်ချနေတာ သိအောင်ကို ပြောရမယ်”

“ဟ သူက ငွေရှိလို့လုပ်နေတာ၊ သူ့စီးပွားရေးကို သွားပြီး ပိတ်ပင်လို့ရမလား။ စီးပွားရေးဆိုတာ ငွေနဲ့ပြင်ကြတာ၊ အတိုက်အခိုက် အဖျက်ဆိုတာ ရှိမှာပဲ။ မီးများမီးနိုင်၊ ငွေများငွေနိုင်”

“ကိုကိုကြီး ခင်ဗျားမှာလည်း နောက်ခံတောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိနေရဲ့နဲ့ ပြိုင်ဖိုက်ရတဲ့ အစွမ်းအစ”

“မရှိလို့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ရဲ့သူဌေးတွေကလည်း သူတို့အတွက် အကျိုးအမြတ် များများရလို့ ငါ့ကို အသုံးချနေတာ၊ ငါ့အနေနဲ့လည်း သာတဲ့ဘက်ပြေးကပ်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားရမှာပဲ”

“ဘာ ခင်ဗျားဆိုလိုတာက အခြေအနေမကောင်းရင် ဒေါ်မြ ရောင်ခြယ်လက်အောက်မှာ ခေါင်းလျှိုဝင်မယ်ပေါ့”

ကျောကော့သွားကာ တအံ့တဩပင် မေးယူရ၏။ အာကာ အောင်က အေးဆေးငြိမ်နေသလောက် သားဦး ဘီယာဖန်ခွက်ကို အသံမြည်အောင် ဆောင့်ချမိ၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးမထား။ သစ္စာမရှိသည့်သူတွေပါလား။

“ခင်ဗျားတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မရှက်ကြဘူးလား။ မာနမရှိဘူးလား။ သူက အောင်မြင်တဲ့လုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်ဖို့အတွက် ငါးစာရတာ၊ ခင်ဗျားတို့က သူ့ငါးမြားချိတ်မှာ အနာခံပြီး သွားဟပ်မလို့ထား ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစားမှ တစ်နေ့မှာ သူတို့လို လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“အဲဒီစကားက ပါးစပ်က ပြောထွက်ရတာ အရမ်းအရမ်း

နို့တယ်၊ တကယ့်လက်တွေ့မှာ ငွေအင်အားကြီးတဲ့သူကို ပခုံးချင်းယှဉ်ကြည့်ဖို့တောင် မလွယ်ဘူးကွ။ လုပ်ငန်းရှင်တိုင်းက ငါတို့လို ငွေအင်အားမလိုက်နိုင်တဲ့ ပွဲစားဖွတ်ကျားလေးတွေဆီက သူခိုးလက်က သူဝှက်လုသလို ခေါင်းပုံဖြတ်နေကြတာ၊ ငါတို့ကရော မသိလို့လား။ လုပ်ကွက်ရှိပြီး ငွေမရှိတော့ သူတို့ကို ထိုးအပ်ပြီး မသဒ္ဓါရေစာ လက်ဝါးဖြန့်တောင်းစားနေရတာပဲ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် သားဦး။ သူတို့ကျဉ်းလိုက်ရင် ဘယ်လုပ်ကွက်ကို လက်ညှိုးထိုးရောင်းစားပြီး အကျိုးအမြတ်ခံစားမှာလဲ။ ငွေမရှိရင် မာနလည်း မထားတာကောင်းတယ်။ ငွေမရှိရင် ဘယ်သူကမှ တို့လိုပွဲစားတွေကို ယုံကြည်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ အခုကိစ္စမှာပဲကြည့် စရံဆေးနိုင်တဲ့အင်အား မရှိလို့ ကိုကိုကြီး သူဌေးတွေဆီက ခေါင်းညိတ်တာကို စောင့်ရင်းနဲ့ ဟိုက ဖြတ်အုပ်သွားတာကို မအိမလည် ခံလိုက်ရတယ်”

ပြောနေပေမယ့် အာကာအောင်အသံက စိတ်ပျက်ညစ်ညူးသလို အင်အားမဲ့လို့နေသည်။ ဒီကောင်လည်း ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ မခံမရပ်နိုင် ခံစားနေတာ အသိသာကြီးပါ။

သူ့ရော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဆန္ဒရှိသလို ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်မလာနိုင်တာက ငွေမရှိလို့ပင်။

ဒါဆိုရင် မာနတွေကရော ဘယ်နေရာမှာ အသုံးကျလို့လဲ။ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသေးသော ဒေါ်မြရောင်ခြယ်ဆိုသည့် မိန်းမကြီးကို မျက်စိထဲမြင်ယောင်ကာ လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်လို့”

အခန်း (၇)

“မမပုံနာ”

ခေါ်သံလေးကိုကြားရမလား နားစွင့်နေမိပေမယ့် ဟိုနေရာ ဒီနေရာက ပြုန်းခနဲ ပေါ်မလာတော့တာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိသွားပြီလဲ။

လက်ချိုးရေတွက်နေတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ငလေ့ထုံးစံလေး ပျက်ကွက်နေတာတော့ ရင်ထဲမကောင်းလှပေ။ အိမ်ကိုလည်း မလာလမ်းမှာလည်း မတွေ့။ ရုံးမှာအလုပ်လုပ်ရတာတောင် စိတ်မပြောင့် ဖြစ်လာတော့ ဒီကောင်လေး နေနိုင်လှချည်လားဟု စိတ်ဆိုးချင်လာသည်။

“မိနာ”

“ဪ ဆရာ”

ကိုယ့်ရဲ့အထက်အရာရှိမို့ ရှိသေလေးစားစွာ ထိုင်ခုံလေးက ပျက်ကွက်လာ ထရပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားရ၏။ နေဇော်ထက်က လက်ကား

သူမရှေ့က ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်ပြီး

“ကျွန်တော် ငါ့ထိုင်မယ် အနောင်အယုက် မဖြစ်ပါဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာ”

“မိနာလည်း ထိုင်ပါ။ တစ်ခုတောင်းဆိုချင်တယ်။ တစ်ရုံးတည်း”

“အောင်အတွဲလုပ်နေကြတာ ဆရာလို့ မခေါ်ပါနဲ့လား”

“ကိုယ့်ရဲ့အထက်အရာရှိကို ဆရာလို့ မခေါ်လို့ ဘယ်လိုခေါ်

သလဲ ဆရာ”

“နာမည်ခေါ်တာ ပိုပြီး ရင်းနှီးမလာနိုင်ဘူးလား။ မိသားစုတွေ

နွေးထွေးမှုရှိတာ ပကာသနကင်းပါတယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့”

မိနာ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ပင် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်

အထက်အရာရှိ အပြောင်းအလဲမှာ နေဇော်ထက် ရောက်လာက

ဒီလို တရင်းတနီး တစ်ခါမှ စကားမပြောခဲ့ဖူးဘူးထင်သည်။

အထက်ထက်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အနေမှန်သည်။ စည်းကမ်းကြီး

အုပ်ချုပ်မှုကောင်း၏။

အသက်အရွယ်က မိမိထက် သုံးလေးနှစ်သာ ကွာနိုင်သော်

ရာထူးတိုးဖြင့် ဒီကိုရောက်လာခဲ့တာ သုံးလဝန်းကျင်လောက်တော့

ထင်သည်။ ဘယ်သူနှင့်မှ စကားများများပြောပြီး တရင်းတနီး

ဘူးသော နေဇော်ထက်က သူမကို ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။

တစ်ရုံးလုံးက လေးစားရသူမို့ မျက်နှာကိုပင် စေ့စေ့မကြည့်

ဘူးသေးပါ။ ကွယ်ရာမှာတော့ ကြီးကျယ်သည့်လူ၊ ဘဝင်မြင့်သည့်လူ မျက်နှာကြောတင်းကာ အထာကိုင်သည့်လူဟု တီးတိုးအတင်းတုတ်ကြ သည့်အထဲမှာ မိမိလည်းပါသည်။

အခုလည်း တစ်ရုံးလုံးက မျက်လုံးပေါင်းများစွာက နေဇော် ထက်လာထိုင်သော သူမစားပွဲဆီမှာ စိတ်ဝင်တစား စပ်စုနေကြသည်။

“မိနာ”

“ရှင် ဆရာ အဲ ကိုနေဇော်ထက်”

“ဟင်း ဟင်း အဲလိုခေါ်တာ ကောင်းတယ်၊ ဆရာဆိုတာထက် ပိုပြီး ရင်းနှီးသွားတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် လာထိုင်တာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး ဘာလို့ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေတာလဲ”

“ရှင်”

ရုံးကိစ္စလက်မှတ်တိုး၊ သူ အစည်းအဝေးလုပ်သည့်အခါ နာထောင်ပေးရုံပဲ ရှိဖူးတာမို့ ဘာတွေပြောရမှန်း မသိတာကို ဘာပြောရမှာလဲ။ သူမမှာတော့ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် အတင်းတုတ်နေသည့် ဝန်ထမ်း တချို့ကြောင့် အနေကျပ်ကာ မလုံမလဲ ဖြစ်နေရသည်။ နေဇော်ထက်က ဒါကို သဘောမပေါက်စွာဖြင့်

“ဒီကဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ကျွန်တော့်အပေါ် အရမ်းသူစမ်း ဆန်ကြတယ်နော်”

“ကိုနေဇော်ထက်က အနေတည်လွန်းလို့ ရိုသေလေးစားနေကြ တာပါ”

“ဒါက နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောတာမဟုတ်လား။ ဘာလို့က ရွံကြောက်ကြီးဖြစ်နေကြတာ”

မိနာ မသိမသာ ပြုံးမိသွား၏။ သူလည်း သူ့ကိုယ်သူ သိနေ သေး။ နေဇော်ထက်က ရှက်ကြီးရှက်ကြား လိုက်ပြီးကာ

“ကျွန်တော် ဒီကဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ရင်းနှီးအောင် မျက်နှာကို အရင်ဆုံးပြင်ရမလား၊ ဒင်နာတစ်ပွဲလောက် လိုက်ကျွေးရမလား”

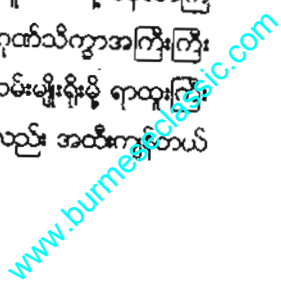
“နှစ်ခုစလုံး တစ်ချိန်တည်းလုပ်နိုင်ရင် ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

တိုင်ပင်သလို ပြောလာတော့ သူမလည်း ရင်းနှီးစွာပင် ထောက် ဆဲလိုက်၏။ ပီရီသေသပ် ထောင့်ချိုးညီနေသော နေဇော်ထက် နှုတ်ခမ်း တို့တ အပြုံးများ ပို၍ပိုပြင်လာကာ

“အဲလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုက်တွန်းတာ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကျွန်တော်က အရာရှိတစ်ယောက်ဆိုပြီး ထည်ထည်ဝါဝါ နေချင်လို့မဟုတ် တော့ နဂိုတည်းက မွေးချင်းမောင်နှမ အခြွေအရံမရှိ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရတော့ ပြုံးဖို့တောင် မေ့နေခဲ့တာ၊ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရ သယ်ဆိုတာလည်း သိပ်မသိဘူး”

“မိဘတွေကလည်း ဒီလိုအနေအေးဆေးသူတွေပဲလား”

“ဆိုပါတော့ ဆွေကြီးမျိုးကြီးမို့ ဘုရားထူးခံဘဝနဲ့ နေလာကြ တော့ သူများတွေရဲ့ရိုသေလေးစားမှုတွေရရင်း ဂုဏ်သိက္ခာအကြီးကြီး ဆည်ထည်ဝါဝါဖြစ်နေကြတယ်၊ အရာထမ်းဝန်ထမ်းမျိုးရိုးမို့ ရာထူးကြီး မြီးတွေရဲ့ လောင်းချိပ်မိနေတဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကလည်း အထီးကျန်တယ်

လို့ ပြောရမလားပဲ”

“ကျွန်မတို့လို လူတန်းစားတွေလောက် ဖျော်ရွှင်မှုတွေ မခံစားရဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဂုဏ်ဒြပ်တူချင်း ပါတီတွေကျင်းပ၊ နိုက်ကလပ်တွေတက်ကြတာမျိုးတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရာထူးဂုဏ်သိမ်တွေကြောင့် ထိန်းချုပ်တာတွေက များလွန်းတယ်၊ ဥပမာပြောရရင် ဝိုင်သောက်ရင်တောင် နှုတ်ခမ်းဖျားလေးနဲ့ ထိက်ပြီး ဣန္ဒြေရရ သောက်ရတာမျိုးပေါ့၊ ပါးစပ်လှုပ်ရုံ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နှုတ်ဆက်နေရတာ၊ စားပွဲကျင်းပတဲ့အခါ ပန်းကန်သံစွန်းသံမကြားအောင် ထိန်းချုပ်နေရတာ၊ ကပွဲကြည့်လို့ ရယ်စရာပါတာတောင် ဣန္ဒြေမဲ့ အသံကျယ်ကျယ်မရယ်ရတာ”

“ဪ”

ရာထူးကြီးခံစားပြီး ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ထည်ဝါပေမယ့် အနေကုန်အစားကျပ် လွတ်လပ်မှုမရှိပါလားဟု ကိုယ်ချင်းစာမိသွား၏။ ဒါတွေဘာကြောင့် ပြောပြနေသလဲဆိုတာတော့ မိနာ နားမလည်ပါ။

သူမစားပွဲမှာ ကြာကြာထိုင်ပြီး စကားတွေအများကြီး လာပြောနေတာပဲ သူမမှာ အနေခက်နေရသည်။ ကိုယ့်ရဲ့အထက်အရာရှိနို့ ထသွားရှောင်သွားလို့လည်း မဖြစ်။ သူပြောတာကို နားမထောင်ချင်သလို စိတ်မဝင်စားသလို နေလို့လည်း မဖြစ်။ မျက်လုံးပေါင်းများစွာကြောင့် သင်ပြင်းသာ အသာချမိရင်း

“ဒါက အထက်တန်းစား လူ့ယဉ်ကျေးတွေရဲ့ ကျင့်ဝတ်ပုံစံ

အသိုက်အဝန်းမှာ ပေါက်ဖွားလာရင် ဒီလိုတွေနေရတာ စိတ်ပျက်စရာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်မပျက်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သဟဇာတမဖြစ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်က နွေးထွေးမှုလိုချင်တယ်၊ မေတ္တာငတ်တယ်”

“ဒါဆို ခုနက ကျွန်မပြောသလို”

“အဲဒီကိစ္စဖြစ်မြောက်အောင် ကျွန်တော် လုပ်မှာပါ၊ ဒီရုံးက ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း ကျွန်တော့်ကို တသီးတသန့် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ကြီး မဆက်ဆံအောင် မိနာက ကူညီပေးပါ”

“အဲဒါက ကိုနေဇော်ထက်က အဓိကကျမယ်ထင်တယ်၊ ဘာဆို မှန်တစ်ချပ်ကိုကြည့်သလို ကိုယ်ပေးတဲ့အတိုင်း ပြန်ရမှာလေ၊ ရန်သူတွေ မဟုတ်ကြပေမယ့် အရှိန်အပါကိုကြောက်ပြီး ကိုနေဇော်ထက်ဘက်က ဆိုက်လျှော့ညီထွေ မရှိတဲ့ သူတို့ တရင်းတနှီး ဆက်ဆံကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“မိနာပြောတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖက်က အရင်ပြောင်းလဲနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ မိနာကလည်း ကျွန်တော့်ကို အရမ်းကြီး သူစိမ်းမဆန်ပါနဲ့”

ဆွေးမျိုးတွေမှမဟုတ်ဘဲလို့ ရင်ထဲက စောဒက တက်မိပေမယ့် အလိုက်အထိုက် ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်ရသည်။ နေဇော်ထက်က ယောဇုဆိုး စတစ်လည်ကတုံးတိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့်ပွဲ ရင့်ကျက်သော လူလတ်ပိုင်းဘု ထင်ရပေမယ့် အသက်က နှစ်ဆယ့်ခြောက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ် ဝန်းကျင် အောက်သာရှိပေလိမ့်မည်။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ရာထူးကြီးကြီး

ရနေသည်ဆိုတာတော့ မသိ။ မိဘအရှိန်အဝါကြောင့်ဆိုလည်း သူ့ဘက်က ကြိုးစားမှုမရှိလျှင် ဖြစ်မှာမဟုတ်။

“ဟိတ် မိနာ”

“အမလေး”

နေဇော်ထက် ထွက်သွားပြီး အတွေးနယ်ချဲ့၍ ကျန်ခဲ့စဉ်မှာ ရုံးစာရေးမ မကေသီရဲ့ အနားဝင်ထိုင်ကာ ခေါ်လိုက်မှုကြောင့် မိနာ လန့်ဖျပ်တုန်ဟက်သွားရသည်။

“အပျိုလေး ဘာတွေများတွေးနေလို့ ခေါ်တာတောင် လန့်ဖျပ် သွားရတာလဲ၊ လူပျိုကြီးက ရင်ခုန်အောင် လုပ်သွားလို့မဟုတ်လား”

“အို မဟုတ်ပါဘူး၊ မကေသီကလည်း ကိုနေဇော်ထက်က တစ်ရုံးလုံးနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင်မင်မင် နေချင်တယ်လို့ ပြောသွားလို့ပါ”

“ကြည့်စမ်း ဆရာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုနေဇော်ထက်တွေ ဘာတွေနဲ့ နာမည်တောင် ခေါ်လို့ပါလား၊ စကားရောဖောရောနဲ့ ဘာတွေ သိမ်းသွင်းသွားတာလဲ၊ မှန်မှန်ပြော”

“ဪ ဝီက ပြောတာ နားထောင်ပါဆို၊ ဘာမှ မရိုးမသား မဟုတ်ဘူး”

“မရိုးသားဘူးဆိုရင် ဘာလို့ မင်းအနားမှာ တတ်တတ်တတ် ဝိုင်ပြောနေတာလဲ၊ ငါတို့နဲ့ မတူမတန်လို့လား၊ မင်းကိုယ် ခင်ချင်တာလား၊ ဒါပေါ့လေ မင်းက ရုပ်ချောချောလှလှ အပျိုလေးစာရင်းဝင်၊ ငါတို့က ရုပ်ဆိုးဆိုး ပုပုအိုင်အိုင် အပျိုကြီးစာရင်းဝင်”

“မကေသီ ကဲ”

သူမ စိတ်မရှည်စွာ မကေသီ လက်မောင်းကို ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက် သည်။ မကေသီ ရှုံ့မဲ့တွန့်လိမ်လျက် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ဒီလောက် နှင်းပြုနေတာတောင် လိုရာဆွဲတွေးနေတာ မျက်စောင်းလည်း ထိုးပစ် ချက်၏။

“တစ်ရုံးလုံးကို ဒင်နာကျွေးပြီး ရင်းနှီးမှုရအောင်လုပ်ချင်လို့တဲ့၊ ငါတို့မဆွဲဘူးလား”

“သေချာရင် ရှေ့ဆုံးကပေါ့၊ ဒါနဲ့ ပြောင်းလာခါကစနေ ဒီနေ့ သီ မျက်နှာတည် မျက်နှာထားနဲ့ အထာကိုင်နေပြီး ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ”

“အဲဒါတော့ နောက်ကြည့်မှပဲ သူ့ကိုမေးကြည့်တော့၊ ဒီမှာတောင် ခြေညှိနေပါတယ်ဆိုမှ”

“အေးဟဲ့ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က ပြောင်းလဲလာတာ ဝမ်းသာစရာ မှ အထက်လူကြီးပျော့ပျောင်းမှ တို့တွေ အနေချောင်မှာ၊ မဟုတ်ရင် ငါတောင် ကျယ်ကျယ်မပေါက်ရဲဘူး”

“မကေသီ”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘုဂ္ဂမိန့်မချရဲလို့ ဖွတ်ရွတ်နဲ့ပဲ ပြီးလိုက်ရတာ၊ ချ ပြောင်းလာကတည်းက အခုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျယ်ကျယ် ဆောင်လောင် လွတ်လို့ပြီ၊ မောင်မင်းကြီးသား ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာ ပြီးစေ၊ တူသောအကျိုးရပြီး သူလည်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် လွတ်

၅၆ ◊

နိုင်ပါစေ"

မိနာ ဟန်ဆောင်ဖို့ မေ့လျော့စွာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင် ရယ်လို့ လိုက်သည်။ မကေသီက အဲလို ဗရွတ်ရွတ် ပြောတတ်၍ ရုံးမှာနေရတာ ပျင်းစရာတော့ မကောင်းပါ။

ပြောမနာ ဆိုမနာ မိသားစုလိုဖြစ်နေကြ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သံယောဇဉ်လည်း ကြီးကြသည်။

သားဦးကို သတိရသည့်စိတ်လေးတောင် မေ့ပျောက်လှလှ

အခန်း (၈)

မေ့လို့မရပေမယ့် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ မမမိနာဆီ မသွားဖြစ်အောင် နေခဲ့မိသည့်ရက်တွေတောင် လက်ချိုးရေတွက်လို့ ရနေပြီဖြစ်၏။ ဇနီးလို့မဟုတ်၊ သတိမရလို့မဟုတ်။

လွမ်းတဲ့အခါတွေလည်း ရှိသလို အကျင့်ပါနေသော ခြေလှမ်းတွေက မမမိနာ ရှိနေမည့်နေရာတွေကို ကျူးကျော်မိသည့်အချိန်တွေလည်း ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ လှူမြင်တော်အောင် ချက်ချင်းလက်ထပ်နိုင်သည့်အင်အားတွေ မရှိတာကြောင့် စောင့်စည်းနေရတာ စိတ်တော့ ဝင်ပန်း၏။

“သားဦး”

“ဟင်”

အာကာအောင် ပခုံးပုတ်ခေါ်တာကြောင့် နောက်လှည့်ကြည့်ညတာ ဟင်ခနဲထူးလိုက်၏။ ပြီးမှ ခြေလှမ်းဆက်ပြင်တော့ အာကာအောင်

က သူ့ကိုဆွဲထားပြီး

“အိမ်ဘက်ပဲ ခြေဦးလှည့်နေတာလားဟာ၊ မမနိနာ ရုံးဆင်းချိန် နဲ့ ကွက်တိပဲဟာ၊ သွားမကြီးဘူးလား”

“အေး”

“ဘာတွေအုံးစားနေတာလဲ၊ ဟိုနေ့ကကိစ္စ မပြေလည်လို့ အစာ မကြေဖြစ်နေတာလား”

သူ ခေါင်းရမ်းမလို ခေါင်းညိတ်မလိုဖြင့် ဘာမှမဖြေဖြစ်။ ထို အချိန်မှာ သူတို့အနီးသို့ အနီရောင်လွင်နေသော ကားတစ်စီးက ကပ်ဖြတ် မောင်းသွားပြီး မှန်တွေကာရံထားသော ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ ထိုးရပ်သွား၏။ ပြီးတော့ အနက်ရောင်ကြိုးသိုင်း ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေး စီးထားသော ခြေထောက်လှလှလေး တစ်စုံ။

“ဟာ ရွှန်းရွှန်းနီကွ ဟော ကားပေါ်က ဆင်းလာတာ သူ့အဖေ ဖြစ်မယ်”

ဖြူဝင်းနေသော အသားအရေက အနက်ရောင်ဖစ်ဆိုက် ကိုယ် ကျပ်များဖြင့် သစ်လွင်တောက်ပ ကျော့ရှင်းနေ၏။ အသက်လေးဆယ် ကျော် အမျိုးသမီးကြီးကတော့ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသူပီပီ တစ်ကိုယ် လုံးမှာ စိန်ရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်လို့။

“ဟိတ်ကောင်တွေ”

“ဟာ ကိုစိုးကြီး ဘယ်လာတာလဲ”

အာရုံက ဆိုင်ထဲဝင်သွားသော ထိုသားအမိဆီမှ ကိုစိုးကြီး

ဆက်သွားကြ၏။

“ဟိုမှာလေ ဒေါ်မြရောင်ခြယ်နဲ့ ချိန်းထားလို့ အချိန်မီလာရ တာ အဘွားကြီးက အချိန်အတိအကျနဲ့ အရမ်းစည်းကမ်းကြီးတာ”

“ဘယ် ဘယ်လို ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ဝင်သွားတဲ့ ဘွားတော် ကိုပြောတာလား”

ကိုစိုးကြီး မေးဝေါ့ပြော လည်လိမ်ကာ လိုက်ကြည့်ပြီးမှ ကယျာ ထာယာ မေးခွန်းထုတ်မိ၏။ ကိုစိုးကြီးက သေချာအောင် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

“အဲဒါ ဒေါ်မြရောင်ခြယ် သမီးလေ၊ ရွှန်းရွှန်းစိုတဲ့၊ မအေတူ သမီး ချောတယ်မဟုတ်လား၊ မော်ဒယ်သင်တန်းတွေဘာတွေတောင် ထုတ်နေတယ်ဆိုလား”

“ကျွန်တော်တို့ ကိုစိုးကြီးနဲ့ အဲဒီဆိုင်ထဲ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဘာ ဟိတ်ကောင်”

သူ့ရဲ့ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်မှုအပေါ် အာကာအောင် အံ့အား သင့်ကာ အိတ်ကပ်ကို အထိတ်တလန့် စမ်း၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အဲဒီဆိုင်က ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို နှစ်ထောင် နှစ်ထောင်ရောင်းတာ၊ မုန့်ပါစားလိုက်ရင် သောင်းဂဏန်းထိမယ်၊ ငါတို့က မှုတ်တလော အလုပ်မဖြစ်လို့ ရေပြတ်ပြီး အပြန်လမ်းစရိတ်တောင် မနိုင်နိုင်”

“ကိုစိုးကြီး ရှင်းမှာပေါ့ကွာ၊ လာပါ ကိုစိုးကြီး အကြွေးမှတ်

ထားနော်၊ ပွဲဖြစ်ရင် အတိုးပါပေးမယ်”

“အာ ဒီကောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

သူ ရှေ့ကလျှောက်တော့ ကိုစိုးကြီးနှင့် အာကာအောင် ခေါင်းကုတ်ဖင်ကုတ်ဖြင့် စိတ်ရှုပ်စွာ နောက်ကလိုက်လာကြ၏။ ဆိုင်အဝင်မှာ သူ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်တော့ ကိုစိုးကြီးတို့လည်း ရပ်သွားကြသည်။

“ဘာလဲဟ”

“အာကာ ငါ ရွန်းရွန်းစိုကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် ဟိုတစ်ခါ ငါ့ကို ဖမ်းဥထားလိုက်ပါလားလို့ ဆိုပြောဖူးတယ်နော်၊ ရေလျှံတဲ့အသိုက်အဝန်းကဆိုပြီး တိုက်တွန်းဖူးတယ်”

“အေး ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီတုန်းက”

“အဲဒီတုန်းက စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု ဒေါ်မြရောင် ခြယ်သမီးဖြစ်နေလို့”

“ဟင် သားဦး မင်း”

“မင်း ပြောတုန်းက သူ့အမေက ကုန်သည်ပွဲစားအလောင်း လောက်ပဲရှိတာ၊ အခုက တို့လုပ်ကွက်တွေကိုတောင် အပိုင်ကျုံးထည့် နိုင်အောင် ချမ်းသာမှန်း သိသွားပြီ ဟင်း ဟင်း”

“သားဦး မင်း ဒေါ်မြရောင်ခြယ်ကို မကျေနပ်တာနဲ့ ဘာကြောင့် ပြန်မလို့လဲ”

အာကာအောင် အထိတ်တလန့် မေးပေမယ့် ကိုစိုးကြီး

သဘောပေါက်သလို ပြုံးစိမ်း၊ အာကာအောင်ကိုလည်း မေးငြေလိုက်ကာ

“ဒီကောင်ကို မင်းပညာတွေ သင်ပေးလိုက်တော့ အာကာ၊

ဒေါ်မြရောင်ခြယ်ကို မကျေနပ်တာနဲ့ သူ့သမီးကို ဆွဲစိတော့မယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သားဦး”

“ကောင်မလေးကလည်း ချောပါတယ်၊ အနံ့မရှိပါဘူး၊ သားအဖအိုးထမ်းလာတာဖြစ်ဖြစ် မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်သလို နှုတ်လိုရတယ်”

“ရည်ရွယ်ချက် ကောင်းပါတယ်၊ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြုတ်

ဒေါ်မြရောင်ခြယ်ကို လက်စားချေခွင့်ရမယ်၊ သူဌေးသမက်လည်း ဖြစ်မယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းမမိနာကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

သူ တစ်ချက်ဝိုင်သွားသော်လည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ပြုံးလိုက်

သည်။

“အဲဒီအကြောင်းကို နောက်မှစုံစမ်းမယ်၊ အခု ကိုစိုးကြီးက

အခုအရည်အချင်းတွေကို ဒေါ်မြရောင်ခြယ် စိတ်ဝင်စားလောက်အောင် အရောင်တင်ပေးဗျာ၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

“အိုကေ”

လက်ဝါးခြင်းရိုက်ကာ ဆိုင်ထဲဝင်လာခဲ့ကြ၏။ ကိုစိုးကြီးက ဒေါ်မြရောင်ခြယ်တို့သားအမိ ထိုင်နေသော စားပွဲဝိုင်းရှိရာ ဦးဆောင် နေသည်။

“အန်တီ”

“ဪ အေး”

“သူငယ်ချင်းတွေကို ဝင်ခေါ်နေတာနဲ့ ကျွန်တော် နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်။ ဟို ဒီလိုပါ ဒီသူငယ်ချင်းက သားဦးပါ ဒါနဲ့တော့ သူက ပုဂံဘက်က ဟိုတယ်ဆောက်လို့ အဆင်ပြေမယ့် မြေကွက်တွေ ရထားလို့”

“ဪ ထိုင်ကြလေ၊ ဘာစားမလဲ၊ ဘာသောက်မလဲ၊ မှာမိ အန်တီက ပုဂံကမြေကွက်တွေကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေတာ”

တည်တင်းမအေးစက်နေသော မျက်နှာက ချက်ချင်းပင် ရောင်ပြောင်းသွား၏။ ရွန်းရွန်းစို ဆိုသော ကောင်မလေးရဲ့နှုတ်ခမ်းဖူးလေးကလည်း သူတို့ဝင်ထိုင်တာကို အသိအမှတ်ပြုသလို ပြုံးယောင်ယောင်။

အာကာအောင်က ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေ စိတ်ကြိုက်မှာ၍ ဆွဲခါဒေါ်မြရောင်ခြယ်က မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ကျွေးနှုတ်ညှိခံတော့မည် မဟုတ်လား။ သူကတော့ အငမ်းမရ ပုံစံမဖြစ်အောင် ကျွေးရတာ တည်ငြိမ်စွာပင် နေလိုက်၏။

ကိုရီးကြီး ပြောသော ပုဂံက မြေကွက်ဆိုတာ သူ အကြားဖူးတာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုရီးကြီး ခင်းသော အကွက်ပေါ် သူ အလိုက်ဆန့်ကျင်လျှောက်ဖို့တော့ နည်းပရိယာယ်တွေ နားလည်နေသည်။

“မင်း ရထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမြေကွက်အမျိုးအစား

ဟိုတယ်ဆောက်ဖို့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တူရွင်းတောင်ဘက်မှာလည်း ရှိတယ်၊ မြင်းကပါမှာလည်း တစ်ကွက်တွေ့ထားပါတယ်။ အန်တီ စိတ်ဝင်စားကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လှမ်းချုပ်ထားလိုက်ပါ့မယ်။ အရောင်းအဝယ်ကတော့ အရှင်နော် အန်တီ၊ အဲဒီဘက်မှာ ဈေးမြောက်သလို ဝယ်မယ့်သူတွေကလည်း သူ့ထက်ငါ ဈေးပိုပေးပြီး အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်နေကြတာ”

“သဘောပေါက်တယ်၊ စီးပွားရေးမှာ လက်ဦးမူမယူနိုင်ရင် နောက်ကျကျန်ခဲ့မှာပေါ့။ အန်တီတောင် သုံးလေးကြိမ်မက ခံခဲ့ရပြီးမှ နားလည်လာတာ။ အခုရော မင်းတို့က အန်တီအတွက် စေတနာနဲ့ သူပေးချင်လို့ လာဆက်သွယ်ကြတာလား”

“အကျိုးအမြတ်အတွက် အလုပ်လုပ်နေကြတာပဲ၊ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ပူးပေါင်းကြည့်ချင်ပါတယ် အန်တီ”

ကိုယ့်အတွက် အကျိုးအမြတ်မရှိလျှင် သစ္စာမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ သိသာစေလျက် ဒေါ်မြရောင်ခြယ် မျက်ခုံးနှစ်ခု ပင့်တက်သွားတာကို ရင်ထဲက ကြိတ်ပြုံးလိုက်မိ၏။

တချို့လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေက အလွယ်တကူ ကတိပေးသစ္စာခံ မြှောက်ထိုးပုံစံကော်၊ အထက်ဖားအောက်ဖိ လုပ်တတ်တာမျိုး မကြိုက်ဘူး။ သူ သိထားသည်။

“မင်း မဆိုးဘူး၊ အန်တီက အန်တီအတွက် စေတနာနဲ့လုပ်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် သိပ်မကျန်ပါဘူး၊ မရပါဘူး။ အန်တီ

ကို အမြတ်အစွန်းရစေချင်လို့ အောင်မြင်စေချင်လို့ပါဆိုတာမျိုးတွေနဲ့ တွင်တွင်ဖားနေတာမျိုးတွေ မကြိုက်ဘူး။ မင်းပြောသလို မင်းတို့အတွက် အကျိုးအမြတ်ရှိမှ ပူးပေါင်းကြည့်ချင်တယ်ဆိုတာ တကယ် လက်တွေ့ ကျကျ အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့သူတွေ ရှိသင့်တဲ့မာနပဲ”

“မာနရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေရချိန်မှာ အကျိုးအမြတ် မရှိရင် မှီခိုနေရတဲ့ သူတွေ ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့၊ ဒီမှာ အဆင်မပြေရင် အဆင်ပြေတဲ့ နေရာမှာလုပ်ရမှာပဲ”

“ဒါလည်း မှန်တယ်၊ မင်းကို မှီခိုနေတဲ့သူတွေအတွက် မင်းက မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ရဲတဲ့သတ္တိ ရှိနေမှဖြစ်မှာ၊ ဒါနဲ့မင်းက အိမ်ထောင်နဲ့လား”

“မရှိပါဘူး အန်တီ၊ အဖေဆုံးလို့ မုဆိုးမအဖေမနဲ့ ညီလေးတစ်ယောက်၊ ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်၊ သူတို့က ပညာသင်နေကြတုန်းပါ”

“အင်း မင်းမှာတာဝန်တွေ အများကြီးပဲ၊ ကောင်းပြီလေ အန်တီကလည်း အန်တီနဲ့လက်တွဲချင်တဲ့သူတွေကို အရည်အချင်း စစ်ပြီးမှ လက်ခံတတ်တယ်၊ မင်းတို့ ဘယ်နှစ်ခုလောက် လုပ်ပြနိုင်လဲ စောင့်ကြည့်မယ်၊ ကံကောင်းရင် အန်တီနဲ့ခန်းမှာ ခံစားခွင့်ရှိတဲ့ဝန်ထမ်းအဖြစ် ရွေးချယ်ရမှာပေါ့”

ဒေါ်မြရောင်ခြယ်ကလည်း စီးပွားရေးအမြင်ကျဉ်းသူ တစ်

ဘတ် မဟုတ်၊ သူ့အတွက်လုပ်မပေးနိုင်လျှင် ယုံယုံကြည်ကြည် ပူးပေါင်းမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာအောင် တပ်လှန်လိုက်သည်။ ဘာတွေ ပြောနိုင်မလဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးရ၏။ ကိုယ့်မှာငွေကြေးမပြည့်စုံတော့ အိမ်ထာနဲ့မရှိတာ။

လက်တွေ့ကျကျ ကတိပေးဖို့ ခဲယဉ်းနေသည်။ ဒေါ်မြရောင်ခြယ်က အခုမှ ကိုစိုးကြီးဘက်လှည့်ကာ

“မင်းတွေ့ပေးမယ်ဆိုတာ သူတို့နှစ်ယောက်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ နိုင်ငံခြားသား လုပ်ငန်းရှင်နှစ်ယောက် ကျွန်တော် သီးသန့်ခန့်ထဲမှာ ဘွတ်ကင်လုပ်ထားပါတယ်၊ အန်တီ နန်းကို ခေါ်လာရင် တခြားလုပ်ငန်းရှင်တွေ သတင်းရသွားမှာစိုးလို့ပါ၊ သူတို့က မြန်မာပြည်က အိမ်ခြံမြေဈေးကွက်မှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမယ့်သူတွေ တော့ စောင့်ရှောက်တည်ဆောက်ဖို့လည်း စိတ်ဝင်စားတယ်”

“တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ မင်္ဂလာသတင်းပဲ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ အိမ်အတွက် မြီးမြီးမြက်မြက် အကျိုးရှိအောင် အန်တီပေးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ချိန်းထားတဲ့အချိန်ပဲ အန်တီ၊ သူတို့ ရောက်လောက် ပြီးသွားကြမလား”

“သွားတာပေါ့၊ သမီး ဒီမှာနေခဲ့နော်၊ ဟမီ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီး ခဏလေးနဲ့ ပြန်လာမယ်၊ ဪ မင်းတို့ မပြန်ကြသေးဘူးမဟုတ်ဘူး၊ သမီးကို အဖော်လုပ်ပေးလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ အန်တီလုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်ပါစေ”
အာကာအောင်က နှုတ်ထွက်လျှာသွက် အခုမှ စကားဝင်ခဲ့
၏။ အကောင်းဆုံးအခြေအနေတစ်ခုနှင့် ကျန်းခဲချိန်မှာ ရွန်းရွန်းစို ဆိုသော
ကောင်မလေးကို စေ့စေ့စူးစူးပင် တမေ့တမော ငေးကြည့်လိုက်၏။
ရောင်လို ဝင်းဝါတောက်ပနေသော သူမရဲ့အလှက သူ့ရဲ့နှလုံးသားတစ်
တည့်တည့်ကို သိမ်သိမ်လေး လှုပ်ခတ်စေလျက်...။

အခန်း (၉)

“သားဦးပါ”

“မီးက ရွန်းရွန်းစိုပါ။ ဟို သူ့ကို မြင်ဖူးသလိုပဲ”

အာကာအောင်ကို မေးဝေါပြုလျက် ပြောတော့ အာကာအောင်

အံ့သြဟန်မပြဘဲ

“မိုးမိုးအစ်မ မင်္ဂလာဆောင် လာတုန်းက ကျွန်တော့်ကို မိုးမိုး

ရွန်းရွန်းစိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖူးတယ်လေ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ မီးက အဲဒါကို အမှတ်တမဲ့ဖြစ်နေတာ၊

မြင်ဖူးသလို ဖြစ်နေပေမယ့် ဘယ်မှာမြင်ဖူးမှန်းလည်းမသိဘူး၊ ဆောရီး

ဇော်”

“ရပါတယ် ခင်ဗျ၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့

ရွန်းရွန်းစိုရဲ့ ထင်ပေါ်တဲ့အလှကြောင့် မှတ်မှတ်ထင်ထင် သတိထားမိနေ

တယ်”

၆၈

“မြောက်ပင့်နေပြန်ပြီ၊ အဲလိုမပြောလည်း အခု စားသောက်ထားတာတွေ ဟာမိက ရှင်းပေးမှာပါ”

အာကာအောင် စကားကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်မသွားဘဲ ရွှန်းရွှန်း အတည်ပေါက်နှင့် ပြန်နောက်၏။

“ဒါနဲ့ မိုးမိုး မိတ်ဆက်ပေးတုန်းက သူ့ကို ပရိပိုင်လုပ်ထားတယ်လို့ ပြောသလားလို့၊ အခု အဆင်ပြေကြတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ နည်းနည်းတော့ သူ့မိဘတွေဘက်က ကန့်သတ်ချက်တွေ ရှိနေတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီလို ပွဲစားအလုပ်လုပ်နေတာ မကြိုက်ဘူး၊ အတည်တကျလုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်မှ တင့်တောင်းတင့်တယ် ဖြစ်မှာတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ငွေစုနေတာ”

“ဪ ရှင်လည်း ပွဲစားလုပ်တာပဲလား၊ သူကရော”

“အတူတူပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေ”

“ဪ စကားနည်းတယ်နော်”

“မနည်းပါဘူး၊ မရင်းနှီးသေးလို့ပါ၊ ကြာကြာပေါင်းကြည့်ရင် ကျွန်တော် စကားများလို့ အမြင်ကတ်လာလိမ့်မယ်”

“အဲလိုလား၊ အခုကြည့်တော့လည်း မထင်ရဘူး”

သူမ ရွတ်နောက်နောက် ပြောနေသော်လည်း သားဦးဆိုသူ လူက နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ခတ်၍ ပြုံးရုံသာ ပြုံးသည်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြုံးဖို့တောင် ဒီလူ တွန်တိုလှချည်လား။ သူမကို ကြည့်သော မျက်နှာများကတော့ ရွှန်းစိုတောက်ပလို့ပါ။

မိုးမိုးစာပေ

တစ်စုံတစ်ရာ ညှိငင်မှုများ ပျော်ဝင်နေသလို ဘာကို အဓိပ္ပာယ် ဆောင်နေသလဲဆိုတာ သိကျွမ်းမှုအစဉ့် ခန့်မှန်းလို့လည်းမရ။ ကော်ဖီ နှုတ်ကို နှုတ်ခမ်းများနှင့် တို့ထိသောက်လိုက်၊ ပြန်ချထားလိုက်လုပ်နေတာကို စတိုင်ကျနေသလိုလို။

“ကျောင်းပြီးသွားပြီလားဟင်”

စကားစရာကာ သူမမေးတော့ မတုန်မလှုပ် ခပ်လေးလေးပင် ဆင်းရမ်းပြပြီး

“အငယ်တွေရဲ့ ပညာရေးကို ဦးစားပေးပြီး ကျွန်တော်ကျောင်း သွတ်လိုက်ရတယ်၊ ဖေဖေဆုံးတော့ မိသားစုတာဝန်တွေက ကျွန်တော့် နှုတ်ပေါ် အားလုံးရောက်လာတာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြံရာ တွဲပန်းလုပ်စားနေရတာ”

“ဒါလည်း တာဝန်သိစိတ်ကြောင့်ပါ၊ မသိတဲ့သူဆို တာဝန်ယူ စိတ်လည်းမရှိဘဲ မိသားစုကို ဥပေက္ခာပြုနေတဲ့သူတွေလည်း ဒုနဲ့ဒေးပါ”

“ရွှန်းရွှန်းစိုလို မိန်းကလေးက ဘဝစကားတွေ မပြောတတ် သူထင်တာ”

“အခုလည်း နားလည်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြားဖူး နားဝနဲ့ ရမ်းအုပ်နေတာ၊ ဒက်ထိပဲမဟုတ်လား”

အင်းဟု သူ စိတ်ပါလက်ပါ ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ သော အတန်းအစားကဆိုပေမယ့် ရွှန်းရွှန်းစိုက ပေါ့ပျက်ပျက် စရိုက် တော့ မရှိပေ။ အရာရာ အလေးအနက်ဟန် မတွေ့ရပေမယ့် မျက်နှာ

မိုးမိုးစာပေ

ဝိုင်းလေးတွေကတော့ ဖြူစင်ရိုးသားဟန်တွေအပြည့်။

ဒေါ်မြရောင်ခြယ်ကို မကျေနပ်နိုင်သမျှ ဒီကောင်မလေးကို အသုံးချရာမှာတော့ အားနာစရာကောင်းတော့မည် ထင်သည်။

“မင်းအခု ဘာသင်တန်းတွေ တက်နေလဲ”

“ကုန်ပျူတာနဲ့ ကျောင်းပြီးလို့ အခု ဘာသာစကားနစ်မို့ ထပ်တက်နေတယ်”

“မင်းအမေ အလုပ်တွေ ဝါသနာမပါဘူးလား”

“ဝါသနာမပါဘူး ဒါပေမဲ့ အဆောက်အဦဆောက်တဲ့အခါတော့ လိုအပ်ရင် ဒီဝိုင်းကူဆွဲပေးပါတယ်။ ခေတ်လူငယ်ရဲ့အတွေးအမြင်က ပိုပြီးပေါက်တယ်လေ”

“အဖေက မရှိတော့ဘူးလား”

“သဘောနဲ့ကမ္ဘာပတ်နေတာ၊ တစ်နှစ်တစ်ခေါက်၊ တစ်ခါတလေလည်း နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက်ရှိမှ တစ်ခေါက်ပြန်လာတယ်။ မိသားစုအတွက်နေရတာ နည်းတယ်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ အိမ်အကူအလုပ်သမားတွေကလွဲရင် မီးနဲ့မာမိ နှစ်ယောက်တည်းရယ်။ အရမ်းခြောက်သွေ့တာ”

“ချစ်သူတွေဘာတွေရှိရင် လက်ထပ်လိုက်ပေါ့။ အဲဒါဆို ဖော်စရာကောင်းလွန်းမှာ”

သက်ဆိုင်သူရှိနေမလားဟု သွေးတိုးစမ်းသော သူ့ရဲ့မေ့စွန်းမှာ သူမက ရယ်စရာမပါဘဲ ဟွန့်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်၏။

“မီးက လက်ထပ်ဖို့မပြောနဲ့ အပျော်ရည်းစားတောင် မထား

အိမ်ထောင်ကျတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အဆင်မပြေမှုတွေကို မြင်လို့ လန့်နေလို့လေ”

“တကယ့်အချစ်စစ်နဲ့ မတွေ့ဖူးသေးလို့ပါ။ တွေ့များတွေ့ရင် ညည်းမကြောက်၊ ဒုက္ခလည်းမကြောက်၊ ပိုးဖလံမျိုး မီးကိုတိုးဆိုတာ နဲ့ ဖြစ်သွားမယ်”

“ဟုတ်လား အဲလို ဖြစ်တတ်တယ်ပေါ့”
ကလေးလို ရိုးရိုးသားသားပင် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် ပြန်

တော့ သူ အသေအချာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သူ့ရဲ့သိမ်းသွင်းမှုတွေ ဒီကောင်မလေး ယုံကြည်မှုဖြစ်မည်။

အချစ်ကို မသိသေးလျှင် သိအောင်သင်ပေးရုံပေါ့။
“မင်းအမေနဲ့မသက်ဆိုင်ဘဲ လမ်းမှာတွေ့ရင်ရော နှုတ်ဆက်လို့

“အင်း ရပါတယ်။ မီးက ခင်တတ်တယ်။ သံယောဇဉ်ကြီးလွယ်

တွေ့ရင်မောင်နှမ ငတ်တော့လေ၊ ဟို သူနဲ့လည်း စကားပြောရတာ မသင်ပြေသလိုပဲ”

“အဲဒါ ဒီကောင်က ရွှန်းရွှန်းစိုကို မြင်မြင်ချင်း အရမ်းခင်

တော့ စကားတွေ ဒီလောက်ပြောနေတာ၊ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တို့

တွေ့ရင်တွေ့ကိုတောင်မှ ဟုတ်တယ်တတ် စကားပြောချင်မှ ပြောတာ”
“ဪ အဲဒါဆို မီးက ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့နော်”
အာကာအောင်က မိန်းမကျမ်းကျောသူမို့ အတွန်းအပိုကောင်း၏။

သူ့အနေနဲ့လည်း မမနှင့်အတွေ့အကြုံ ရပြီသားမို့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ရဲ့ အကြိုက်ကို အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံရတာ သိပ်မခဲယဉ်း
လှပေ။ မျက်လုံးများကို ရီဝေစွာ ညှို့ဝင်ငါးပြီး နှုတ်ခမ်းလေး မလှူ
တလှူဖြင့် စကားပြောသည်သာ သိမ်မွေ့ခြင်းများဖြင့် ဖြားယောင်း
လိုက်၏။ သူမရဲ့ဟန်ပန်အမှုအရာလေးများကို ချစ်စရာ မြတ်နိုးစရာလေး
များဟု အာရုံထားကာ

“မီးလို့ ပြောတတ်တာ တခြားသူတွေနဲ့မတူဘဲ ဆွဲဆောင်
ရုံတယ်။ အပျော်ရည်းစားတောင် မထားဖူးဘူးလို့ပြောတာ မယုံနိုင်စရာ
ပရိုပို(စ်)လုပ်ပြီး ချည်းကပ်နေတဲ့သူတွေတော့ တောင်လှိုပုံနေမှာပေါ့”

“သိပ်လည်းအထင်မကြီးပါနဲ့။ မီးက တစ်ခါငြင်းလိုက်ရင် အ
သူမှ ဇွဲရိုရိုနဲ့ တောင့်မခံနိုင်ကြဘူး”

“ဟုတ်လား။ ချစ်စရာ ဒီလောက်ကောင်းတာ။ ဒီကောင်း
အရမ်း ဝိုက်မဲကြတာပဲ။ ကျွန်တော်သာဆို မင်းကုသထုံး နှလုံး
မီးအချစ်ကို မရမချင်း နေရာက မထတော့ဘူးလို့ ပေကပ်နေမှာ”

“ကိုသားဦးကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိဘူး တက
ဒီတစ်ခါတော့ ရွန်းရွန်းစို ရှက်သွားဟန်တူသည်။ သူ့ထံ
မောင်းကိုတောင် မစိုတမိ မထိတထိ လှမ်းထုကာ မျက်နှာလေး

ပန်းသွေးရောင်ပြေးလျက် ငုံ့ကျသွား၏။

မင်းရင်ကို တည့်တည့်ထိအောင် ပစ်မှာ ရွန်းရွန်းစို...။

စိုး ပိုး ၅၁၅၀

အခန်း (၁၀)

“ထိမနေနဲ့၊ ဟိုမှာ ဟိုကားပေါ် ပါသွားတာ မင်းမမမိနာ”

“ဟင်”

ချာခနဲ လည်လိမ်သွားရင်း အနက်ရောင်ပြောင်လက်နေသည့်

မီးမီးကားပေါ် ပါသွားသော မမမိနာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ခဏချင်းမှာ
မင်း တစ်ကိုယ်လုံး စီးဆင်းလည်ပတ်နေသော သွေးတွေ တဆစ်ဆစ်
ထွင်းဖျင်း ဆူဝေသွား၏။ ကားမောင်းနေသောသူက မမမိနာနှင့် မတိမ်း
ဆဲဒိမ်း။ ပလက်ဖောင်းပေါ် လွယ်အိတ်စလွယ်သိုင်း၍ လျှောက်နေသော
သူ့ကို မမမိနာ မမြင်ဘူးလား။

“ဟိတ်ကောင် အဲဒါ ဘာလဲမသိဘူး။ အိမ်ဘက်ကို ရွေ့တာနော်

အိမ်အပြန်လိုက်ဖို့တဲ့အခြေအနေက”

“တော်စမ်းပါ အတွေးက အဆုံးစွန်ပဲ။ ဘရိတ်အုပ်ထားဦး။

သွေးအလာကိုပေးမယ့် ငါတို့ ပတ်သက်မှုတွေ တရားဝင် မပြတ်တောက်

စိုး ပိုး ၅၁၅၀

သေးဘူး”

“လှေခုံနှစ်ဖက်နင်းမလို့လား”

“ရွှန်းရွှန်းစိုကို ငါ မချစ်တဲ့အတွက် ပြောင်းလဲမှုရှိခဲ့ရင်တောင် အဲဒါ အပြစ်ကျူးလွန်နေတာ မဟုတ်သေးဘူး”

“ကောင်မလေးကို ရောဂါပေးရုံဆိုရင်တော့ အခိုင်အမာ အုတ် မြစ်မချပါနဲ့ကွာ၊ ခြေစုံပစ်ပြီးရွေးလည်း မင်း နစ်နာတာ ဘာမှမရှိပါဘူး”

“မမမိနာအိမ် ငါလိုက်သွားမယ်”

“ဟ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ဘယ်လို ပတ်သက်တာလဲ သွားမေးရမှာပေါ့”

“ဘလိုင်ကြီးတော့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ သွားမခွပ်နဲ့လေ၊ ဒီလူ ပြန်သွားပြီးမှ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း မေးကြည့်ရုံဆိုတော်သေးတယ်၊ ဘာလဲ သဝန်တိုနေတာလား”

“အရင်တည်းက မမမိနာ ဘယ်သူနဲ့မှ ပတ်သက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ စကားပြောတာ ငါ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သူ သိတယ်”

“ချုပ်ချယ်ထားတာလား”

“ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးမှ စည်းတစ်ခုအနေနဲ့ ကန့်သတ်ထားတာ ငါလည်း ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေရဘူး”

အာကာအောင် ဟန်ခနဲ သရော်သလို ရယ်၏။ သူ့ရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို အမြန်လိုက်ရင်း ပခုံးကနေ ဆွဲလှည့်ပစ်ကာ

“သားဦး မင်း ရှူးရှူးရှားရှားနဲ့ တဖွတ်တိုး သွားပြီး သွေးမဆူ ခွဲပျက်ရင် လက်ကျန်သံယောဇဉ်တွေ ပြတ်တောက်သွားမယ်နော်၊ မိနာ အမေက မင်းကို ဆင်ခြင်ဖို့ သတိပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

သူ တွေခနဲဖြစ်လျက် ခြေလှမ်းတွေ နှေးကျသွား၏။ ဆန္ဒတွေရဲ့ ဘက်မှာ ထိန်းချုပ်ဆင်ခြင်ရမှာတွေက အများအပြား။

“မင်းပြန်တော့ကွာ”

“ဟ ခုနက အိမ်လိုက်ခဲ့ဦးဆို၊ ဒေါ်မြရောင်ခြယ်အတွက် ပုဂံ ခြေကွက်ကိစ္စတွေ”

“ငါ အခု အိမ်မပြန်သေးဘူး”

“ဘာ”

“ငါ ဒီနေ့ မမနဲ့မတွေ့ရရင် ပြိုင်းသွားလိမ့်မယ်၊ ဘာလဲဆိုတာ အဖြေရမှဖြစ်မှာ”

“အရက်ဆိုင်မှာ သွားကျိုးမလား”

“အသည်းခွဲခံရတာမှမဟုတ်သေးတာ မလိုသေးပါဘူး။ မနက် ခုနယ်၊ ကိုစိုးကြီးနဲ့ ဆုံနေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကစောင့်”

“ပြီးရောကွာ”

အာကာအောင် စိတ်ရှုပ်သလို လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူက အတိအကျအိမ်နားက အုတ်ခုံမှာ ခပ်ပေပေပင် သွားစောင့်နေလိုက်၏။

အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော မာစီဒီးကာကြီးကို အုတ်ခုံကျိုးများဖြင့် စိတ်အမွှာမှာ ကွဲကြေအောင် ထုပစ်လိုက်ချင်စိတ်များကို လက်ညှိုး

ကိုဆုပ်ပြီး ထိန်းချုပ်နေရတာ အတော်ကိုပင်ပန်း၏။

စက္ကန့်ပေါင်း မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်ဆုံးပြီး တစ်နာရီနီးပါးနီး ကားပိုင်ရှင် ပုဂ္ဂိုလ် ပြန်ထွက်လာသည်။ မမက ပေါများပိုလျှံနေသော အပြုံးများဖြင့် ကားနားအထိရောက်အောင် လိုက်ပို့၏။

အိမ်ထဲမှာ တစ်နာရီနီးပါး စကားတွေပြောခဲ့တာတောင် အပြုံး မှာ ဘာစကားတွေပြောဖို့ ကျန်နေသေးသည်မိသ။ ခဏကြာမှ ကားထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုမ့်ထွက်သွားသည်။

“မမ”

အပြုံးများဖြင့် လက်ပြု၍မဆုံး ရှိနေသော မမအနားကို သူ့ ခနဲရောက်သွား၏။ မမကတအံ့တဩ မျက်လုံးလေးပြူးလည် ဝိုင်းစာလို့ သည်။

“သားဦး မမြင်ရတာကြာလို့ ရုပ်တောင်မနည်း ဖမ်းကြ နေရပါလား။ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေလို့ မမကိုမေ့ထားရတာလဲ”

တစ်ပြန်ကြီးမေးခွန်း ပြန်ထုတ်နေသောမမက ကားနှင့်သေ လာသောလူနှင့် အရေးတယူ မဟုတ်ကြောင်း သက်သေပြချင်တာက ဒါမှမဟုတ် ဖုံးကွယ်ထားချင်တာများလား။

သူကလည်း မမမေးခွန်းကို ဖြေဖို့ဆန္ဒမရှိသေးပါ။

“ခုနကားနဲ့လူက ဘာလာလုပ်တာလဲ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်

“ဟယ် မေးခွန်းတွေက များလိုက်တာ မျက်နှာကြီးက ဝူပတ်လို့ ဘာဖြစ်ရတာလဲ အဲဒါက”

“သားကို မေးခွန်းတွေ ပြန်ပြန်ထုတ်မနေနဲ့ သားမေးတာပဲဖြေ”

“ဟဲ့ လမ်းမကြီးမှာ ရပ်စကားပြောနေရမှာလား။ အိမ်ထဲ ဆိုလေ”

“ဟင့်အင်း မဝင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ၊ စိတ်ကောက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မေမေကတောင် မေးနေတာ၊ အခုတလော သားဦး အိမ်ထဲ မလာဘူး။ သမီးနဲ့ရောအပြင်မှာ တွေ့ကြသေးလားတဲ့”

အဲဒါ အခြေအနေ စုံစမ်းကြည့်နေတာဟု မမ စိတ်မကောင်း နောင် မပြောဖြစ်။ ကိုယ့်ဘက်က ဆင်ခြင်နေဖြစ်တာက လက်ထပ်ဖို့ ဆင်သင့် မဖြစ်သေးတာရှိသလို ရွန်းရွန်းစိုနှင့်ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစား ရတာကြောင့်လည်း ပါသည်။

ဒီနှစ်ခုလုံးက မမကိုပြောလို့မဖြစ်သည့် အကြောင်းအရာတွေ။

“မမ သားနဲ့ အအေးဆိုင် ခဏစကားသွားပြောရအောင်”

“ဟဲ့ အိမ်ထဲဝင်ပြီးစကားပြောလည်း ရတာကို၊ ဘာလို့ အပြင်မှာလဲ၊ အိမ်မှာ အမေတစ်ယောက်တည်း”

“အဲဒါဆို ဒီနားမှာပဲ ပြောမယ်”

“သားဦး၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ပြောတာ ကောင် ဆားနဲ့တို့သလို ထွန်းထွန်းလူး ငြင်းနေရလား။ လာ အိမ်ထဲဝင်”

“ဟင့်အင်း”

သူ့လက်ကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်သော မမလက်ကို သူ ပြန်
အုပ်နှိပ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မမနံ့ကိုလည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် သူ့ဘာ
ဆွဲလှည့်လိုက်၏။

“ခုနလူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ သားကိုပြော”

“ကျွတ် သားဦးရယ်၊ မင်းတကယ် ဇွတ်တရွတ်ပဲ၊ အေးအေး
စကားပြောရအောင်ဆိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ အဲလောက်သိချင်နေ
ပြောမယ်၊ သူ့နာမည်က နေဇော်ထက်တဲ့၊ မမရဲ့အထက်အရာရှိ”

“သူက ဘာလို့ အိမ်လိုက်ပို့တာလဲ”

“ခတ္တာလမ်းထဲက သူ့ဆရာအိမ်လာတာ၊ လမ်းသင့်နေတာ
ဝင်ပို့သွားတာ”

“အဲဒီလူက အိမ်ထောင်နဲ့လား လူပျိုလား”

“ကဲ သားဦး”

“သားမေးတာပဲဖြေ”

ကလေးဆိုးကြီးလို ဖြစ်နေသော သားဦးကိုကြည့်၍ နီ
စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ ရယ်ချလိုက်မိသည်။

“မမ ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းသဝန်တိုနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

သွယ်ဝိုင်းမနေဘဲ တုံးတံမြေ၏။ ဒူးအောက်ရောက်ရုံ ကွာ
နှင့်စပျိုရှုပ်အဝါရောင်လေးကို ဝတ်ထားသေ သားဦးက တကယ်လူ

လေးအတိုင်း။ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်မှုမရှိ၊ ပွင့်လင်းလွန်းတာလည်း ရိုး
ဘားဖြူစင်မှုတွေ အပြည့်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီကောင်လေးကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းပင်
သံယောဇဉ် တွယ်မိခဲ့တာ။

“ကဲ အဲဒီမျက်နှာကြီးကို ပြင်စမ်းပါ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ စိတ်
ဆက်ကနေတယ်”

“ခုဘာမှ မဟုတ်သေးဘူးဆိုပေမယ့် အဲလောင်ရင်းနီးနေရင်
သစ်နေ့နေ့ ဒီထက်ပိုတဲ့ ပတ်သက်မှုတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလား”

“မင်းအဲလောက်ထိ တွေးနေတာ မမအချစ်ကို အထင်သေး
နေတာပဲ၊ သူကတော့ ဒီရက်တွေအတွင်း လူကိုတောင်လာမတွေ့ဘဲနဲ့”

“မတွေ့ဖြစ်တာ အကြောင်းရှိလို့ အလုပ်တွေများလို့ပေါ့၊ မမရာ၊
သယ်အချိန်တုန်းက မမကို မတွေ့ဘဲနေနိုင်လို့လဲ”

“အဲဒါကြောင့် ထူးဆန်းနေတာပေါ့၊ အရင်ကလမ်းမှာ မတွေ့ရ
အဲဒီ အလုပ်ပြန်တော့ အိမ်ကိုလာတွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့တာပဲမဟုတ်လား”

“မမ သားကို လွမ်းလို့လား”

“အဲဒါကျုပ်ကို မေးစရာလား၊ တော်ကရော”

“လွမ်းတယ်”

သားဦးတို့က အဲလိုချစ်စရာကောင်းအောင် တိုတိုတုတ်တုတ်
ပြောတတ်တာ။ မိနာက သားဦးပါးလေးကို မနာအောင်ဆွဲလိမ်လိုက်ပြီ

“မင်းအဲလိုဆိုးရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသတ်ပိုကြီးသွားတယ်လို့

ထင်မိတယ်။ လူ့စာစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပတ်သက်ဆက်နွယ်ရတဲ့ အကြောင်းတရားတွေရှိတာ မင်းနားလည်ရမှာပေါ့။”

“ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစားက မနာလိုခွင့် သဝန်တိုခွင့် မရှိတော့ဘူးလား။ ခုချက်ချင်းလက်ထပ်ဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးတာနဲ့ မမကံဘယ်သူနဲ့ ဘယ်လိုနေနေ တားဆီးချုပ်ချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လျစ်လျူရှုပေးရမှာလား မမ”

“မင်းအခုပြောတဲ့ စကားတွေက ဘာမှစည်းမကျော်ရသေးဘဲ မမကို အပြစ်တင်စောနေတယ်လို့ မထင်ဘူးလား။”

“မသိဘူးဗျာ၊ သားမကြိုက်ဘူး၊ မမအဲဒီလူကြီးနဲ့ အနေထိုင်ဆင်ခြင်း၊ ဆက်ဆံရေးတွေ ဒီထက်တိုးမလာစေနဲ့”

“ဟယ်တော် အဲလောက်ဒေါသတွေ ထွက်နေတာ အံ့ဩစရာခန့်သလိုကို သူမပြုံးမိလိုက်တာ။ ဒီကောင်လေးက အကဲဆန်းမှန်သိလို့ ဘယ်သူနဲ့မဆို ရောနှောပတ်သက်အောင် မနေခဲ့ဘူး။ နေထိုင်ထက်ကာတော့ ကိုယ့်ရဲ့အထက်အရာရှိ လည်းဖြစ်သလို အိမ်ထောင်လိုက်ပါရစေဟု တံတွတ်တွတ် တောင်းဆိုနေတော့ အကြောက်အကြောင်းလို့လည်းမရ။ အမေအတွက် ဓာတ်စာတွေ ဆေးတွေဝယ်လာလို့တာလည်း မနည်းမနောမို့ အမေကလည်း တဖွဖွကျွေးဖူးတွေ တင်ပေးရတယ်။”

“သမီးရေ”

“အမေခေါ်နေပြီး လာလေ အမေ့ကိုတွေ့သွားဦး”

“ဟင့်အင်း မနက်မှလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စောင့်နေမယ်”

ဒါပဲပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသော သားဦးကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့၏။ သားဦး အရင်ကဒီလိုမဟုတ်။

အမေရင်ခွင်ထဲဝင်ပြီးတော့တောင် ခွဲခွဲချင်သေးတာပါ။ သူမအိပ်မက်ကလေး ဟိုဟာလုပ်ကျွေးခိုင်း၊ ဒီဟာလုပ်ကျွေးခိုင်းဖြင့် ဘာမှမရှိဘူး။ သူမအိပ်မက်ကလေး လက်ဖက်ထမင်းလေးဖြစ်ဖြစ် သုပ်ကျွေးလိုက်ရတာမျိုး။

အခုဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူမိမ်းဆန်သွားရတာလဲ။ အမေ့ကိုလည်း အလေးတစား ဝင်တွေ့မသွားတာမို့ စိတ်လည်းဆိုးချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ သဝန်တိုတာလေးကိုတော့ ကြည်နူးမိသား ...။

သားကြီးက အိမ်ကမိသားစု အပြင်းပြေကြည့်လို့ရအောင် မရှိမဲ့ နေပြီး ဝယ်ပေးထားရှာတာ။

“သားလတ် ဒါမင်းလိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ထားလို့ မင်းပစ္စည်းမို့ နှောင်းမယ်လို့ ပြောနေတာလား။”

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုကိုကို စာအုပ်ဝယ်ဖို့နဲ့ သင်တန်းကြေး တောင်း ဘာတာ အခုချိန်ထိမှ မပေးသေးတာ၊ ညီမလေးလည်း ကျူရှင်လခပေး နှိပ်နှယ်တဲ့ ဒါကိုရောင်းပြီး ဖြေရှင်းမှရတော့မှာပေါ့။”

“ဪ သားရယ် သားအစ်ကို အခုတလော အလုပ်တွေအ ခပ်မပြေသေးလို့ပါ။ ဒါလေးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွယ် သားအစ်ကိုပြန်လာ ခင် အမေရှာခိုင်းပေးပါမယ်။”

ဒေါ်မြသီ ပြောနေလည်း သားလတ်က ဂရုမစိုက်ပေ။ တီဗီနှင့် အောက်စက်ဖြတ်ကာ အိမ်ရှေ့ထုတ်ထားပြီး အပေါ်အကိုထပ်ဝတ် နေ၏။ အသံမကလည်း အခန်းထဲကထွက်လာကာ

“အမေက ရှေ့ကနေ ပိတ်ပင်မနေနဲ့ သမီးတို့လည်း ကျောင်း ဘက်စတာ ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ် အောက်ကျရတယ်ထင်လဲ သူများ သူ့သလို မသုံးနိုင်၊ သူများဖြုန်းသလို မဖြုန်းနိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ မသုငယ်ချင်တွေ လိုက်ကျွေးတာတောင် ကိုယ့်မှာပြန်မကျွေးနိုင်ဘူး။”

“အမြင့်ကို မျှော်မကြည့်ဘဲ ပညာကိုကြိုးစားသင်ကြပေါ့ကွယ်။ နည်းတူအစ်ကို တွင်းထဲက ငွေသွားနှိုက်ယူနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူများတွေလို

အခန်း (၁၁)

“သားလတ် မင်းအဲဒါဘာလုပ်တာလဲ”

တီဗီတွေ အောက်စက်တွေ ဆွဲဖြုတ်နေတာမို့ ဒေါ်မြသီ အထိ တလနဲ့ပင် သားလတ်အနားရောက်သွား၏။ သားလတ်က လှည့်ကြည့် နှစ်ပင်မရဘဲ သူ့ဖြုတ်စရာရှိတာ ဖြုတ်နေသည်။

“သားလတ် မေးနေတယ်လေ၊ ဘာလုပ်တာလဲလို့”

“မေမေရာ ဖြုတ်နေတော့ မြင်ရဲ့သားနဲ့ မေးနေရလား”

“ဟဲ့ ဖြုတ်တာမြင်တယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲလို့မေးနေတာ”

“ရောင်းမလို့”

“ရောင်းမလို့”

သိယောင်လိုက်ရေရွတ်မိရင်း ဟိုနှိုထိတ်လန့်သွားရ၏။

၈၄

ပညာနဲ့ ငွေအရင်းအနှီးနဲ့ လုပ်စားနေရတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ နင်တို့တွေအတွက် ကျောင်းထွက်အလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ပြီး ရှာကျွေးတာ”

“သိတယ် အဲဒါကို ထပ်တလဲလဲပြောမနေနဲ့ အမေ၊ ကျွန်တော်တို့ပညာတတ်တဲ့ရပြီ၊ အလုပ်လုပ်ပြီဆိုလည်း ကိုကိုနဲ့မေမေ အိမ်မှာနဲ့ ထိုင်စားကြမှာပဲ။ ဒါကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတယ်လို့ သဘောထားပြီး ငြင်းစုံအောင်တော့ လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့”

“သားလတ်”

“ဟင် သားဦး”

ပဋိပက္ခတွေအားလုံး သားဦးကြားပြီးဝင်လာတော့ ဘာပြဿနာတွေ ဆက်ဖြစ်ကြဦးမလဲ ဒေါ်မြသိ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ရပြန်၏။

“တောက်”

တီဗီတွေ အပြင်ထုတ်ထားတာမြင်ပြီး သားဦး အံ့ကြိတ် ထဲခေါက်၏။

လက်သီးဖြင့် ထိုးလားကြိတ်လား မဖြစ်အောင် ထိန်ရနေတာလည်း သိသာသည်။

“မင်းတို့ကွာ ဒီရက်ကလေး ငါအလုပ်အဆင်မပြေတာကို အဖေအဖေမိမိတို့ကြားပါလား၊ ငါပေးတဲ့ငွေတွေသာ မင်းတို့ရွှေတာ သုံးတတ်ကြသလိုဆိုရင် ဒီနေ့လို ပစ္စည်းချရောင်းလောက်အောင် အခြေအနေဆို မဟုတ်ဘူး”

စိုးမိုးစာပေ

“ဒီဘက်ခေတ်မှာ ရွှေတာဖို့ဆိုတဲ့ စကားလာမပြောနဲ့ ကိုကို၊ အခုလည်း ကိုကိုမျက်နှာကြည့်ပြီး မျှော်စားရတာ သိမ်ငယ်ဖို့တောင် မတောင်းဘယ်”

“မင်းတို့ ဘယ်လောက်တောင် ရှိတဲ့နေ့လို့လဲ၊ ပညာသင်စရိတ် အတိုင်သာဆို လောက်ငရဲမကဘူး ပိုလျှံနေပါသေးတယ်၊ အခုက ရုပ်ရှင်ကြည့်တယ်၊ ဝိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်တဲ့သူတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ချွတ်ပင်ထွက်တယ်၊ သူတို့က သိန်းကျော်တန်လောက် ဝယ်ပြီး ကိုယ့်က သောင်းကျော်တန်လောက် ဝယ်နိုင်တာကို မျက်နှာငယ်တယ်၊ အောက်က ချွတ်တယ်လို့ ထင်နေကြတယ်”

“မဟုတ်လို့လား အဲဒီအတိုင်းပဲကို”

“ဟ ကိုယ့်ဘဝနဲ့တန်ရာတန်ရာ နေတတ်စားတတ်ရတယ်ကွ၊ အခုဆို ဝိလုပ်ပြီး အမြင့်ကိုမျှော်ကြည့် မတင်းတိမ်တော့ ပြည့်စုံအောင် ချွတ်ပေးနိုင်တဲ့ ငါ့ကိုအပြစ်မြင်ကြတာပေါ့”

“အပြစ်မြင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်သင့်တာကို ညီမလေးတို့က မြင်တာပါ။ ကိုကြီးကရော ဘယ်ချိန်တုန်းက အပိုအလျှံပေးဖူးလို့လဲ၊ အခုက ကျူရှင်ခ၊ ဒါက မုန့်ဖိုး၊ စာအုပ်ဖိုးနဲ့ ဝေမျှသုံးစွဲခိုင်းနေတာ”

“ညီမလေး နင် တော်စမ်း၊ နင်က အငယ်ဆုံး မိန်းကလေး၊

ညီမကမ်းပျက်နေတာတွေ ငါ့နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားနေရတယ်နော်၊ ငါ့အဖေအဖေမိမိနဲ့မြင်လို့ကတော့ နင် မလွယ်ဘူးမှတ်”

ကြိမ်းမောင်းလိုက်တော့ အငယ်မ အီးခနဲ အော်ခိုချ၏။ ပြီး

စိုးမိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

တော့ ခြေဆောင်ကာ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ သားလတ်က တီဗီကို ကောက်ထားဖို့ ပြင်လိုက်သည်မို့ သားဦး ကပျာကယာ ပြန်ဆွဲထားရ၏။

“ငွေ အမြန်ဆုံးရအောင် ငါ ရှားမယ်။ အဲဒါကို မလုပ်နဲ့ သူ့နေရာနဲ့သူ ပြန်ထားလိုက်။ ငါ ရှိနေရဲ့နဲ့ ပစ္စည်းတွေပေါင်နဲ့ရောင်း နေရတယ်ဆိုတာ မဖြစ်သင့်ပါဘူးကွာ”

“ရိုတန်ဆာ မရှိဝမ်းဆာပေါ့။ ကျွန်တော် အလုပ်ရရင် ဆယ်ထပ် လောက် ပြန်ဝယ်ပေးမယ်”

“စကားကို လက်လွတ်စပယ် အလွယ်တကူ ပြောမထွက်စေ ပါနဲ့ကွာ။ မင်းတို့ဆီက ငါ ဘာမှပြန်မမျှော်လင့်ဘူး။ တီဗီလေးရှိတော့ အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း ကျန်ကျန်နေခဲ့ရတဲ့ မေမေ စာရားနာလို့ တယ်။ ဇာတ်ကားလေးတွေကြည့်ပြီး အပျင်းပြေ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်တယ်။ မင်းတို့နားလည်မှပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို ဘယ်နေ့ရမှာလဲ။ အတိအကျပြော ကိုကို”

“အမြန်ဆုံးရစေရမယ်။ ရစေရမယ်ကွာ ပြီးရောမဟုတ်လား။ သားလတ် အခုမှ စိတ်ချသွားသလို တီဗီတွေကို နေရာထား

ပြန်ထားပြီး ကြီးမတင်တော့ဘဲ အပြင်ထွက်သွားသည်။ သူ ဆက်တိုက် ပေါ် ဗုန်းခနဲ ပစ်ထိုင်ချရင်း သက်ပြင်းမောတွေ မှုတ်ထုတ်မိသည်။ မေမေက သူ့အနားဝင်ထိုင်ကာ

“သား စိတ်ပင်ပန်းနေပြီလား။ အငယ်တွေ မသိတတ်တာ အမေ စိတ်မကောင်းပါဘူး သားရယ်”

“အမေက ဘာစိတ်မကောင်းဖြစ်စရာလိုလို့လဲ။ သားက တာဝန် နှုတ်အောင် မကြိုးစားနိုင်တာပါ။ သူတို့အနေနဲ့လည်း ပညာသင်ချိန်မှာ အိမ်မှာရှိမှာပေါ့ မေမေ”

“သားရယ် သားနားလည်မှုရှိလို့ မေမေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူတို့လေးတွေလည်း တဖြည်းဖြည်း ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာကြတော့မှာ ဟ”

“အဲလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ် မေမေ”

“ဒါနဲ့ သားအခုတလော အလုပ်တွေဆက်တိုက်ဆိုသလို အဆင် မပြုဖြစ်နေတယ်နော်။ ဘာတွေ အခက်အခဲ ရှိနေလဲ သား”

ဒေါ်မြရောင်ခြယ်ကြောင့်လို့ ပြောလိုက်ရမလား။

ဟင့်အင်း ဒါတွေပြောလို့ မေမေ နားလည်လိမ့်မည် မထင်။

“ဒီလိုပဲ မေမေ။ အဆင်ပြေတော့မှာပါ။ အခိုက်အတန့် ကာသိ အခက်ဖြစ်တဲ့အချိန်လေးတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိမှဖြစ်မှာပေါ့ မေမေ”

“အေးပေါ သားရယ်။ အဆင်ပြေပါစေလို့ မေမေ ဆုတောင်းပေး သည်”

မေမေကတော့ သားသမီးတွေအလယ်မှာ စိတ်ပင်ပန်းနေပေ မိနည်း သူကတော့ ဒီပြဿနာတွေ ဖြစ်ရခြင်းရဲ့နိဒါန်းအစဟာ ဒေါ်မြ ရောင်ခြယ်ကြောင့်ဟု တစ်ထစ်ချ စိတ်စွဲသွား၏။ ဘာကြောင့် သူတို့ကို အခက်ပိတ်အောင် လုပ်ရတာလဲ။

ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားကို နေအင်အား ငွေအင်အားကြီးမားသူ

က အနိုင်ကျင့်လို့ ရစတမ်းလား။ ဒီအတိုင်း အရှုံးပေးဖို့တော့ မစဉ်းစားပါ။ အဲဒါတွေအားလုံး တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြန်ရအောင်ယူမည်။

အခန်း (၁၂)

“ယူမယ်ဆိုလည်း ယူလေ၊ ငါကမင်းအတွက် ဝှင်ဖမ်းပေးတာ၊ အောင်မဖမ်းဆပ်နိုင်ရင်တော့ မင်း ဝှမ်းမှာ”

“အဲဒါ မပူနဲ့ ပုဂံဟိုတယ်တစ်ခုမှာ မန်နေဂျာလုပ်နေတဲ့ သူငယ် နှစ်တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူနဲ့အဆက်အသွယ်ရလို့ အားလုံးအိုကေသွား ခြီး ဆီမြရောင်ခြယ် အကြိုက်တွေမှာပါ”

“ဒါဆို သူ့ကုမ္ပဏီမှာ သွားတွေလိုက်လေ၊ ဟိုနေ့က ငါ လုပ် တွဲကိစ္စတော့ ငါ့အတွက် အချိန်ကြီးရလိုက်တယ်။ သူ့အတွက် အကျိုး မြတ်ရှိရင် စွန့်ကြဲတာလည်း ရက်ရောတယ်နော်၊ ဒါကြောင့်လည်း သူ့အနားမှာ သစ္စာတော်ခံတွေ လက်သပ်မွေးဖို့ အင်အားရှိနေတာပေါ့”

ကိုရီးကြီးရဲ့ ချီးကျူးမှုကို သားဦး နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ခေါင်းတစ် နှစ် ရမ်း၏။ အထင်မကြီးဘူးဆိုတာ သိသာစေချင်လို့။

“ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို ကယ်တင်ရှင်ကြီးဆိုပြီး ကျေးဇူးမတင်နိုင်ဘူး ကိုစိုးကြီး။ နေရိပ်ထဲ ကျူးသွင်းခံရဖို့ နေပူထဲမှာ ဒုက္ခခံတဲ့အချိန်တွေက နည်းတာမဟုတ်ဘူး”

“အာယာတမထားပါနဲ့ကွာ။ အခုလည်း ကိုယ်လုပ်ပေးနိုင်ရင် ပေးနိုင်သလောက် ကိုယ့်အတွက် ခံစားခွင့်တွေ ရှိနေတာပဲ အခိုက်အတန့် မပြေလည်မှုကို သူ့အပေါ် အပြစ်ပုံချနေလို့ ဖြစ်မလား။ ဒီဘက်မှာ လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ အချိန်တွေတုန်းကလည်း အချိန်ကုန်လှုပ်မလမ်းစရိတ် မပါလို့ အိမ်ပြန်မအိပ်ရတဲ့နေ့တွေတောင် ရှိသေးတာပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ သားဦးရာ၊ ကဲပါ မင်း ဒေါ်မြရောင်ခြယ်ခံသွားမယ်ဆို ငါ ဝိုက်ခွဲမယ်”

“ဝေစုကတော့ အရိုးအရင်းပဲ ရမယ်နော်။ ဒီကိစ္စက ကိုစိုးကြီးတည်ပေးတာဆိုပေမယ့် ဟိုဘက်မှာရှိကိစ္စ ငါ့ဘာသာ ကြိုးစားခဲ့တာ ပြီးတော့ ဟိုဘက်ကလည်း အလှူခံထားသေးတယ်”

“ငါ နားလည်ပါတယ်။ မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ ငါလည်း တစ်စွပ်ရှာမှာပေါ့”

“ပြီးရော”

စိတ်မရှည်သလို တုံးတံ့ပြောကာ ဒေါ်မြရောင်ခြယ် ကုမ္ပဏီတက္ကစီဌာနစီး၍ လာခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်မြရောင်ခြယ် ကုမ္ပဏီက ကွန်သုံးလွှာမှာရှိ၏။ ဒေါ်မြရောင်ခြယ်က ဒီရုံးခန်းကို မန်နေဂျာအဆင့်နှင့်လွှဲထားပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှသာ လာသည်ဟု ပြော၏။ ဒါက ရုံးခန်း

ထဲတွင် ဒီထက်ကြီးမားသော ကုမ္ပဏီအဆောက်အဦးကြီး ရှိသေးသည်

ဒါကြောင့်လည်း ဒီလောကကို လက်ဝါးကြီးအုပ် လွှမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားနိုင်တာကို။ အစကတော့ ဒီအခြေအနေမျိုးနှင့် စတင်ခဲ့ဟန်များ ငွေအင်အားနှင့် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတတ်မှု၊ ကြိုးစားမှုများကြောင့် အောင်မြင်တိုးတက်မှုတွေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်ပဲ။

“ခဏလေးစောင့်ပါ ခင်ဗျာ၊ သူ့ဌေး ဆယ်မိနစ်အတွင်း ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဖုန်းကြိုဆက်ထားတာတောင် စောင့်ရဦးမည်ဆိုတော့ စိတ်မရှည်သူလို ဖြစ်သွားရ၏။ ရုံးဝန်ထမ်းတွေကတော့ တာဝန်ကျေပါသည်။ အဆောက်များ စီမံပေးပြီးမှ ပြန်လွှဲကုသွားကြ၏။ ခမ်းနားကျယ်ပြန့်သော ဧည့်ခန်းကြီးထဲမှာထိုင်ပြီး ငါတို့စိတ်ကူးတောင် ယဉ်မကြည့်ရဲဘူးသော ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေပဲဟု အားကျမိသလိုရှိ၏။

“သားဦး ရွှန်းရွှန်းစိုကို အမိဖမ်းလိုက်ရင် တစ်ဦးတည်းသော အပြစ်လို့ မင်း ဒါတွေအားလုံးပိုင်ရမှာ၊ မင်းသူဌေးသမက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား ဟိတ်ကောင်”

“ရှုး တိုးတိုး၊ စက်တွေတပ်ထားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဣန္ဒြေကုန်မိပါ”

“အေးပါ”
အာကာအောင် ငြိမ်သွားသည်။ ဒီကောင်က ဒါမျိုးဆို သိလို့

မက်မောတတ်တာ။ မိုးမိုးဆိုသော ကောင်မလေးကိုလည်း ဒါကြောင့်
တွဲနေပြီး ရသမျှ ချူကာ အလုပ်တောင်ကောင်းကောင်းလုပ်တော့တာ
မဟုတ်။

“ရောက်နေကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မင်္ဂလာပါ အန်တီ”

ဒေါ်မြရောင်ခြယ် ဝင်လာတော့ နှစ်ယောက်လုံး မတ်တတ်
ကာ နှုတ်ဆက်ရ၏။ ဒေါ်မြရောင်ခြယ်က ရှေ့ဆိုဖာခုံကြီးကို ဝင်ထိုင်
သူတို့ပြန်ထိုင်ရသည်။

“မင်္ဂလာသတင်း ယူလာနိုင်လို့ အန်တီဆီ ရောက်လာတာ
ဆိုတာ အန်တီ သိပါတယ်။ စိုးကြီးကလည်း ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်
မင်း ဟိုဘက်ကကိစ္စ အောင်မြင်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ သုံးရက်အတွင်း ငွေချမယ်လို့ ကတိပေးထား
တယ်။ ဒီမှာ ဖုန်းနံပါတ် အန်တီ သေချာအောင် ဆက်သွယ်ကြည့်လိုက်
ပါ”

ဒေါ်မြရောင်ခြယ်က ရပါတယ်လို့ အားနာစကားမဆို။ ငွေ
တိကျမှုများဖြင့် သေချာအောင် ဟိုနေရာ ဒီနေရာ ဖုန်းကွန်တက်ချိန်
ကြည့်၏။ ရုံးခန်းအပြင်ထွက်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေမှန်း မသိတာလည်း
အကြာကြီး။

ခဏနေမှ အပြုံးလွင်လွင်ဖြင့် ပြန်ဝင်လာကာ

“ပထမဆုံး လက်တွဲကြည့်တာဆိုပေမယ့် မင်း အဆင်

အပြစ်ပြင်ခွင့်ရသည်

လုပ်နိုင်သားပဲ။ ဒီက ဆင်းသွားတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေ မလွယ်ကူတာ
မင်း ရအောင်လုပ်နိုင်သားပဲ”

“အဲဒီက လူတွေက သစ္စာရှိတယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ လူတိုင်းကို
မယုံကြည်ကြဘူး။ အဲဒီမှာ သွားလုပ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းက နယ်ခံ
ဖြစ်သွားတော့ သူ့ကိုယုံကြည်အားကိုးပြီး လုပ်လိုက်ကြတာပါ။ သူတို့
သူတို့နဲ့ ရင်းနှီးပတ်သက်တဲ့သူမဟုတ်ဘူးဆိုရင် အလိမ်ခံရမယ်လို့ပဲ
အနီးကပ်နေကြတာလေ၊ တော်တန်ရုံလူက ဘယ်လောက်ပေးပါမယ်
ဆိုလည်း မတ်မောကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းနဲ့လက်တွဲကြည့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ အန်တီ မှန်
ဘူးတာပေါ့။ အခုလည်း မင်းကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးဖို့ အန်တီ
စဉ်းစားပါတယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် မင်းအိမ်ကို အန်တီသမီးလေးကို
သွတ်လိုက်မယ်”

“ဗျာ”

“ဒီနေ့ ဘဏ်ပိတ်တယ်။ မနက်ဖြန် ဘဏ်ဖွင့်လို့ ငွေထုတ်ပြီး
အန်တီ မန်နေဂျာတွေကို ပုဂံငွေချေဖို့ ဆင်းခိုင်းလိုက်မယ်။ သမီးကို
ငွေပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ပုဂံကို ကျွန်တော်လိုက်သွားရဦးမှာလား အန်တီ”

“မလိုတော့ဘူး။ ခုနကပဲ အန်တီ အချိတ်အဆက်အားလုံး
သွယ်လိုက်တယ်။ ဟိုတယ်က မင်းသူငယ်ချင်းကိုလည်း အန်တီက ခွဲခံ
အောင်းကောင်းပေးမှာလို့ ပြောပြီးပါပြီ”

သူ့ကိုများ ကျော်စို့စဉ်းစားနေသလားလို့ ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲခတ်
တုန်လှုပ်သွား၏။ ဒါမျိုးဆိုလျှင်တော့ အသက်နဲ့ရင်းပြီး တုံ့ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ထားလိုက်သည်။

“ကော်ဖီတွေ အေးကုန်ပြီး သုံးဆောင်ကြပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီတစ်ခေါက် အဆင်ပြေသွားတဲ့ကိစ္စက အန်တီအတွက်
အကြီးမားဆုံးပဲ။ မင်းနာမည် သားဦးနော်၊ အေး အန်တီကတော့
တစ်ယောက်ကို ယုံကြည်ရပြီဆိုရင် ရှေ့ဆက်လက်တဲ့ချင်တယ်။ မင်း
လို ငွေမရှိတဲ့ ပွဲစားအသေးလေးတွေနဲ့ အရင်က အန်တီတဲ့လုပ်ဖူးတာ
တစ်နပ်စားဉာဏ်နဲ့ ကွက်ကျော်ရိုက် ဝှင်ကျော်သွားတာတွေ အန်တီ
တော်တော်ခံလိုက်ရတယ်”

“ငွေမရှိပေမယ့် လူတိုင်း အဲလို စိတ်ဓာတ်အောက်တန်း
ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ငွေကြေးအင်အားရှိတဲ့သူတွေလည်း
အနည်းနဲ့အများ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့သူတွေ ရှိကြတာပါပဲ”

“ဟင်း ဟင်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဆိုလည်း အန်တီ ဝေညီညီ
ချိန်းထားလို့”

အားမနာစွာနှင့်ထုတ်ပြီမို့ အလိုက်တသိပင် ထရပ်လိုက်ကြ
သည်။

“ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

“အေး အေး နောက်လည်း လုပ်ငန်းတွေအဆင်ပြေပါစေ”

သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်တက္ကစီ မငှားနိုင်တော့ဘဲ လိုင်းကား
အိုးစီးပြန်လာကြရသည်။ လမ်းထိပ်မှတ်တိုင်ရောက်မှ ကားပေါ်မှ ဆင်း
ထွက်ကြကာ အိတ်ကပ်ထဲ လက်ကုန်ငွေစမ်းကြည့်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ဆဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“သားဦး မင်း မျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒေါ်မြရောင်ခြယ် ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“မင်းက ဘာကိုပြောချင်တာတုန်း”

“ငါ တည်ပေးတဲ့ဝှင်ကို ငါလိုက်စရာတောင်မလိုဘဲ အပြီးရိုက်
နှိပ်တယ်ဆိုတာက”

“သူ့မှာ အဆက်အသွယ်တွေရှိတယ်၊ မင်းတို့ငါတို့က ပမ္မား
ဆေးဆေးခလေး အသုံးချခံရတယ်ဆိုပေမယ့် တန်ရာတန်ကြေးတော့ ရမယ်
ဆင်ပါတယ်”

“အဲဒါ မနက်ဖြန်စောင့်ကြည့်ရမှာ၊ နှစ်ပဲခြောက်ပြားလောက်နဲ့
ဖြည့်ပုံမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီပွဲကို ငါ မရရအောင် ပြန်ဖျက်မယ်”

“စောင့်ကြည့်ပါဦးကွာ၊ မနက်ဖြန် ရွှန်းရွှန်းစိုကို လွှတ်လိုက်မှာ
ဆိုတော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံနဲ့”

“မင်းကလည်း ပြောတော့မယ်”

“အားပေးနေတာ ဟိတ်ကောင်၊ မပြေလည်မှုတွေကို အားလုံး
ပိုင်ပြီးသားဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“မင်းရော မိုးမိုးနဲ့အခြေအနေ”

“ဘဏ်မှာ ငါ့နာမည်နဲ့ငွေစုပေးထားတယ်၊ လုပ်ငန်းကြီးကြီး တစ်ခု အကောင်အထည်ဖော်လို့ရအောင်တဲ့ ဒါမှ သူ့မိဘတွေက ငါ့ သဘောတူမှာ”

“မင်းက လက်ထပ်ဖို့ထိ ရည်ရွယ်ထားတာလား”

“ကခြား မိန်းကလေးတွေထက် ရက်ရောလို့ အစီစဉ်ထေး ရှိပါတယ်”

“မင်းဟာက ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“အချစ်ဆိုတာ ငွေရှိမှ သာယာတာ၊ တူနစ်ကိုယ်တဲ့အိုပျက်နဲ့ နေရ၊ ထမင်းရေအတူလျက်ရဆိုတဲ့ စကားတွေက အရင်ခေတ်မှာ ကျန် ပြီး ငွေမရှိရင် အချစ်က အချိန်တိုတိုလေးနဲ့ ခြောက်ကပ်ပျက်စီးသူ တတ်တာမျိုးကွ၊ မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ဆိုတာ ရည်းစားဘဝမှာ စိတ်ကူးယဉ်လို့ကောင်းတယ်”

အာကာအောင် ပြောတာ ဟုတ်နေမလား၊ စိတ်ထဲမှာ ဖေဖေ ပင် ဖြစ်သွားရ၏။ သူ့ရဲ့မပြည့်စုံလို့အပ်မှုတွေကြောင့် မမအမေကလေး သူ့ကိုမလိုလား၊ မကြည်ဖြူတူးမဟုတ်ပါလား။ မေမေကလည်း သူ့ပို၍ နှစ်မွန်းသွားမှာစိုးရိမ်နေသည်။

“ဒါဟာ ငွေကြောင့်ပဲ၊ ငွေမရှိလို့ ဆန္ဒတွေ အချစ်တွေက နောက်ရောက်သွားခဲ့ရတာ။”

ငွေမရှိလို့ဘဲ ညီငယ်ညီမငယ်တွေရဲ့ လေးစားမှုမခံရတာ၊ မရှိလို့ဘဲ လုပ်ငန်းလုပ်ရတာ အောက်ကျသိမ်ငယ်ရတာ။ သူ့အတွက်

“ကြွင်းအကျန် အစိုးအရင်းပေးစာကမ်းစာ စားနေရတာ။”

ဒါဆို သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ အာကာအောင် ပြောသလို။

ဟင်အင်း ဆန္ဒဆိုးဆိုးနှင့် နွှိဟဖြစ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း

ဆရာရွာဖြင့်...။

အခန်း (၁၃)

သေချာပါမလား။ ရွှန်းရွှန်းစိုကို လွှတ်လိုက်မည်ဟု ဒေါ်မြရောင်
ခြယ်ကာ အတိအကျ ပြောလွှတ်လိုက်တာ။

ဒေါ်မြရောင်ခြယ် ကလိန်ကကျစ်ကျစ်သလားဆိုသည့် အခါ
လည်း ဝင်နေတာကြောင့် ညကလည်း အိပ်မပျော်။ မနက်က
အိပ်ရာစောစောထဖြစ်ပြီး စိတ်ရောလူရော ဂနာမငြိမ်။ ညီလေး
မလေးအတွက် မနက်စာ လုပ်ပေးနေရင်း သူ့ကိုစားဖို့သောက်ဖို့
ခေါ်တာလည်း သူ့မှာ မစားနိုင်။ ဒီနေ့သာ ငွေရှာမပေးနိုင်ရင် ညီ
တို့နှင့် ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်တော့မှာကို တွေးမူပြီး သူ့မှာ
ထိုင်မသာဖြစ်နေရတာ။

“ကိုကို အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ကားအပိုက်စားနဲ့ ကောင်

လည်း အလန်းပေး”

“ဟင်”

ညီလတ်ရဲ့ လှမ်းအော်သံကြောင့် သူ့ဖျတ်ခနဲ အိမ်ရှေ့ပြေးထွက်
တာခဲ့သည်။ ညီမလေးက အခန်းထဲကနေ ခေါင်းပြူးကြည့်ပြီး မေမေက
လည်း မီးဖိုခန်းထဲကနေ ထွက်လာ၏။

“သားဦး”

“ရွှန်းရွှန်းစိုလာ မင်းကိုမျှော်နေတာ”

အနီရောင်လွင်နေသော ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေးပေါ်မှာ ဝေ့စကတ်
ဆေးထပ်ဝတ်လျက် ဆလင်းဘက်(စ်) အိတ်ခပ်ကြီးကြီး လှမ်းထားသည့်
ရွှန်းရွှန်းစိုကို ဆက်တီခုံမှာနေရာပေးရင်း ဟန်ဆောင်ဖို့မော့လျော့ကာ
အလောတကြီး ပြောမိ၏။ သူမက သူ့အိမ်လေးကို ဝေ့ဝဲအကဲခတ်ပြီးမှ
အနားမှာလာရပ်သော မေမေကို ပြုံးပြ၏။

“မေမေသူက ရွှန်းရွှန်းစိုတဲ့ သားအခုအလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူဌေး
နဲ့သမီး”

“အေးကွယ် အိမ်ရောက်လာတာ ဘာမှလည်း ဧည့်ခံစရာ
မရှိဘူး မေမေ လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်သွားဝယ်လိုက်ရမလား သား”

“ဟို နေပါစေအန်တီး မီး မသောက်တော့ပါဘူး”

“အပြန်မှ သားလိုက်ပြီးဧည့်ခံလိုက်ပါမယ် မေမေ ညီလေးနဲ့
ညီမလေးကျောင်းသွားဖို့ပဲ ပြင်ပေးလိုက်ပါ”

“အေးအေး ဒါဆို သမီးလေး အန်တီကို ခွင့်ပြုဦးနေရင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အေးဆေးလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါအန်တီ”

ရွန်းရွန်းစိုလို သူဌေးသမီးက မာနကင်းစွာ မေမေအပေါ်ထေ
စားမှုနှင့် ဆက်ဆံတာမြင်ရတော့ အံ့ဩရသေး၏။ ရွန်းရွန်းစိုက အိတ်ထဲ
နေ ငါးထောင်တန်အထပ်လိုက် ဆွဲထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်တော့ ပိုတော့
အံ့ဩမိရပြန်သည်။

“မာမိက ရှင်အတွက်ပွဲခဆိုပြီး သိန်းသုံးဆယ်ပေးခိုင်းလိုက်
တယ်၊ စစ်ကြည့်ပါဦး”

“ဗျာ”

ဒီလောက်ငွေများကြီး ပေးမည်မထင်တာကြောင့် သူယုံ
မယုံနိုင်။ ပါးစပ်က ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြောရုံပဲ လုပ်ပေးရတာ။ ကိုယ်တိုင်သွား
အခြေအတင်ညှိခိုင်း ဈေးဆစ်၊ ဒါမျိုးတွေလည်း ဘာတစ်ခုမှလုပ် မထေ
ပါတဲ့။

“ပုဂံက ရှင်သူငယ်ချင်းကိုလည်း သုံးဆယ်ပေးလိုက်တယ်
ပြောတယ်၊ ဟိုကဘဏ်နဲ့ပဲ လွှဲပေးလိုက်တာ၊ မနေ့က ရှင်တို့ပြန်သွား
ကတည်းက စာချုပ်ဖို့ ဘာညာတစ်ခါတည်း လုပ်လိုက်တာတဲ့”

“မြန် မြန်လှချည်လား”

“ငွေရှိရင်အားလုံးက အလွယ်တကူပြီးသွားတာတွေ ချည်ပေး
နေရာကောင်းရလို့ဆိုပြီး မာမိကရှင်ကိုရော၊ ရှင်သူငယ်ချင်းကိုရော
ဖူးတွေတင်နေတာ၊ မြေက မာမိလက်ထဲတောင် မရောက်သေးဘူး။
ရသွားတယ်ဆိုတာ မေါက်ကြားပြီး၊ မတန်တဆဈေးပိုပေးပြီး ပြန်ထေ

ကြတယ်”

“ဪ”

သူဘယ်လို ပြောရမှန်းပင်မသိတော့ပါ။ စားပွဲပေါ်မှာ သူ့အတွက်
ပံ့ပေးထားသည့် ငွေတွေကိုကြည့်ကာ ရင်တွေ တလုပ်လုပ်တုန်
ဆောင် ဝမ်းသာကြည့်နူးနေမိသည်။ သူ့ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်
ဒီလောက်ငွေများများ မမြင်ဘူး မကိုင်ဘူးပါ။

လက်ထဲမှာ ငွေအရင်းအနှီး မရှိတာကြောင့် ဆိုင်ကယ်တို့ကား
ပွဲစားလုပ်ဖူးသော်လည်း လက်ထဲကို ငွေလေးငါးဆယ် သိန်းတောင်
ရောက်ဖူးတာမဟုတ်။

မြေကွက်ဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ သိန်းသုံးလေးဆယ် ငါးဆယ်
မြေကွက် အရောင်းအဝယ်မှာ ပွဲစားလုပ်တာမို့ ကိုယ့်လက်ထဲကိုင်
အလွန်ဆုံး နှစ်သိန်းခွဲ သုံးသိန်း။

အခုတော့ ဒေါ်မြရောင်ခြယ် ပေးလိုက်တာ၊ ရက်ရက်ရောရော
သိန်းသုံးဆယ်တဲ့။

“လူခင်ရင် ငွေရေရတယ်တဲ့ ရေကြည့်လေ သားဦး”

“ဟို ရပါတယ် မရေတော့ပါဘူး။ ခုလိုအိမ်တိုင်ရာရောက်

တာပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငွေရှိတဲ့သူတွေကျတော့လည်း ငွေကို
အဖွဲ့ခင်းပြီး ရှာတာ မြန်လိုက်တာနော်၊ ကျွန်တော်တို့ကျတော့လည်း
ခရမ်းကို ခက်ခဲပင်ပန်းတာပဲ”

“သားဦးက အရည်အချင်းရှိတယ်လို့ မာမိက ချီးကျူးပါတယ်။

ကြီးစားပေ၊ တစ်နေ့ကျ မာဇီထက်ကျော်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“အားပေးတာလား။ လှောင်တာလား”

“ဟင့်အင်း သရော်တာ”

အတည်ပေါက်နှင့် နောက်တတ်သော သူမရဲ့ရင်းနှီးမှုကြောင့် သူ့စိတ်ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်သွားရသည်။

“ခဏနော် ဒီငွေတွေ မေမေကို သွားအပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းတစ်ခုခု လိုက်ညှပ်ပါရစေ”

အင်း အဲဒါဖြစ်သင့်တယ်၊ မာဇီက ရှင့်ဆီကိုလွှတ်တော့၊ ထင်သာပြီး ဘာမှစားမလာခဲ့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“အဲဒါ ရှင်မေးစရာလား။ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

သူမပြောသည့်စကား ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်သွားသလဲဆိုတာ သိပုံမပေါ်၊ သူပြန်မေးတော့လည်း ရှက်ရွံ့ဟန်မရှိဘဲ ခပ်တည်တည်ပင်။

ငွေတွေကို ကြပ်ကြပ်အိတ်ထဲထည့်၍ မီးဖိုခန်းထဲက မေမေ သွားပေးတော့ ညီလေးနှင့် ညီမလေးလည်း အပျော်လွန်ကာ ထရန်နေကြသည်။

“အမလေး သားရယ်၊ သားအလုပ်လုပ်တာ ကြာကြာလို့ ဒီလောက်ငွေတွေ အများကြီးတစ်ခါမှ မရဖူးဘူး၊ မိုးပေါ်က နတ်သမီးထေ

သော်ပန်ဆင်းပြီး လာပေးလိုက်သလိုပါပဲ၊ သူ့ဌေးသမီးကလည်း နတ်လေးလားကို ထင်ရလောက်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကိုကို ကိုကိုကို ဆက်ဆံတာလည်း မာနလည်း

တူ။ အလွှာတွေတာတွေ ခွဲခြားတာလည်းမရှိဘူး။ တရင်းတနီးပဲ”

“ကိုကို အဲဒီ မမကြည့်ရတာ အလန်းလေးနော်၊ ချစ်စရာပင်တယ်၊ မမမိနာနဲ့ တခြားစီပဲ၊ ရအောင်ပိုးပါလားဟင်”

“ကဲ မင်းတို့လိုသလောက် မေမေဆီက တောင်းသွားကြ၊ အပိုအသုံးဖို့ ဖြုန်းဖို့တော့ မလုပ်ကြချဦးနော်၊ ဒါကို အရင်းအနှီးလုပ်နိုင်အထက်မက ပိုရလာမှာ”

“ကိုကိုရာ သူ့ဌေးသမီးသာ အပိုင်သိမ်းလိုက်၊ ဘာမှ အပင်ပန်းမရာတောင် မလိုတော့ဘူး”

“သားလတ် မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားလို့ ငါပြောနေတယ်”

သူလေသံ ခပ်မာမာနှင့် အော်ပစ်လိုက်မှ သားလတ် ဇက်ကပုကာ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

ဘာကြောင့်များ ဒီငွေနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေက ဒီလောက် အရေးကြီးနေတာလဲ။ ငွေရှိတဲ့သူကိုပဲ ချည်းကပ်မိမိခေချင်နေကြတာပဲ။

ငွေတွေအများကြီးမြင်လိုက်ရတော့၊ သူလည်းစိတ်တွေ လှုပ်ရှား

အောက်အောင် ပျော်သလိုလို ကြည့်နူးသလိုလို...။

အခန်း (၁၄)

မိန်းကလေးမောင်းသော ကားပေါ်ထိုင်လိုက်မိခြင်းက သူ့ သိမ်ငယ်စိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ သူ့ကို အိမ်နီးနားချင်းနှင့် ရပ်ကွက်ထဲ လူအချို့ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် အတင်းတုတ်နေကြသလားအထင်နဲ့ ခေါင်းကိုလည်း မဖော်ဝံ့။

“ဟိုရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်မယ်နော်”

“ဟင် မြို့ထဲက ဆိုင်ကြီးတွေကို မောင်းလေ၊ ဒီနေ့ဘယ်လောက် ဈေးကြီးတာဖြစ်ဖြစ် ရွန်းရွန်းစိုကို ကျွန်တော် ဧည့်ခံနိုင်ပါတယ်”

“သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရပ်ကွက်လေးက ဆိုင်မှာတစ်ခဲ မထိုင်ဘူးလို့ ထိုင်ကြည့်ချင်လို့ပါ။ ဟိုမှာ မုန့်ဟင်းခါးလည်းရတယ်၊ ရေးထားတယ် စားချင်လို့နော်”

သူမကပင် တောင်းပန်ခေနေသေးတော့ သူ့တာမှမတတ်နိုင်

ခေါင်းညိတ်လိုက်လျော့ရသည်။ ဒီဆိုင်မှာ ထိုင်နေကျလူတွေက သူ ဘာ တောင်လဲဆိုတာ သိနေကြပြီးသား။

ကိုယ်ပိုင်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းသော သူဌေးသမီးလေးနှင့် အတူ တွဲဝင်လာတာကို အချဉ်ဖမ်းတာ ချူစားတာ၊ ပိုင်းလုံးဘာညာ အစ်မျိုးတစ်မည် ဝေဖန်ရှုတ်ချနေကြမှာတော့ အမှန်ပင်။

“မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၊ အိုးဘဲဥနဲ့ပဲကြော်နဲ့၊ လက်ဖက်ရည်ကျ ဖိန့်တစ်ခွက်၊ ပြီးတော့၊ ဟင် ရှင်လည်းမှာလေ”

“ရတယ် မင်းစားချင်တာပဲမှာပါ၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ ဘာလုပ် သေးရမယ်ဆိုတာ သူတို့သိတယ်”

“ဒီဆိုင်ကို ရှင်အမြဲတမ်း လာထိုင်နေကျလား”

“အင်း”

“နောက်ဆို မီးလည်းလာထိုင်မယ်”

“ဘာ”

“ဒီလိုစားပွဲ ခုံပုလေးတွေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထိုင်ရတာကို ချွတ်တယ်၊ ပြီးတော့ တီဗီသံ ဘောက်(စ်)သံ လူသံတွေနဲ့ အုန်းအုန်း အောက်ကောက် ဆူညံနေတာ၊ သဘာဝကျတယ်လို့ထင်တယ်၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ညည်းတစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်၊ ဟိုတယ်တွေ သီးသန့် ဆိုင်ထဲတွေမှာလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုပြီး အထီးကျန်သလို ခံစားရတယ်၊ အဲဒါကြောင့်”

“ဒီလိုရပ်ကွက်က ဒီလိုဆိုင်မျိုးကို သဘောကျတယ် ဆိုပါ

တော့”

ရွှန်းရွှန်းစိုက မုန့်ဟင်းခါး တစ်ဖွန်းနှစ်ဖွန်း ခပ်စားရင်းက ပြုံးကာ ခေါင်းညှိတ်၏။ ဒီကောင်မလေး ဟန်ဆောင်မှုကင်းကာ ပွင့်လင်း လွန်းသည်။ စားသောက်နေတာလည်း ရွံ့ရှာရှုတ်ချတာမျိုး မရှိ။

“မုန့်ဟင်းခါးက ကောင်းသားပဲနော်၊ ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ ဖေ့ကြီးပေးစားရပြီး ဒီလိုအရသာမတွေ့ဘူး၊ ဟင် ရှင်က ထမင်းကြော် မှာစားတယ်၊ အိမ်မှာထမင်းမစားရဘူးလား”

“အိမ်မှာ မစားဖြစ်တဲ့အခါ၊ ဒီလိုပဲ စားနေကျပေါ့၊ ပြီးရင် လက်ဖက်ရည်လေး တစ်ခွက်သောက်လိုက်၊ တစ်နေကုန် ဘာမှထင်မစား လည်း အဆင်ပြေတယ်”

“ဒါနဲ့ ရှင့်မှာ ညီလေးတစ်ယောက် ညီမလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်နော်”

“အင်း မင်းမြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မြင်တယ်၊ ဒီအရွယ်ကြီးတွေတောင် ရောက်နေပြီ၊ မောင်နှမ တစ်တွေ ဆုံတဲ့အခါ အရမ်းပျော်စရာ ကောင်းမှာပေါ့နော်”

“အဟင်း ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အချိန်ဆိုတာ သိပ်မရှိပါဘူး ငွေအတွက်နဲ့ပဲ အမြဲတိုက်ပွဲဖြစ်နေတာ၊ ပြည့်စုံအောင် ရှာမပေးနိုင်ဘဲ ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိတာပေါ့”

“ဪ ငွေမရှိရင် မိသားစုများလည်း ပျော်စရာ မကောင်းဘူး လား”

“ဟုတ်တယ် ငွေကမှ မိသားစုမွေးချင်း မောင်နှမ ဆွေမျိုးသား မိန်းမချစ်သူချည်းစား၊ သူစိမ်းတစ်ရံစာ၊ အားလုံးကို ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပြောတော့ နားလည်မှုတွေ လေးစားမှုတွေ အကုန်ပန်တီးပေးနိုင်တာ၊ အခုကြားချမ်းသာပြီး တစ်ယောက်တည်းနေတာလည်း မင်းပြောသလို အထီးကျန်ပြီး လိုအပ်မှုတွေ ရှိနေတာပေါ့လေ”

သူမက သူပြောတာတွေ နားထောင်ရင်းဖြင့် အစားအသောက် မသုံးပျက်။ တစ်ခုခုကိုလည်း အလေးအနက် စဉ်းစားဟန်ဖြင့်

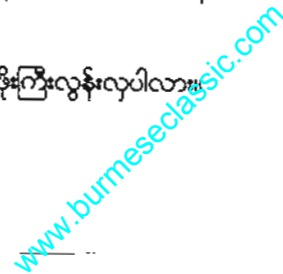
“ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ပြည့်စုံမယ်၊ မွေးချင်းမောင်နှမ များလည်း ရှိမယ်ဆိုရင် အရမ်းပျော်စရာကောင်းမှာပဲနော်၊ အခုသားဦး မောင်နှမပန်းမှာပေါ့နော်”

“မင်းလာပေးတဲ့ငွေကြောင့် တော်တော်အသက်ရှူချောင်ပြီး ချမ်းသာလာရပါတယ်၊ ညီလေးနဲ့ညီမလေးလည်း ပျော်သွားတယ်၊ မေမေ ကိုအဆို ကြည့်နူးပိတ်တွေနဲ့ ပြုံးနေတာပဲ၊ ဒီလောက်များတဲ့ငွေ ကိုယ်တို့ မိသားစုလုံး တစ်ခါမှ မကိုင်ဖူးဘူးလေ”

သူမ ရင်ထဲ နင့်ခနဲစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ ဒီလောက် များတဲ့ငွေ သူမ တစ်ခါတစ်ရံ ဇနီးကောက်ကို ရှေ့ပင်ထွက်လိုက်လျှင် တစ်နေ့ လည်း ဟိုလူဒီလူ မင်္ဂလာဆောင်လက်ဖွဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်၊ ပေးရ တဲ့အတိုင်း အနည်းဆုံး လေးငါးသိန်းဖိုးမက။

သားဦးတို့ မိသားစုအတွက်တော့ တန်ဖိုးကြီးလွန်းလှပါလား”

“စားလေ တော်ပြီလား”

သူမ ငြိမ်သက်သွားတာကို၊ ရီဝေဝေ မျက်ဝန်းများဖြင့် ဝေကြည့်ရင်း သားဦး သတိပေး၏။ သားဦး မျက်နှာကား ယောက်ျားပီပီသအရှင်းသန့် ကြည့်ကောင်းပါသည်။

အဝတ်အစားဆိုလည်း တခြားယောက်ျားတွေလို ဖစ်ဆိုက်ကိုယ်ကျပ်တွေမဟုတ်။ အမြဲလိုလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ဝတ်တတ်ပြီး ကိန်းကြီးခန်းကြီး ထည်ဝါစွာလည်း မနေ။

သူမ ကြိုက်နှစ်သက်သော စတိုင်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်လိုက်သည်။

“စားလိုကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တော်ပြီ မီးက စားစရာတစ်ခုကို အများကြီးမစားတတ်ဘူး။ ဟိုဟာနည်းနည်း၊ ဒီဟာနည်းနည်းနဲ့အမျိုးစုံအောင် စားချင်တာ၊ ဟို ရှင့်ထမင်းကြော်နည်းနည်း တွေပါလား။”

“မင်းကတော့”

အပြစ်ပြောချင်တာမျိုး မဟုတ်ပါ။ မရွံ့မရှာ တရင်းတနီး ဆက်ဆံခံရတာကိုပဲ ကိုယ်က မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေရတာ။ အာကအောင်သာသိလျှင် ဒီလောက်လိုက်လျောနေတာ အမိဖမ်းပစ်လိုက်လားဟု အားမလိုအားမရ တိုက်တွန်းပေလိမ့်ဦးမည်။ တကယ်လည်း လွယ်လင့်တကူ ခူးယူလို့ရနေပြီဆိုတာ သူသိသည်။

ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်က အဲလို အောက်ထစ်ကျသင့်ရဲ့လား။ ဒေါ်မြရောင်ခြယ်အပေါ် သို့အောင်အပြစ်မြင်လာခဲ့သေး

စိတ်တို့ကလည်း ငွေတွေကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့် အားလုံးကြက်ပျောက် ညစ်ပျောက်သွားသလိုပင်။

မေမေရဲ့အပြု၊ ညီနဲ့ညီမတို့ရဲ့ အပျော်တွေကြောင့် သူရင်ထဲမှာ ဘာမှမကျန်တော့အောင် ရှင်းလင်းနေ၏။

ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ဒီငွေတွေမကုန်ခင် အခိုက်အတန့်ပဲလား၊ ငွေရှိမှ အပြုတွေအပျော်တွေက ရေရှည်တည်တံ့ ခိုင်မြဲနိုင်မှာ။

“ဟူး”

သူမရဲ့ ဆံနွယ်လေးတွေ သူ့ရဲ့လေပူများနှင့် ထိတွေ့ကာ လှုပ်ခတ်သွားတော့၊ သူမ ဆတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ မင်းဘယ်သွားချင်သေးလဲ ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ ကိုယ်လိုက်ပို့ ဖြည့်ဆည်းပေးမလို့ပါ။ ဒီနေ့ကိုယ့်အတွက် အရမ်းအဆင်ပြေနေတော့ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ နေရထိုင်ရတာ မြေထောက်နဲ့ မြေကြီးမထိလောက်အောင်ကို ဘဝင်တွေမြင့်ပြီး ပျော်နေသယ်”

“ပြောတော့မယ် ရှင်ကတော့ အဲလိုတွေမပြောစမ်းပါနဲ့ မီးရင်ထဲကောင်းလို့”

“ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းရတာလဲ”

“မပြောချင်ဘူး။ အခု မီးဘယ်သွားသွား လိုက်ဖို့မယ်လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ လာ သွားရအောင်”

“ဘယ်လဲ”

“မမေးနဲ့ အခု မီး စားသောက်ထားတာတွေ ရှင်ရှင်မှာမဟုတ်
လား။ မီး ဘာတွေ ပြန်ဝယ်ပေးပေး ရှင်မငြင်းရဘူး”

ပြောပြီး သူမက အရင်ထရပ်ကာ ထွက်သွား၏။ သူ့မှာ က
ကယာ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး နောက်ကလိုက်ရသည်။ သူမက ကားရှေ့တံဆိပ်
အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးထားသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကားပေါ်တက်လေ”

“မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အရမ်းစကားများတာပဲ မမေးပါနဲ့ဆို၊ အမေးအပြန်းထူး
ယောက်ျားလေးဆို အရမ်းမုန်းတယ်”

သူ ပါးစပ်ပိတ်ကာ ကားပေါ်တက်လိုက်ခဲ့ရသည်။ သူမကလည်း
တစ်လမ်းလုံး စကားမပြောတော့ဘဲ ကုန်တိုက်ကြီး တစ်ခုဆီကို ရောက်
အောင်မောင်း၏။

ဟိုရောက်တော့ သူမလက်ညှိုးထိုး ဝယ်ခြမ်းနေသမျှ သယ်
ပေးလိုက်ရတာ မနည်းမနော။ ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင် ဘယ်
အတွက်တနင့်တပိုး ဝယ်နေရသည် မသိ။ အသီးအနှံ အသားငါးက
ပါသည်။

“ကဲ ရှင်တက္ကစီနဲ့ ပြန်လိုက်နော်၊ မီး လိုက်မပို့တော့
အဲဒီ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ရှင်အားလုံးသယ်သွား”

“ဟင်”

“ဘာလို့ဝယ်ပေးတာလဲလို့ မေးခွန်းမထုတ်နဲ့ဦးနော်၊ ရှင်မိသား
အတွက်ပါ မီး စေတနာရှိလို့ ဝယ်ပေးတာ၊ ရှင်အတွက် အဝတ်အဝတ်
အစားငါးစုံ အိတ်တစ်လုံးထဲမှာ ပေါင်းထည့်ထားတယ်၊ ကျန်ငါး
ညီမနဲ့ အမေအတွက်ရောပဲ၊ တက္ကစီခတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ပေးလိုက်တော့
မီး သင်တန်းချိန် နီးနေလို့လစ်ပြီ”

“ဟာ ရွန်းရွန်းစို”

သူ့တာမှ ပြောချိန်မရလိုက်၊ သူမ ကားလေး ရှောခနဲ လှိုင့်ထွက်
သွားပြီး သူက ပစ္စည်းတွေ တနင့်တပိုးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်
အဝတ်အစား ဝယ်သည့်နေရာမှာ အရောင်းဝန်ထမ်း ကောင်လေးကို
သူ့ကိုလှမ်းလက်ညှိုးပြ၍ အဝတ်အစားတွေ ရွေးနေခဲ့တာကိုး။

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတတ်နိုင်ဘဲ နေရာမှာအချိန်ကြာမြင့်စွာ
ရပ်နေမိလျက် ခြေလှမ်းရွေ့ဖို့ ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေသလို
လို...။

မမိနာဆိုမှ မနက်ဖြန်စောင့်နေမယ်ဆိုပြီး သူ တစ်ခါမှ သွား
အလုပ်သွားပါလား။ အလတ်ကောင်နှင့် အငယ်မ နားပူနားဆာ ပြဿနာ
နေတာကြောင့် ငွေအတွက်ပဲ အာရုံရောက် လုံးပမ်းနေမိတာ။

ဒီနေ့တော့ မမိနာ ရုံးအပြန်၊ မဖြစ်မနေသွားစောင့်နေရမည်။
အောက်ငွေများများ ရလိုက်တာကို မမိနာလည်း ဝမ်းသာနေမှာပါ။
ပြောရောင်ခြယ်နဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်နေပါက လက်ထပ်ဖို့လည်း အဆင်ပြေ
မည်။

အခန်း (၁၅)

“ဟယ် ကိုကို ဒီအဆင်လေးက ညီမလေးအတွက် ထင်တယ်၊
အထိုက်တာ၊ သူဌေးသမီးတွေမှ ဝတ်နိုင်တဲ့ ဈေးအရမ်းကြီးတာတွေ
ဝယ်ပေးလိုက်တာပဲ၊ မေမေအတွက် ဝယ်ပေးလိုက်တာတွေလည်း အရမ်း
အဆင်ပြေရမယ်”

“ငါ့ဖို့ ဝယ်ပေးလိုက်တာတွေလည်း မိုက်ပါတယ်ဟ၊ စိုးလင်း
က ကြားရမယ်၊ သူတို့က ဝတ်နိုင်စားနိုင်တော့ ငါအရမ်းမျက်နှာ
မာနေရတာ၊ ငါတို့အစ်ကို ကောင်းမှုကြောင့် တန်ဖိုးကြီးတာတွေ မြင်ဖူး
အလှူပေး ဝတ်ဖူးသွားပြီ”

“သူတော်ကောင်းမလေး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေတော်၊ ဒီတစ်
အိတ် ဒီလိုအဝတ်အစားမျိုး၊ အစားအသောက်မျိုး မဝတ်ရ မစားရတော့
အဆင်မပြေတာ၊ ကျေးဇူးရှင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အဝတ်အစားတွေကြည့်၊ ပြောဆိုနေ
တာ ဝမ်းသာရမှာလား၊ ကြည့်နူးရမှာလား။ တကယ်တမ်းတော့ သူ

“ဟား ဒီလောက်အများကြီးတောင် ဝယ်ပေးလိုက်တယ်၊ အံ့
စရာပဲ၊ ကိုကို ဒီကောင်မလေး ကိုကိုအပေါ် ဆက်ဆံတာမရှိသားဘူးနော်၊
အဆင်ပြေရမယ်”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ဒါတွေဝယ်ပေးတာ ငါတို့မပြည့်စုံတာသိပြီး
သနားလို့နေမှာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးစရာမှ မဟုတ်တာ
သိမိမယ်ရမှာ ရှက်ရမှာ”

“ဝေးပါ့ ကိုကိုရာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သာမန်
မိတ်ဆွေအဆင့် ခင်ရုံလောက်နဲ့ ဒီလိုလိုက်လျောမှုတွေ မလုပ်ဘူး ကိုကို
သူ့ဘက်က မရိုးသားတာ ထုတ်ပြောမရလို့၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဍာတွေ
သက်သေပြလိုက်တာ၊ ကိုကိုဘက် ချမ်းသာတဲ့သူဌေးသမီးနော်၊ မမိနာ
နိုင်ယဲ့ဌ်မရအောင် အဆပေါင်းများစွာသာတယ်၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့”

“ဟင်”

စိတ်မသက်မသာဖြစ်ပြီး မျက်နှာတွေတူပူ ရှက်ရွံ့သလို ဖြစ်နေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပေးသော လက်ဆောင်တွေဖြင့် သူ့ဂုဏ်မတင့်တယ်လို့ ဖို။

ဒါပေမဲ့လည်း သူ့စိတ်တွေ မွန်းကျပ်လှောင်ပိတ်နေသလို ခံနေရသည်။ သူ့အဝတ်အစားလဲကာ အာကာအောင်ဆီ လမ်းဘေးမှာ ဖြင့် ဆက်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ချိန်းလိုက်၏။

ဒီကောင်က မိုးမိုးရဲ့ အကြောင်းရေစက်နှင့် ဖုန်းကိုင်နိုင်သည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက အဲလိုလက်ဆောင်တွေ ယူတာ မင်းမရှက်ဘူးလား”

အဲလိုတောင် ရှုတ်ချကာ မေးဖူးခဲ့သေးသည်။ သူ့များ ဒီလိုပြော မိလို့ ဝဋ်လိုက်တာများလား။ မှီခိုချင်စိတ်များပြီး ယောင်တစ်ယောက်ရဲ့ ခွန်အားတွေတွေ့ မပျောက်ဆုံးချင်ပါ။

“ဟိတ်ကောင် သားကြီး”

“ဟင်”

အာကာအောင် ပခုံးပုတ်ခေါ်မှ ပျံ့လွင့်နေသော စိတ်တွေ ပြန်စုစည်းရ၏။

“မင်းက အချို့ကြီးရလိုက်တာတောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီ ချိန်းရလား”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“မင်းအဆက်အသွယ် လုပ်မလားစောင့်နေရင်း ကိုရိုးကြီးဆီက ဖုန်းဝင်လာတာ၊ ဒေါ်မြရောင်ခြယ်က ပြောလို့နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်မှာပါ။ ထိုင်ကွာ ဒီနေ့ မမကိုစောင့်ချင်လို့ ဒီမှာထိုင်ရအောင်၊ နောက်နေ့မှ မင်းကြိုက်တဲ့ဆိုင်ကွာ၊ ကြိုက်သလောက်သောက်၊ တိုရိုးကြီးကိုပါခေါ်ပြီး ငါ ဒကာခံပါ့မယ်”

“အဲလောက် သိတတ်ရင် မဆိုးပါဘူး။ ဒါနဲ့ ရွှန်းရွှန်းစိုကို ဖတ်သက်အောင် ကြိုးစားမယ်ပြောပြီး မမကိုစောင့်မယ်ဆိုတာက ဘာလဲ”

“ကဏ္ဍတွေက တခြားစီပါ။ မမကိုဖုန်းလို့မဟုတ်သလို ရွှန်းရွှန်းစိုကိုလည်း ချစ်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ ရွှန်းရွှန်းစိုကို မချစ်ဘဲနဲ့ ရှေ့ဆက်တိုးရမှာလည်း တစ်မျိုးကြီးကွာ၊ ဒီနေ့ သူဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်တွေယူပြီး မလုံမလဲ ဝေဒနာကြီးနဲ့ မလန်းပါဘူး”

“ဘာ ရွှန်းရွှန်းစိုက မင်းအတွက် လက်ဆောင်တွေ ဝယ်ပေး သို့က်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေနဲ့ ညီမလေး၊ ညီမလေးတွေ အတွက်ရောပဲ”

“ဟား ဘာမှတောင် ကြိုးစားစရာမလိုဘဲ ပြိုကျလာတာပဲ၊ မင်းအထာလေးနဲ့သာ နှပ်နေလိုက် ဒီထက်ပိုပြီး ကြော့ကျလာလိမ့်မယ်”

အာကာအောင် အားတက်သရော ပြောနေပေမယ့် သားဦး ဆက်ကြွလန်းဆန်းမှု မရှိပေ။ စားပွဲထိုးလေး လာချပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို ဝှပ်ခနဲ မော့သောက်၍ ထိုင်ခုံနောက်မှီမှာ ကျောက်ကံကာ သားဦး ခြင်းရှိုက်ပြီး

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှည့်စားရမှာ ယောက်ျားသိက္ခာ ကျတယ်လို့ ထင်တယ်”

“မရှိမာနနဲ့ ခေါင်းပေါ်တက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ အခြေမခိုင်တဲ့ အသိုက်အဝန်းမှာ နေတာသူလည်း သိတာပဲ”

“အဲလိုသိပြီး သနားလို့ ပေးစားကမ်းစာ မျှော်လင့်နေတာ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းလဲ”

“အဲဒါ မင်းတစ်ယောက်တည်း တွေးနေတာ၊ ကိုယ့်ဘဝ အမြင့်ရောက်ဖို့ လှေကားထစ်တစ်ခုလို့သာ သဘောထားလိုက်”

“မိုးမိုးကို မင်းအဲလို စိတ်မျိုးနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တာလား”

“အစက ဟုတ်တယ်၊ အခုတော့ သူ့ကိုယ့်အပေါ် တကယ် ကောင်းမှန်းသိတော့ ကိုယ်ဘာပြန်လုပ်ပေးရမလဲဆိုပြီး သံယောဇဉ် တွေးတတ်လာပြီ”

“ဪ”

စွန့်လွှတ်တာမှ မဟုတ်တာ ဘာထူးလို့လဲဟဲ့ အာကာအောင်နဲ့ မခန့်ဖြစ်။ ကိုယ်တိုင်က ဘာမှမသေချာ မရေရာသလို ရှေ့တိုးရမလာ နောက်ဆုတ်ရမလာ။ ဒွိဟဖြစ်နေဆဲပင်။ ရက်ရောလွန်းသော ဒေါ်ရောင်ခြယ်ဆီကလည်း ဘယ်လိုမှရုန်းထွက်ဖို့လည်း မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေ။

“သားဦး ဟိုမှာ မင်း မမ”

“ဟင်”

အာကာအောင်ပြောမှ ဖယ်နီကားပေါ်က ဆင်းလာသော မမကို ခြင်ကာ စားပွဲပေါ် လက်ဖက်ရည်ဖိုးပစ်တင်ခဲ့ပြီ

“မနက်ဖြန်ဆိုမယ် အာကာ ငါလစ်ပြီ”

အာကာအောင် ပြုံးကျန်ခဲ့လား။ မွဲကျန်ခဲ့လား၊ နောက်ဆံမတင်း တော့တဲ့ မမဆွဲခြင်းလေးကို အပြေးကျဆွဲလိုက်သည်။

“မမ”

“ဖယ်ပါ”

မမက ဆွဲခြင်းကို ခပ်မြန်မြန်ပြန်လှသည်။ မိတ်ကပ်ပြေပြေ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးပါးနှင့် တစ်နေ့တခြား မမကပိုလှနေ၏။ ရည်ရွယ်ချက်တစ် နှင့် ပြင်းထန်လွန်းသော မမမျက်စောင်းက သူ့မျက်နှာထက်မှာ ခိုင်းခနဲ။

“ဘာတွေ အလိုမကျဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုနေ့ကချိန်းပြီး ကျွန်တော် သမတွေ့လို့လား။ သားစိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ မကပ်လောက်အောင် အလုပ်တွေ နှုတ်နေလို့ပါ မမရာ”

“မနက်က ကားနဲ့တင်ခေါ်သွားတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်က

“ဗျာ”

“ဝင်တာရော ထွက်တာရော အစအဆုံး ငါမြင်တယ်၊ နင်ပြန် ဘာတော့လည်း တက္ကစီကားနဲ့ အထုတ်အပိုးတွေ ဆွဲဝင်လာတာဆို၊ ဒီအကောင်မလေးက လက်ဆောင်ပေးလိုက်တာလား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး မမ”

“ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောလို့ အမေသိတယ်၊ အမေကငါ့ကို ဖုန်းဆက်ပြောတယ်”

“သတင်းကလည်း မြန်လိုက်တာ အဖြစ်မှန်ကို သား ရှင်းပြ မယ်”

မရပ်တန့်သော ခြေလှမ်းတွေကို တုံ့ခနဲဖြစ်သွားအောင် မလက်ကိုင်ဆွဲထားလိုက်သည်။ မမမျက်နှာက ခုချိန်ထိ မပျော့ပျောင်းသေး

“မမ”

“မပြောနဲ့၊ ငါ့ဆီမလာနိုင်တာ၊ အဲဒီကောင်မလေးအတွက် အချိန်ပေးနေရလို့ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးက သားအလုပ်လုပ် နေတဲ့ သူဌေးချဲ့သမီးပါ။ ဝှင်တစ်ဝှင်ကောင်းကောင်းမိသွားလို့၊ သား အတွက် ပန်ဆောင်ခလာပေးတာ သိန်းသုံးဆယ်ဆိုတော့ သူ့သမီးကို ကိုယ်တိုင်ပေးနိုင်လောက်တာ”

“ဘာ ပွဲခက သုံးဆယ်တောင်ရတယ်”

မမ မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ အံ့သြတကြီးမေး၏။ သားဦး ရသေ့ ထဲမှာ ဒီတစ်ခါ အများဆုံးကြားရတာ။

“လာပါ မမရာ၊ လမ်းကြီးမှာ မကောင်းပါဘူး၊ ကြေးအိုး သွားဆောက်မယ်၊ သားတို့ရှေ့ရေးအတွက်လည်း တိုင်ပင်ကြမယ်”

မမဆီက ဘာအဖြေမှမရသေးခင်မှာပင် မမလက်ကိုဆွဲကာ လမ်းကြောင်းပြောင်း၍ ကြေးအိုးဆိုဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

စားပွဲထိုးလေးက မှာစရာမလိုဘဲ သူတို့အတွက် တစ်ယောက် ခုချိန်ထိ မြေအိုးပြီးရှည်နှင့် ကြေးအိုးလာချပေးသည်။

မမက စိတ်မပါလသို တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်း။ သူ့ကတော့ ဆက်တို မတိုထိရသေးပေ။

“မမ သားလေ အခုသူဌေးနဲ့ ဆက်အလုပ်လုပ်ဖြစ်မယ်ဆို အဆင်ပြေတော့မှာ၊ ညီလတ်ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ရအောင် ဆင်စေ”

“အငယ်မ ပညာရေး တာဝန်မယူတော့ဘူးလား၊ မိသားစု ထုတ်နေရေးရော မထောက်ပံ့ရတော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ မမရဲ့ အဲဒါက”

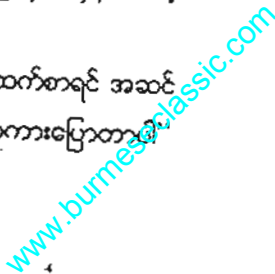
“နှစ်အိမ်ထောင်တာဝန်ကို မင်းဘယ်လိုလုပ် ထမ်းနိုင်မှာလဲ ဆိုထပ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး”

“ဟင် မမ”

တရားဝင် ငြင်းချက်ထုတ်လိုက်တာလားဟု မေးဖို့တောင် ဆွံ့အ ခုချိန် အရင်တုန်းက မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု တစ်ခါမှ မငြင်းဘူးခဲ့။ စောင့်ရှုပြီးမှာပေါ့လို့ နှစ်ယောက်သား ညှိနှိုင်းခဲ့ကြတာ။

တကယ်ဆို သူ့ဘက်က ချင့်ချိန်နေခဲ့သည်ဆိုက မှန်ပေလိမ့်

“မမ ဘယ်လိုကြီးဖြေလိုက်တာလဲ၊ အရင်ထက်စာရင် အဆင် မသင့်လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်နေလို့ သားဒီစကားပြောတာပါ”

“ဒီလောက်ငွေက အိမ်ထောင်နှစ်ခုကို လုံလောက်အောင် ပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်လို့လား”

“မမ ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားလဲ”

ရွေးချယ်မှု မမှားချင်ဘူးဟုတော့ ပြောမထွက်ရက်ပေ။ ဒီတော့အတွင်းမှာ သူမကို နေဇော်ထက် ပရိသတ်လုပ်လာသည်။

အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်ထားပြီး တင့်တောင်းတင့်တယ်လက်ထပ်ပျံ့မယ်ဟု ကတိပေးလာ၏။

မေမေအတွက် အသုံးအဆောင် ဆေးဝါး အိမ်အတွက်ပရိသတ်က ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ နောက်လထဲ သူမိဘတွေနဲ့ တွေ့ပေးပါရစေလို့လည်း တောင်းဆိုထား၏။

“မမ”

“ဟင်”

လူကစိတ်နှုတ်ယုံမှု မကပ်။ လွင့်လှဲနေသောစိတ်တို့က မပြည့်မီကိုသာ အာရုံရောက်နေသည်။

လောကမှာ အချစ်က အရေးကြီးသလား။ လူနေမှုအဆင့်တန်းက အရေးကြီးသလား။ ဒွိဟစိတ်တို့ဖြင့် မပြတ်မသားတွေ့နေရခြင်းဟာ ချို့တဲ့မှုကြောင့်သာ ဖြစ်နိုင်၏။

“ကဲ ပြောပါဦး မင်းနဲ့ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်မှုက”

“ဘာပြောရမှာလဲ သူ့အမေနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတာပါဆို”

“လက်ဆောင်ပစ္စည်းကရော သူ့အမေက ဝယ်ပေးခိုင်းတာလား”

သား”

“အင်း”

သူ့ရဲ့အင်းသံက အားမပါဘူးထင်သည်။ တိုးလျှော့ မလုပ်လဲနှင့် အကြားအိုး ပန်းကန်ထဲက ငုံးဥတွေ ဇွန်းနှင့်ခပ်စားလိုက်၏။ မမက နုညှပ်မှုမရှိသော မျက်စောင်းဖြင့်

“မင်းလည်း မင်းသူငယ်ချင်း အာကာအောင်လို လူစားမျိုး ဖြစ်နေပြီလား”

“မမ စကားပြောတာ ကြည့်ပြော သားက”

“မင်းကို အပြစ်မပြောပါဘူး။ မင်းနဲ့ငါက လက်မထပ်ရသေးဘဲအတွက် ကိုယ်နဲ့သင့်တော်ရာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ရှိကြတာပဲ”

“ဟာ မမ ဒီလိုစကားတွေ သုံးနှုန်းတာ အရမ်းသူစိမ်းဆန်ဆန်နော်၊ သဝန်တိုတာဆိုရင်တောင် ကြည်နူးလို့ရသေးတယ်”

“ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ အချစ်က လူနေမှုဘဝလောက် အရေးမပါတော့ပါဘူး”

“ဟား”

ရင်မှာ ကသိကအောက် ခံရခက်သွားသည်။ အရင်က မမဒီလို စကားတွေ မသုံးနှုန်းဘူးပါ။ သူ့ရဲ့ယောက်ျားမာနကို မမထိပါ။ ခတ်ကား ခုန်ခြင်းလား။

“မမ အားကိုးစရာလူတွေ့နေလို့ သားကို ကန့်လန့်တွေ့ပြောနေတာလား”

“မင်းအတွက်လည်း အားပေးတိုက်တွန်းချင်တာပါ။ မမတို့ မိသားစု နှစ်စုလုံး မပြည့်စုံကြဘူး၊ သားဦး၊ ဘယ်အချိန်ထိ လူးလို့မိ ရုန်းကန်ကြမှာလဲ။ လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ရင်းနဲ့ ပဋိပက္ခဒဏ်ကို မခံနိုင်ရင် အချစ်က နိမိတ်ဆိုးတွေနဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားမှာ”

“အဲလိုဖြစ်မှာကြောက်ပြီး မမ တွေးပူနေတာလား။ အရင်က ရင်ဆိုင်ဖို့ ခွန်အားမရှိတူးလို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူးထင်တယ်နော်၊ သားကို အင်အားမဲ့အောင် မမ ဖိအားပေးနေတာလား”

မမ မဖြေ။ ငုံးဥနှင့်အသား ဖတ်လေးတွေရွေးပြီး သူပန်းကန် ထဲကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထည့်ပေးနေသည်။

သူ စားချင်စိတ်လုံးဝမရှိ။ ဇွန်းခပ်ရင်းကို အသံမြည်အောင် ပစ်ချရင်း ပန်းကန်ကို တစ်ဖက်တိုးရွှေ့လိုက်သည်။

“မမ”

“ဘာလဲ သားဦးရယ်”

“သား မေးနေတယ်လေ”

“ဘဝကို လက်တွေ့ကျကျပဲ စဉ်းစားရအောင် သားဦးရယ်၊ မမအရမ်း စိတ်ပင်ပန်းနေတယ်”

“သား ဒီလောက်ငွေတွေရတာ သားအတွက်ပျော်မပေးဘူးလား ဂုဏ်မယူဘူးလား”

“ဘဝတစ်ခုတည်ဆောက်ဖို့ လုံလောက်တဲ့ငွေမှ မဟုတ်ဘဲ သားဦးရယ်၊ တို့လိုလူတန်းစားအတွက် မက်မောလောက်တဲ့ ငွေဆိုပေမယ့်

“ဘဝစာ ပူလုံနိုင်လောက်အောင် မများပါဘူး”

“မမရယ်”

နေဇော်ထက် တစ်နေ့တည်းနဲ့ အဲဒီလောက်မကအောင် အိမ် အတွက် ဖြည့်ဆည်းပေးသွားတယ်လို့ မပြောရသေးတာတောင် သားဦး

အာနာနာဟန်ရှိသည်။ သားဦးကို မဖြေသိမ့်ချင်။ မဖျောင်းဖျချင်။

ရည်ရွယ်ခဲ့တာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေလျက်နှင့် မျက်လုံး မှိတ် ယောင်ဝါးဝါး လုပ်နေခဲ့ရတာ။

“မမ ပြန်တော့မယ် သားဦး၊ အမေ့ကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ရဦး

မယ်”

“နေဦး ဒေါ်ဒေါ်အတွက် ကြေးအိုးဝယ်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီ တော့ စတိုးဆိုင်မှာ မုန့်ပုံးဖြစ်ဖြစ် ဝင်ဝယ်ရအောင်”

“နေပါစေ အမေစားမှာ မဟုတ်ဘူး”

အိမ်မှာ နေဇော်ထက် ဝယ်ပေးထားတာ အပြည့်လို့မပြောဖြစ် သားဦးကို အားနာလို့ပင်။ ခဏနေ ရေမိုးချိုးပြီးလျှင် အမေ့ကို

ခန်းလိုက်ပို့ဖို့ နေဇော်ထက် ကားနှင့်အိမ်ရောက်လာပေလိမ့်မည်။ သားဦးနှင့် တွေ့ဖို့တောင် အချိန်လုံလုံလောက်လောက် မပေး

တော့။

“မမ”

ထရပ်လိုက်သော သူမလက်ကို သားဦးက ကျွန်းကသီ ဆွဲထား အရင်ကလို လက်တွဲလျှောက်ချင်သည့် သားဦးရဲ့ ဉာဉ်ဆိုးရယ်ပဲ။

၁၂၄

သူမ မသိမသာလေး ဖယ်ချလိုက်ကာ

“ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်ဦးလေ စားသောက်ထားပြီး ပိုက်ဆံမပေး ထွက်ပြေးမလို့လား”

“မမကလည်း”

သူမ နောက်လိုက်တာကို ပြုံးရယ်ဖို့မေ့ကာ သားဦး ကတိအောက် ဖြစ်သွားဟန်တူ၏။ ပိုက်ဆံရှင်းပေးပြီးမှ ရှေ့ကလျှောက်လာသော သူမ လက်ထဲက ဆွဲခြင်းလေးကို ပြန်ဆွဲယူပြီး

“မမ အရမ်းသူစိမ်းဆန်သွားတယ်၊ ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သားကို စိတ်ကောက်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်လို့ ပြောပါလား မမရာ၊ အရင်ကဆို ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့မှ မတွဲရဘူး မခင်ရဘူးလို့ မမ သဝန်တို့တယ်လေ”

“ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“ချစ်သူဘဝမှာ ကလေးလူကြီး ခွဲနေရဦးမှာလား၊ အခုလို တွေ့ရင် အားလုံး နုပျိုလန်းဆန်းသွားကြတာပဲ ဥစ္စာ၊ ချစ်သူဘဝ သဝန်တို့တာတို့ စိတ်ကောက်တာတို့နဲ့မှ ရင်ခုန်နှုန်းတွေက သစ်နေတာ”

“အမေ ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ မမ စိတ်ညစ်နေတာ သားဦး”

“သား မမတို့အိမ်လိုက်ပြီး ဒေါ်ဒေါ်ကို လူနာသတင်းမရဦးမလား”

စိုးစိုးစာပေ

အပြစ်ပွင့်ထွက်သည်

“ဟင့် ဟင့်အင်း ရတယ်၊ မင်းငွေတွေရထားတော့ ညီတွေ

တွေအတွက် စီမံစရာတွေ ရှိဦးမှာပဲ ငွေတွေတော့ အလာဟသမဖြစ်စေနဲ့ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး နောက်တစ်ခါဆိုတာ ရချင်မှရမှာ၊ အမေလည်း အသက်ကြီးပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပေါ့၊ မိဘဆို အစားထိုးမရတဲ့ အရာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောနေမှန်းမသိပေမယ့် မမဆုံးမအားတွေပြောတိုင်း မလွန်ဆန်ဘူးတာမို့ ခေါင်းညိတ်၍သာ ခံလိုက်ရသည်။ ဒီနေ့တော့ မမက အိမ်ရှေ့ထိတောင် လိုက်ပို့ဖို့မခေါ်ပါ။

စိတ်အလိုမကျမှုများဖြင့် သူ့ရဲ့အိမ်ပြန်ချိန်တွေဟာ အဓိပ္ပာယ်...။

စိုးစိုးစာပေ

အမေ့စေတနာဟု နားလည်ပေမယ့် ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲ နှိဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်သေးပေ။ သိသိကြီးနှင့် သားဦးကို မိုက်မိုက်မမဲ သက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် မချဖြစ်သေးသော်လည်း နေဇော်ထက်ကို လက်ခံဖို့ဆိုတာက

“သူ့အသိုက်အဝန်း ချမ်းသာတာကို သိပေမယ့် မက်မောပြီး ငွေစားချင်ချိန်မနေဘဲ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်ခံလိုက်တာမျိုးတော့ မဖြစ် ချင်ဘူးအမေ၊ သူ့ရော သူ့မိဘတွေရော အထင်သေးမသွားနိုင်ဘူးလား။”

“သမီးရယ် ဟိုက သူ့မိဘတွေနဲ့ တွေ့ပေးပါ့မယ်။ မိဘတွေက ဘာလည်း တွေ့ချင်နေပါတယ်ဆိုမှ သမီးက ဘာတွေ အတွေးချော်နေတာလဲ။ သားဦးကို နောက်ဆံတင်းနေတာ မဟုတ်လား သမီး။”

“မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရင် ညာတာပဲဖြစ်မှာပေါ့ အမေ၊ သားဦး ကို သံယောဇဉ်တွေ ခိုင်မြဲပြီးသားပါ။ လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်တဲ့ အခြေအနေ မှာ ဒီလောက်အချိန်တွေ အများကြီးကို စတေးထားခဲ့ရတာ၊ သူနဲ့ လက် ထပ်ဖြစ်သေးရင်တောင် သစ္စာမဖောက်ဘဲ နေသွားချင်တာပါ အမေ။”

“အမေမရှိတော့ရင် သမီးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုရုန်းကန် နားလဲ။ သားဦးကိုရော မှီခိုလို့ရမှာလား သမီး။ မောင်နေဇော်ထက်က ဘာကိုးခံချင်နေတာ၊ သူ့မြှာအခု လောလောဆယ်မှာ အမေတို့ သား အိမ်နစ်ယောက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာ နည်းသလား။ သံယောဇဉ် ကို အချစ်တို့ဆိုတာ လူ့ဘဝမှာ မဖြစ်မနေ အရေးကြီးတာတွေ မဟုတ် တော့။ သမီးက ပညာတတ်ပဲ အဓိကနဲ့သာမညကို ခွဲခြားသိမှာပါ။”

အခန်း (၁၆)

“အဲဒါတော့ အမေလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ သားဦးကို အမေ မုန်းပေမယ့် အိမ်ထောင်ဖက်အနေနဲ့ အမေလက်ခံပေးနိုင်တာ စိတ် တစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တမုန်း အမေသိပါတယ်။ သားဦးနဲ့သာ လက်ထပ် ရင် အမေအသေပြောငုံမှာ မဟုတ်ဘူး သမီး။”

“အမေရယ် အဲလိုကြီး မပြောပါနဲ့။”

“အမေက သေမင်းခံတွင်းဝကို ရောက်တဲ့သူပါ။ သမီးအတွက် နောက်ဆံမတင်ဘဲ အမေသွားပါရစေ၊ မောင်နေဇော်ထက်နဲ့သာမည အမေစိတ်ချရမှာပါ။ ချမ်းသာမှုတွေကို မက်မောလို့မဟုတ်ပါဘူး။ သမီး တဲ့တဲ့ ရှင်သန်ခဲ့ရတဲ့ သမီးလေးဘဝကို အမေ မသေခင် ပြည့်စုံမှုမရ တင့်တယ်နေတာကို အမေ မြင်သွားချင်လို့ပါ။”

သိပါတယ်အမေဟု တိုးတိုးပြောလျက် ရစ်ဝိုင်းပြည့်လျှောက်
သော မျက်ရည်စက်တို့ကို အမေမမြင်အောင် ပွတ်သုတ်လိုက်၏။ သား
ရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်တင်းခံထားသမျှ မျက်ရည်တွေ အမေရှေ့မှာလည်း
ကျခွင့်မရှိပါလား။

“အမေကတော့ သမီးကို ဒုက္ခန္ဓထဲ နစ်မှာမကြည့်ရက်ဘူး
အမေကိုအလုပ်အကျွေး ပြုနေရတာနဲ့တင် အမေ့သမီး ပင်ပန်းလှ
သားဦးတို့ မိသားစုဒဏ်ကို သမီးက ဝေမျှခံချင်သေးလို့လား”

“သားဦးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ရသေးပါးဘူး အမေ”

“မောင်မနဖော်ထက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့တော့ အမေ မသေ
ဆုံးဖြတ်ချက်ချရလိမ့်မယ် သမီး၊ သူ့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို လောဘနဲ့
မောနေတာ မဟုတ်ပေမယ့် သားစဉ်မြေးဆက် တင့်တောင်းတင့်တယ်
နေရဖို့တော့ မိခင်နေရာရောက်လာမယ့် သမီးရဲ့ ရွေးချယ်မှုက အရေးကြီး
ဆုံးပဲ”

“မေမေ”

“ဟုတ်တယ် အခုချိန်မှာ အချစ်ကို ဦးစားပေးပြီး နှလုံးသား
ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး သမီးဆုံးဖြတ်ချက်များလိုက်မယ်ဆိုရင် ကို
မွေးလာမယ့် သားသမီးတွေက သမီးတို့သားဦးတို့လို လောဘအလယ်
မပြည့်မစုံ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ပဲ ကြီးပြင်းလာကြမှာ”

မမြင်ရသေးတဲ့ ရှေ့ရေးတွေအထိ အမေကြိုတင် စိုးရိမ်
နေပါလား။ သူမ ဒီလောက်ထိ အတွေးမနက်ဘူးပါ။ လတ်တလော

လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုအတွက်ပဲ တွန့်ဆုတ်
ပါတာ။

ကိုယ့်ရင်သွေး သားသမီးတွေအတွက် မွေးဖွားမလာခင်တည်း
မိခင်မေတ္တာ ထားခိုင်းနေတာဟု ယူဆကာ သူမရဲ့အတွေးတွေ
ပြည့်ကလျား ဖြစ်သွားရ၏။ တည်ငြိမ်အောင် စုစည်းဖို့ အချိန်တစ်ခု
လက်လှီးမလား။

“သမီး စဉ်းစားပါ။ တွေးပါ။ အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ချပါ။

အမေက သမီးကို အချိန်အကြာကြီး စောင့်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘူး”

“အမေရယ် သမီးဝမ်းနည်း အားငယ်အောင် အဲလိုတွေ မပြော
အခု ကိုဖော်ထက်က အမေကျန်းမာရေးကို အထူးကု သမားတော်
တွေနဲ့ ကုသပေးနေတယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို သမီးကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့။

နဲ့သမီး အတူတူအကြာကြီးနေနိုင်အောင် သူ့လုပ်ပေးနေတာ မဟုတ်

အရင်လို သမီးရုံးကပြန်လာရင် အမေ ကျန်းမာရေးကောင်းလျက်
လက်ရှင်လျက် မြင်ရပါမလားလို့ စိုးရိမ်နေစရာ မလိုတော့ဘူး။ လစာ
တို့အချိန် အမေဆေးဖိုး အိမ်စားစရိတ် တွက်ချက်ချင်ချိန်နေစရာ
မလိုတော့ဘူး”

အဲဒါနဲ့ပဲ နေဖော်ထက်ကို လက်ထပ်ရတော့မှာလား အမေလို

တတ်တတ်ဖို့ အင်အားမရှိတော့ပါ။ ကတိမပေးရသေးသော်လည်း

အဲဒါနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့မှာ အသေအချာပင်။

“ပွမ် ပွမ်”

“ဟော မောင်နေဇော်ထက်ကား ရောက်လာပြီ၊ စကားပြောကောင်းနေတာနဲ့ ဆေးခန်းသွားဖို့တောင် ဘာမှမပြင်ဆင်ရေးသေးဘူးထွက်ကြိုက်လိုက်ပါဦး သမီးရယ်၊ အမေ အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်”

အမေက မှာတမ်းခြေပြီ၊ အခန်းတွင်းဝင်သွားသည်။ သူမအိမ်ရှေ့ထွက်လာကာ နေဇော်ထက်ကို ခရီးဦးကြိုပြုရ၏။

“ထိုင်းဦး ကိုနေဇော်ထက်၊ အမေက အခုမှ အဝတ်အစား သွားလဲတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခုနစ်နာရီမှ ပြရမှာ အေးဆေးပါ၊ ညစာစားစားမနေကြနဲ့နော် အပြင်မှာစားရအောင်”

“ဪ အားနာစရာ ကိုနေဇော်ထက်ရယ်၊ ပိုက်ဆံတွေ အကုန်နေလို့ ကိုနေဇော်ထက်ကိုတောင် အိမ်မှာကျွေးဖို့ စီစဉ်နေတာ”

“ဆန်းဒေးမှပေါ့၊ အချိန်ကြာကြာနေလို့ရအောင် ကျွန်တော် သီးသန့်လာစားပါ့မယ်၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့ လိုက်တွေ့ခိုရာ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား သူမ မဝံ့မရဲလေး ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။ ဒါဟာ နေဇော်ထက် မငြင်းဘူးဆိုသည့် သက်သေပဲမဟုတ်လား။

နေဇော်ထက်က မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ဝင်းပချိုအီနေတာ

“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မိနာရယ် ကျွန်တော့်မိဘတွေကို ကျွန်တော်

အကြောင်းပြန်လိုက်တော့မယ်နော်၊ မေမေတို့က ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်အောင်နေကြပြီ”

“ရှင်တို့အသိုက်အဝန်းက မိနာလို အညတရ အဆင့်အတန်း မိန်းကလေးကို လက်ခံချင်ကြပါ့မလား”

“မေမေတို့ကို ကျွန်တော်ပြောပြထားပါတယ်၊ ရိုးသားဖြူစင်ပြီး နီယံကျင့်တရားကောင်းတယ်ဆို မေမေတို့က ဆင်းရဲချို့တဲ့တာကို နားမည်ပေးကြပါတယ်”

ဝမ်းသာအားရ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ရမှာလား။ နတ်တို့စေးထန်လို့ ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်နေဆဲပင်။

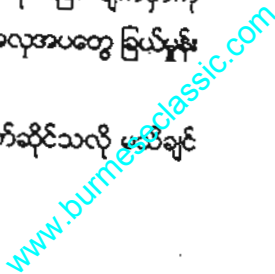
ဘဝတူကောင်လေးကို ဒီလိုမျိုး စွန့်ခွာရမှာ ရင်ထဲဆို့နှင့်နှင့် ခြေဖြင့် ဝမ်းနည်းမိသည်။

“သမီး အဝတ်အစားလဲဦးမယ် မဟုတ်လား၊ သွားလေ မောင်နေဇော်ထက်ကို မေမေ ဧည့်ခံထားလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုနေဇော်ထက် ခဏလေးနော်”
သူမ အခန်းတွင်းဝင်ကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပန်းနုရောင် အပါးသား

ထက်စကလေးကိုပဲ ဝတ်လိုက်သည်။ ကျောလယ်အထိ စင်းကျနေသော ခြေဖျယ်တွေကို ခေါက်ကလစ်လေးဖြင့် ညှပ်တင်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို အညည်းငယ်သာ ပယ်ဖိုက်လိုက်၏။ အလွန်အကျွံ အလှအပတွေ ခြယ်နှုန်းတာတာမြင်လျှင် သားဦး သဝန်တို့နေဦးမည်။

ဟုတ်အင်း သားဦး ဒီလိုဖြစ်လည်း မသက်ဆိုင်သလို မသိချင်

၁၃၂

ယောင် ဆောင်နေရတော့မှာပဲ။

ဒါဟာ မပြည့်စုံသော ဘဝရဲ့ အလှည့်အပြောင်းကြောင့်ဆိုလျှင်
အချစ်ဟာလည်း ...။

အခန်း (၁၇)

“တောက်”

“ဒုန်း”

“ဟာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

တက်ခေါက်သံ ကျယ်ကျယ်ဖြင့် စားပွဲခုံကို ဒုန်းခနဲထုလိုက်တာ
ကြောင့် အာကာအောင် လန့်ဖျပ်ကာ မေးလိုက်သည်။ သားဦးက
အကြောက်ကြီးများ တင်းရင်းလျက် မျက်ခုံးနှစ်ခုက မကျေမနပ်မှုများ
ကြောင့် တွန့်ချိုးမှုန်ကုတ်နေ၏။

ခဏနေတော့ ဘီယာဘူးကို ဖောင်းခနဲဖောက်၍ ဒီအတိုင်း
ဆွဲသောက်လိုက်ပြီး အခွံချည်းကျန်သည့် ဘီယာဘူးခွံလေးက ဒေါသများ
ဖြင့် ဖိဆုပ်ညှစ်လိုက်သော သားဦးလက်ထဲမှာ တွန့်လိမ်ကွေးကောက်
ကူးသည်။

“အသည်းကွဲလာတာလား”

“ခဲရက်နေတာ ပြောင်းလဲသွားတာကို မခံစားနိုင်တာ”

“ဘယ်သူကြောင့်လဲ”

“မမမိနာ”

အာကာအောင် မျက်ခုံးပင့်သွား၏။ မမမိနာနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ် တယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှမကြားဘူးတာမို့ အံ့သြနေတာ။ ဒီလောက်ထိ ပေါက်ကွဲနေတာ ဘယ်လိုအခြေအနေဆိုးကြောင့်လဲ။

“ငါ့ကိုနည်းနည်း ရင်ဖွင့်ကွာ အုံးစားပေးမယ်”

“နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်”

“ဘာ”

“လက်ထပ်ဖို့တောင် ဟိုတက်က မိဘတွေနဲ့ သွားတွေ့ပြီးပြီတဲ့”

“ဟ အဲလောက်တောင် ကွဲသွားပြီလား။ ကြားထဲမှာ သထင် ဆိုး တစ်ခုခုတောင် မကြားမိသလိုပဲ”

“ဒီရက်ထဲမှာ မင်းရောငါရော အလုပ်တွေရှုပ်နေတာ၊ ရပ်ကွက် ထဲက အတင်းအဖျင်းတွေ ဘယ်လိုလုပ် ကြားမှာလဲ၊ ငါကတော့ မမေ့ သံသယဖြစ်နေခဲ့တာ ကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ပြောင်းလဲ သွားပြီး မြန်မယ်လို့ မထင်မိဘူး”

“မင်း မမမိနာက မခိုက်လိုက်တာ၊ ငါက ရွန်းရွန်းစိုနဲ့ ပတ်သက် ပြီး မင်းအရင် ပြောင်းလဲမယ်ထင်တယ်၊ ဒါနဲ့ မမမိနာ ဖမ်းလိုက်တာက အကောင်လား”

“ဟုတ်တယ် အကြီးကြီးပဲ ဆွေမျိုး အသိုက်အဝန်း ငွေကြေး နည်းညွှာ ဂုဏ်ဒြပ် အားလုံး တောင့်တင်းတယ်”

“မထင်ရဘူး မင်းမမမိနာ အဲလောက်ငွေမက်မယ်လို့ သံယော ခြံတွေ အိုင်အမာ ဖြစ်နေကြပြီးမှ မင်းကို ထားခဲ့နိုင်တာက အံ့သြစရာ မိန်းမတွေလည်း အချစ်ထက်ငွေကို မက်ကြတာပဲလား”

“ရွန်းရွန်းစိုကို ငါရအောင်လက်ထပ်မယ်”

“ဟ သားဦး မင်း”

အာကာအောင် အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရင်းက သားဦးရဲ့ ရုတ် တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရ၏။ ဘာမှ မသောက်ရသေးဘဲ လူက မူးချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်သွား၏။

“မမမိနာ လက်ထပ်မှာနဲ့ ရွန်းရွန်းစိုကိုရအောင် လက်ထပ် ဘာမှမယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“သူလက်ထပ်မယ့် ယောက်ျားထက် ချမ်းသာတဲ့ မိန်းမကို ချစ်ချင်မလို့”

“ဟ ဒါအိမ်ထောင်ရေးခန်း၊ အပျော်ကစားလို့ မရသလို၊ မမမိနာကို မကျေနပ်တာနဲ့ ရွန်းရွန်းစိုကို အသုံးချလို့ရော ဖြစ်မလား။ အကဲ ဒေါ်မြရောင်ခြယ်ကို မကျေနပ်လို့ ရွန်းရွန်းစိုကို ရအောင်လိုက် မယ်လို့ မင်းပြောဖူးတယ်၊ နောက်တော့ မမမိနာကို သစ္စာမဖောက်ချင် တာနဲ့ မင်းတွေဝေသွားတယ်”

“ဒါက ဒေါ်မြရောင်ခြယ် ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးလို့ စိတ်လျှော့

လိုက်တာပါ။”

“အေး အဲဒါကိုပြောချင်တာ၊ မင်းက စိတ်မာမလိုလိုနဲ့ လှေ လွန်းတယ်၊ အလွယ်ပြောရရင် မရက်စက်မဟုတ်ဘူး၊ မယုတ်မာရဲတာထက် ချီးမွမ်းရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ယောက်ျားမာန ထိပါးခံရမှာ စိုးရိမ်စာ ပဲလား။”

“မင်းထင်ချင်သလိုထင် အခုငါ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေတာ ရှိတယ်၊ ငါက မချမ်းသာလို့ မပြည့်စုံလို့ ချို့ဟဲ့ဆင်းရဲလို့ မိန်းမထာ ယောက်ျား အထင်မကြီးနိုင်ဘဲ စွန့်လွှတ်ခံရတာ၊ သစ္စာဖောက်ခံရတာ။”

“ဦးနှောက်နဲ့ ရွေးချယ်သွားတာ ထင်ပါတယ်၊ ဒါဖြစ်သင့်တာ တစ်သက်လုံး ရင်ဆိုင်ရမယ့် ဘဝဆိုတာ ခဏတာလေးမှမဟုတ်တာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာ အချစ်ကို ရှေ့တန်းတင်နိုင်မှာလဲ”

အာကာအောင် ဖျောင်းဖျာတာကို သားဦး လက်မခံ။ ခေါင်း တခါခါနှင့် စားပွဲခုံကို ဖြန်းခနဲပုတ်ပြီး

“အဲဒါငါပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတွေပါ၊ ငါနားလည်တယ်၊ သိတာပဲ အဲဒါကြောင့်လည်း လက်ထပ်ဖို့ ဇွတ်အမွေ မတောင်းဆိုခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒါ ပြောနိုင်မယ့် အချိန်တစ်ခုထိ နှစ်ဦးသဘောတူ နားလည်မှုယူထားခဲ့ကြ တယ်၊ မမပေါ် လက်ထပ်နိုင်သေးလို့ ဘာအခွင့်အရေးမှလည်း မယူ ဘူး၊ မမကို သစ္စာဖောက်ပြီး ရွှန်းရွှန်းစိုကို ပြစ်မှားရမှာတောင် မလုံလပ် ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒွီဟစိတ်တွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမပြင်ဆင်ခဲ့တယ်”

“ငါဒီလောက် အားပေးခဲ့တာတောင် မင်းမတုန်လှုပ်တာ ထင်

မိတယ်၊ အခြေအနေတစ်ခုဆိုတာ ကိုယ်မျှော်လင့်ထားသလို ကိုယ်ဖြစ်ချင် သလို ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ရဲ့စေရာအတိုင်း ထင်သလို လုပ်လို့မရဘူး။ ဖြစ်လာတဲ့ ကံကြမ္မာအပေါ် ရောင့်ရဲလိုက်ပါကွား၊ ရွှန်းရွှန်းစို အပေါ်ပဲ စိတ်တွေကို စုစည်းပစ်လိုက်၊ မင်းနစ်နာရမယ့် အတိုင်းအတာမျိုးမှ ဆုတ်တာ”

ဘီယာကို ခပ်မျှင်းမျှင်းစုပ်သောက်ရင်း သားဦး ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်၏။ ဒီတစ်ခါ အာကာအောင် ပြောတာကို သူလက်ခံသည်။ သူ့ အတွက် စိတ်ဖြေစရာ ဒီတစ်ခုပဲရှိ၏။

လွမ်းလောက်လို့လား။ နှလုံးသားတွေတော့ တစ်စစီ ဖြစ်ကာ မွေ့ကြေလို့...။

ဒါလည်း ချို့တဲ့မှုကြောင့်ပဲ။ ငွေရှိလို့ ပျားရည်သာဝယ်ထားနိုင်
ရေကူးအေးလေးနှင့် ဖျော်သောက်လိုက်ပါက အရက်မူးတာတွေ
ပျောက်သွားနိုင်သည်။

အခုတော့ နောက်နှစ်ရက်လောက်မှ ဝေဒနာသက်သာနိုင်တော့
လိမ့်လား။

“ကော်ဒီခါးခါးလေး မေမေ လမ်းထိပ်သွားဝယ်ပေးရမလား”

“နေပါစေ မေမေ၊ ခဏနေ ရေမိုးချိုးပြီးမှ အပြင်ထွက်ရင်
သက်လိုက်ပါမယ်”

“အေးပါ စိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ နေပါ” သားရယ်၊ မိုနာနဲ့
အသက်ပြီးလည်း စိတ်ထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပါတော့”

“မေမေ”
“ချစ်တိုင်းမညား၊ ညားတိုင်းမချစ်ဆိုတာ လောကနိယာမမှာ
အသားပဲ၊ ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့သူနဲ့ ပေါင်းဖက်ရမှာ သူ့အတွက် မုဒိတာ
အထူးလိုက်ပါ”

“သူ ယူမယ့်ယောက်ျားထက် ချမ်းသာတဲ့မိန်းမကို ရအောင်
ပြုမယ် မေမေ”

“သား”
“ဒီဘဝထဲမှာ နှစ်မွန်းတာချင်းအတူတူ သားကိုထားပြီး သူ
အတွက်ရက်တာ အံ့ဩတယ်၊ သားကယောက်ျားလေးပဲ၊ ဥပေက္ခာပြု

အခန်း (၁၈)

“သားညက အရက်တွေ မသောက်စဘူး မူးလာတယ်၊ နိမ့်
သတင်းတွေကြောင့်လား သား”

သူ မဖြေ။ ထိုးကိုက်နေသော နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့်နှိုး
သူ ငြိမ်နေလိုက်၏။ မေမေက သူ့ရှေ့မှာ ထမင်းကြော်ပန်းကန်ထဲ
ချပေးပြီး

“ညက သားထမင်းမစားဘူး။ စားလိုက်ဦး အစာမရှိ
အရက်မူးတာတတ်တယ်၊ ဒါလေးစားပြီး ဆေးသောက်လိုက်ရင် သား
သက်သာသွားမှာပါ”

“အိမ်မှာ ပျားရည်မရှိဘူးလား မေမေ”

“ဈေးကြီးလို့ အမေ ဝယ်မထားဖြစ်တာကြာပြီ၊ အခုဆေး
လက်ထဲမှာ သုံးဖို့ဖို့ ပိုလိုလို့လျှော်လေးရှိနေတော့ မေမေ မှာထားပါတယ်
နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆို ပျားရည်စစ်စစ် ရမှာပါ”

နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာ”

“အာယာတနဲ့ဆို ပူလောင်ပါတယ် သားရယ်၊ သားက ရွှန်းစွန်းစိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ရည်ရွယ်တာလား”

အင်းဟု တိုးသုံးစွာပြောရင်း တစ်ဖက်လှည့်တော့ သူ့လက်အမေဆွဲထား၏။

“မိတတွေက တကယ်ဖြစ်သွားရင်ရော ကြည့်ဖြူမှာလား သား”

“တစ်ဦးတည်းသော သမီးပဲ၊ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်ထားတော့ ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“သား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိသလား”

“ကြိုးစားကြည့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတုန်းပါ”

“မေမေကတော့ ရွှန်းရွှန်းစိုသောဆို ဝမ်းသာတာပေါ့၊ သားရယ် သားဘဝ ပြောင်းလဲရင် အမေတို့လည်း ပြောင်းလဲသွားမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား သား”

“သား အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ် မေမေ”

မေမေ့ကို သေချာသော စကားမပြောနိုင်ဘဲ လွယ်အိတ်ကောက်လွယ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့ ရွှန်းရွှန်းစိုက ကန်တော်ကြီးဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ချိန်းဆိုထား၏။

လက်ထဲမှာ ငွေလည်းရွှင်နေတာမို့ တက္ကစီကားနှင့်သာ ထွက်လာသည်။ ကန်ရေပြင်နှင့်အနီးဆုံးဆိုင်မှာ ရွှန်းရွှန်းစိုက ရောက်နှင့်နေသည့်သူက ထိုင်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“အခုပဲ ထိုင်တာ၊ သားဦးအရင်ရောက်နှင့်မယ် ထင်လို့”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်အိမ်က စောထွက်လာမလို့ပါပဲ၊ မေမေနဲ့ ကားပြောနေကာနဲ့”

ညက အရက်သောက်ထားသည့်အချိန်နှင့် အိပ်ရာထ နောက်ကျခွာတာ မပြောတော့ဘဲ စားပွဲထိုးလေးကို ကတ်ကြေးကိုက်တစ်ပွဲနှင့် အိပ်ခန်းမှာ လိုက်၏။ ဖိုးလင်းကတည်းက သူ့ငိုက်ထဲကို ဘာအစာမှ မထည့်သေးပေ။

“မင်း ဘာမှမစားဘူးလား”

“အိမ်က စားလာခဲ့တယ်၊ ကော်ဖီအေးတစ်ခွက်လောက်ပဲ မှာမိတယ်”

စားပွဲထိုးလေးက သေချာမှတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ကန်ရေပြင်က လွင့်ပါးလာသော လေများက ဂုတ်အောက်မရောက်တရောက်ဆံ့နှယ်အထိ ငြိမ်ငြိမ်လေး လှုပ်ခတ်အောင် ကျီစယ်နေ၏။ ကျောက်စိမ်းရောင်ဆီခုံလေးက ဖြူဝင်းနုဖတ်နေသော သူမ အသားအရေလေးနှင့် ပေါ့ပါးစွာ လိုက်ဖက်နေသည်။

ပလက်တီနမ်ကြိုးသေးသေးမျှင်မျှင်လေးက လည်တိုင်ကြောကြောမှာ တိုက်ကပ်လေးနှင့် နားမှာတော့ ဖန်စိနားကွင်းက ခပ်ကြီးကြီး။

“စားလေ စားစရာတွေရောက်လာပြီ၊ ဗိုက်ဆာနေတဲ့ပုံပဲ”

“အင်း ကိုယ် ဘာမှမစားမလာခဲ့ရသေးဘူး”

သူ့ရဲ့အကြည့်စူးစူးမျက်လုံးများကို သူမ သတိထားမိသွားသည် ထင်သည်။ သူ့ကိုစားဖို့ တိုက်တွန်းရင်း သူမက ကော်ဖီအေးကို ခပ်ဖြင့်ဖြည်းအရသာခံသောက်နေ၏။

သူ ဆာလောင်စွာ အငမ်းမရ ခပ်မြန်မြန်စားနေတာကို သူ့အကဲခတ်နေဟန်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောနေဟန်လည်း ရှိသည်။

“ကိုယ့်ကို ဒီနေရာ ဘာလို့ ချိန်းလိုက်တာလဲ”

“ရှင်”

သိချင်နေတာကို မအောင့်အည်းနိုင်စွာ သူ မေးလိုက်တော့ ကော်ဖီခွက်လေးကို အောက်ပြန်ချပြီး အငိုက်မိကာ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ သူမလွယ်လာသော အိတ်ထဲကနေ ဖုန်းတစ်လုံးနှိုက်ယူလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့တိုးပေး၏။ မော်ဒယ်မြင့် အနီရောင်ဟန်းဆက်လေးက ချစ်စရာကောင်းလွန်း၏။

“ရှင်ကို ဒီဖုန်းပေးမလို့”

“ကိုယ့်ကို”

“အင်း လုပ်ငန်းလုပ်နေတာ ဖုန်းတစ်လုံးလောက်ရှိမှ အသုံးပြုမှာပေါ့။ အခု မာမီက ရှင်ကို ဆက်သွယ်ချင်တာတောင် မလွယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဒေါ်မြရောင်ခြယ်က ပေးခိုင်းတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမီ ပြောသံကြားနေလို့ မီး စိတ်ကူးချင်လို့ပေးတာ”

“ကိုယ် မလိုချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်က မပြည့်စုံတဲ့သူလေ၊ မင်းလိုသူဌေးသမီးဆီက ချစ်စရာစားနေတာလို့ အထင်မခံနိုင်ဘူး”

“ဪ ဘယ်သူက ပြောမှာလဲ ပြောတဲ့သူကိုရော ဂရုစိုက်ချာလို့လို့လား၊ မီးက သားဦးကို ခင်လို့ပေးတာပဲဥစ္စာ”

“ကိုယ်က အဲဒီခင်မင်မှုအတိုင်းအတာဆိုတာကိုပဲ လက်မခံချင်တာ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ဘက်က မရိုးသားတာကို အဟန့်အတားဖြစ်အောင် ညည်းခြားလိုက်သလိုပဲ”

သူမ နားမလည်သလို မျက်လုံးလေးပြူးလည်ဝိုင်းစက်သွား၏။ သူမက မင်သေသေ ခပ်တည်တည်ဖြင့် အနည်းငယ်ကျန်သေးသော မုန့်အိတ်ကို တိုးရွေ့လိုက်ကာ သက်ပြင်းတွေပါ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ရှင် ဘာပြောတာလဲဟင်”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံလို့ရမလား”

“အင်း”

“ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်”

“ရှင်”

သူမ ခဏခဏ အငိုက်မိနေရတာ သိပ်မဟုတ်တော့တာ တာည

တည်တံ့တဲ့ သတ္တိကြောင့်သလိုနှင့် ပြောထွက်လိုက်တော့လည်း စိတ်မြဲလက်မြဲနဲ့။ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အချစ်ရဲ့စီးဖော့ဖျော်ဝင်ခြင်းတွေ ရှိမနေဘူးဟု သံသယဖြစ်မိသော်လည်း သူမမှာတော့ ရင်ခုန်သံတွေ တစ်ခိုင်းခိုင်းဆောင့်မြည်သွားသည်။

“အဲလိုပြောလိုက်ရင် ကိုယ့်ကို မတန်မရာ မှန်းတယ်လို့ မခံနိုင်အထင်အမြင်သေးသွားမှာ ကိုယ် သိတယ်။ ဘာအရည်အချင်း အစွမ်းအစ ဂုဏ်ဒြပ်မရှိဘဲ အဲလိုပြောထွက်ခဲ့တာကို မင်း ရှုတ်ချချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင် ဘာကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး။ ရှင်ပြောချင်တာတွေချင်ပြောနေတာ။ မီးက ဘာမှမပြောရတော့ဘူးလား”

“မင်းပြောမှာတွေ ကိုယ်သိနေတာပဲ”

“အမလေး သူ့ကိုယ်သူ အကြားအမြင်ရ ဘိုးတော်ကျနေတာပဲ။ မီးရင်ထဲ ဘာတွေရှိလဲ ရှင်သိလို့လား”

“မသိဘူး”

သူ တုံးတံမြေကာ ရင်ထဲက တလုပ်လုပ်တော့ဖြစ်သွားမယ့် ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆန်မှာမဟုတ်တာကို သူ သိနေသည်။ သူမ မျက်လေးက ပန်းသွေးရောင်ရှုပ်ပြေးလျက် နှုတ်ခမ်းဖူးလေးက မပွင့်တော့ ပြုံးတုံ့တုံ့။

“ရှင်ကို လူရည်လည်လှပြီအောက်မေ့တာ၊ ပွဲစားဖြစ်လို့ လူမလည်း ခတ်တတ်မယ် ထင်တာ”

“ဘာ ကိုယ်က အခုဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ရှင် အရမ်းပိန်းလွန်းတယ်”

“ကိုယ်က”

“ဟုတ်တယ် မီးရင်ထဲ ရှင်မြင်အောင် မကြည့်တတ်ဘူးလေ။ မီးကလေးတစ်ယောက်က စိတ်ဝင်စားမှုမရှိဘဲ ဒီလိုအခွင့်အရေးတွေ ပေးထားပေးနေဖို့မလား”

“ဟာ ဒါဆို”

“အင်း”

“ဘာအင်းလဲ ရှင်းရှင်းပြော၊ ချစ်ရင်ချစ်တယ် မချစ်ရင် မချစ်

“မချစ်ဘူး”

“အာ”

သူ ကသိကအောက် အီလည်လည်ဖြစ်သွားရသည်။ ရင်မှာ အနက်မှုတွေမရှိဘဲ သွေးခုန်နှုန်းတွေ ဒီလောက်ထိမမြန်ဆန်သင့်ပါ။

“မျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“မင်းပဲ မချစ်ဘူးဆို”

“ဟင်း ဟင်း”

သူမက သရော်လှောင်ပြောင်နေသလို ရယ်လိုက်တာမို့ သူ့အထဲ ကျလီကျလီပင် ဖြစ်သွားရ၏။ သူ လက်ရဲဇက်ရဲဖြင့် ထိုနှုတ်ခမ်းဖူးလေးကို ဆောင့်ကာနမ်းပစ်လိုက်ချင်၏။

“မင်းအဲလို ရယ်မနေနဲ့ အသည်းယားတယ်”

“ယားရင်ကုတ်ပေါ့”

သူမ ပြောပုံက မထီမဲ့မြင်ပုံစံ ပေါက်နေ၏။ သူ့ကိုမလေးစား
ဆက်ဆံတာတွေ မခံနိုင်။

“ဟယ် ရှင်နော်”

သူမရဲ့ အနီးဆုံးခုံမှာ ပြောင်းထိုင်ပြီး သူမပါးပြင်လေး
ရှိုက်ခနဲ နမ်းပစ်လိုက်၏။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း လက်သီးဆုပ်လေးများ
သူ့ရင်ဘတ်မှာ မထိတထိ ဖွဖွရွရွ လာကပ်၏။ ထိုလက်သီးဆုပ်လေး
များကို အကြင်နာကြီးစွာ ခပ်တင်းတင်းပင် ကိုင်ထားလိုက်ပြီး

“ငါ့ရင်ဘတ်မှာ ဒဏ်ရာဟောင်းရှိတယ်၊ ဝေဒနာတွေထဲ
မပေးပါနဲ့”

“ရှင့်ရည်းစားက ပစ်သွားလို့လား”

“ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစားကို ဘယ်သူက သစ္စာရှိရှိ ချစ်မှာ
မင်းရောကိုယ့်ကို ထားသွားမှာလား”

“ချစ်မိပြီဆိုရင်တော့ ရိုးမြေကျပါ။ ရှင် သစ္စာမရှိမှာဘဲ နို
တယ်”

“မင်း သိမ်းပိုက်မယ်ဆို ကိုယ့်တစ်ဘဝလုံးကို ပုံပေးမှာ
သွန်လိုသွန် မှောက်လိုမှောက် နင်းခြေလို့လည်းရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထား
တော့ ကတိပေးရမယ်”

“ဘာလဲ”

“ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှ မစွန့်ပစ်ရဘူး”

“သားဦးရယ်”

သိမ်းပိုက်ညှို့ငယ်နိုင်လွန်းသော ရင်ခွင်ကျယ်မှာ သူမမျက်နှာ
အဝင်၍ မွှေးရနံ့ကင်းသော ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကို သိပ်သိပ်နွေးနွေး

ခံယူလိုက်၏။

အသက်ရှူသံစည်းချက်များက ပရိယာယ်မှကင်းပါရဲ့လား...။

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါတွေကို ငါကပိုင်းလုံးလုပ်ပြီး ယူထားတယ်လို့ သူမိဘ
တွေက မညှာမတာ စွပ်စွဲတယ်။ အယူခံဝင်ခွင့်မပေးဘဲ အပြတ်ဖြတ်ဆို
ပြီး ခြုတ်ချတယ်။ အကန်တွေနဲ့ စွတ်တင်နေတာ ဒီမှာယဲ့ယဲ့ပဲ ကျန်တော့
သေး”

အာကာအောင် အသံက ညောင်နာနာနဲ့ပါ။ တကယ်ကို ခံစား
အားမရှိတော့တဲ့ပုံ။

“မင်းတို့ လမ်းခွဲကြတော့မှာပေါ့”

“မိုးမိုးက စွန့်စားဖို့ သတ္တိမရှိတော့ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“ငါကတော့ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူးဆိုပြီး ထိုင်ပိုင်နေမှာ မဟုတ်

ဘူး။ ဒေါ်မြရောင်ခြယ် သဘောမတူမှာက သေချာတယ်။ ဒါကို ရွန်းရွန်းစို
ရွန်းဆန်ရဲဘူးဆိုရင် မိုးပြေးမယ်”

“ဟ ငါ့ကောင် အဲလောက်တောင် အကြံကြီးထားတာလား။

အဲဒါကို မခံချင်စိတ်နဲ့”

“အဲဒီတစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး”

“ရွန်းရွန်းစိုတို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ”

သူငြိမ်သက်သွားခြင်းကို ဝန်ခံလိုက်တာဟု အာကာအောင်
တွေ့သွားနိုင်သလား။ လက်ဖက်ရည်တွေက အပြစ်မဲ့စွာ သူ့လည်ချောင်း
ဆောင့်အောင့်ကာ အသွင်းခံလိုက်ရ၏။ လမ်းမဘက်ကို မျက်လုံး
တွေက အကျင့်ပါစွာ မျှော်ငေးမိပြီး

အခန်း (၁၉)

“ဪ ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ ငါကမင်းကို ညှာပျံမလား”

“မညှာဘူးဆိုတာ သိတယ်။ မြန်လွန်းတာကို အံ့ဩတာ၊ ခွဲ
ရွန်းစိုက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မူတောင်မမူဘူးလားကွ၊ စဉ်းစားပါ
တာညာ”

“သားဦးလေ”

ဖုန်းနီနီလေးကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ပြီး လက်မနှင့်ကိုယ့်ကိုယ်
ထိုးကာ သားဦး ဂုဏ်ယူစွာပြော၏။ အာကာအောင်က ဖုန်းကို ကော်
ကိုင်ကာ

“ရွန်းရွန်းစို ပေးတာလား”

“အင်း”

“ငါ့ကောင် လန်းလှချည်လား။ ငါ့မှာတော့ အဲလိုပေးတာ
တာတွေယူပြီး မိုးမိုးကို အလေးအနက်ကြွေပြီဆိုမှ ဒုက္ခရောက်နေ

“တောက်”

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

သူ့မျက်လုံးတွေရဲ့ တည်နေရာကို အာကာအောင် ရွှေ့လျှောက်လိုက် ကြည့်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်မောင်းသော ကားပေါ်မှာ အညှဉ်တွဲလျက် ရယ်မောပျော်ရွှင်နေသည့် မမမိနာကို မြင်တွေ့သွားတာကို မှတ်တမ်းတင်ရမယ့်အထိ မမမိနာကို မြင်တွေ့သွားတာကို မှတ်တမ်းတင်ရမယ့်အထိ

“ပျော်ချင်ဟန် ဆောင်နေတာလား တကယ်ပျော်နေတာလား မသိဘူးနော်၊ မင်းရော ရွှန်းရွှန်းစိုနဲ့ အဲလိုနေနိုင်ပါ့မလား”

“အရာရာ ပြည့်စုံနေမယ်ဆိုရင် ငါလည်း သူလိုပဲ ပျော်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်”

“မမမိနာလူရဲ့ မိဘတွေလိုမျိုး ရွှန်းရွှန်းစို အမေကလက်ထဲမှာ မှုတ်ပြီး ဒေါ်မြရောင်ခြယ်က စီးပွားရေးသမားနော် ပြီးတော့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းတဲ့သူ အမြတ်အစွန်းမကျန်ရင်တောင် ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဆို အရှုံးခံရတဲ့ သတ္တိရှိတယ်”

“ငွေအတွက် ဘဝကိုရင်းလိုက်တာ၊ ငါလည်း တန်ရာတန်ရာ ပြန်ရမှ ဖြစ်မှာ၊ နစ်နာစရာအကြောင်း မရှိဘူးလို့ မင်းပဲပြောခဲ့တာ”

“မင်းကို အဆင်ပြေစေချင်တယ်၊ ရွှန်းရွှန်းစိုနဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေမှာတောင် မင်းမျက်နှာပေါ် အပျော်တွေ မမြင်ရတာ စိတ်မကောင်းဘူး”

“လွမ်းနာကျနေတာလားလို့ စွပ်စွဲချင်တာလား၊ ဒဏ်ရာပေးတာကို ကုစားဖို့ ငါဆေးဖော်နေတယ်၊ သောက်ဖြစ်ရင် သက်သာသွားမှာ”

“ခုန ဟိုလူက မမမိနာကို ရုံးတက်ရုံးဆင်း သူ့ကားနဲ့အကြို အဖို့လုပ်နေတာ ထင်တယ်”

“မင်္ဂလာပွဲအတွက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနားဖြစ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေအတွက်လို့ မေမေတို့ပြောနေကြတာပဲ၊ ဟား အရှက်နည်းတယ် နဲ့ ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ်”

အဲဒါကြိုတင်သံနှင့် မချီမဆုံ တိုးထွက်လာသော နာကျင်မှုများက ခက်ခဲခက်ရုံနဲ့ ပြောပျောက်မသွား။

“ဟာ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ကိုစိုးကြီးနဲ့ ချိန်းထားတယ်လေ မင်း မလိုက်ဘူးလား”

“အဲဒါ အေး ဟုတ်သားပဲ မေ့နေတာ၊ ငါလည်းအခု တစ်လော အင်အားစရာတွေ များလွန်းတယ်၊ အဲလိုမှန်းသိရင် မိန်းမတစ်ယောက် တကယ်မချစ်မိအောင် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်”

ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေခဲ့သော အာကာအောင် အချစ်အတွက် အလေးအနက် ခံစားတတ်နေပါရောလားလို့ အိမ်ထဲရသေး၏။ သူ့အလှည့် ရောက်ရော ရွှန်းရွှန်းစိုကို တကယ်ချစ်မိသွားနိုင်သလား။ ရာသီစက်ဝန်း ဟာ မရပ်မနား လည်ပတ်နေသလို အချိန်နာရီတွေကလည်း ရင်တန့် ခုတ်ကူးမဲ့စွာနှင့် ...။

အခန်း (၂၀)

“သားဦး”

“ဟင်”

တိုးတိတ်သော်လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသော အသံမှီ နောက်
လှည့်မကြည့်ဖြစ်သော်လည်း ခြေလှမ်းကိုတော့ စုံရပ်လျက် ရှေ့ဖော်
ဖြစ်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။

“မမ မနက်ဖြန် လက်ထပ်တော့မယ်”

ဒီလောက်အုတ်အော် သောင်းတင်းဖြစ်နေတာ သိပြီးပါပြီ
မပြောဖြစ်။ သူလို ကလေးကချေကောင်နဲ့ပွဲပြီး ပကာသနဂုဏ်ခြင် ဖြစ်
သော သူဌေးသားနဲ့ရတာ ကံကောင်းသည်ဟု တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပြော
ကြတာပဲ။

“မမ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဒီတစ်ခွန်းပဲ ပြောစရာရှိသလား”

“တောင်းပန်ပါတယ်”

အံ့ကြိတ်ကာ မေးမိတော့ မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းလျက် တိုးသဲ့စွာ
ဆောင်းပန်၏။ သူ မမမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ အံ့ကြိတ်မိသည်။

“သားလည်း လက်ထပ်မှာပါ”

“ဟင်”

မခံချင်စွာ လက်သီးဆုပ်ပြီး ပြောမိတော့ မမအံ့ဩသွား၏။
ဒီတော့ ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။

“ဟို သူဌေးသမီးနဲ့ မဟုတ်လား။ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားတာ
ကြားတယ်။ မင်း ကံကောင်းပါစေ”

“အဲဒီကံဆိုတာ လူတွေကလုပ်ယူ ဖန်တီးတယ်ဆိုတာ တယ်မှန်
တယ်။ ငွေမရှိရင် ကံလည်းမကောင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ သား သိသွားပြီ။
သားက မမကို အဲလိုဆုတောင်း မပေးနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“မင်း နာကြည်းဖို့လုံလောက်နေတာပဲ မမအပြစ်မပြောရက်
အံ့ဘူး။ ခွဲရမယ်မှန်း ကြိုသိရင် အစကတည်းက မင်းကို မချစ်ဘဲနေခဲ့
အံ့ဏာ”

“အချစ်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး လူတွေရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုကြောင့်
အစွာတရားဆိုတာလည်း ကွယ်ပျောက်သွားတာ ဒါပေမဲ့ ဥစ္စာမဲ့လို့ ကျွန်
အိမ်နဲ့ရတာ၊ အဲဒါကို သားမဖြေနိုင်ဘူး”

“ငါ့ရင်တွေလည်း အကောင်းအတိုင်း မကျန်ရစ်ပါဘူး။ ဒဏ်ရာတွေကိုပါ သယ်ဆောင်သွားရတာ မင်း သိစေချင်တယ်”

လှောင်ပြောင်သလို သူ ဟက်ခနဲရယ်ချလိုက်၏။ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ သူ့မဟုတ်ဘူးလား။ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျောက်ဆုံးပြီး အာဃာတတွေရဲ့ လောင်းရိုင်းမိခံနေရတာ ယုတ်ညံ့သူတစ်ယောက်လို့တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်မိသည်။

“ဒီဘဝမှာ ဒီလောက်နဲ့ အဆုံးသတ်သွားတယ်လို့ ဖြေသိနိုင်အောင် သား ကြိုးစားပါမယ်။ ကျန်ရစ်ခဲ့တာထက် ချန်ထားခံရတာပိုပြီး ရင်နာတယ်”

“မမလည်း မပျော်ပါဘူး”

“တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ပျော်နေတာကို မြင်လျက်မှာ ဟိုအိမ်ထဲမှာ သာသလို ပြောနေတာ သားကို လှောင်ပြောင်သလို ဖြစ်စေဘူးလား”

“မင်းလောက်နီးနီး ငါလည်းလွမ်းခဲ့ပါတယ်။ အခုရဲ့နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်အောင်”

“နားထောင်ကောင်းအောင်ပြောတဲ့ ဆင်ခြေတွေက သားရင်ထဲမှာ မတိုးတော့ပါဘူး။ ဘယ်သူကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဒဏ်ရာရတာက သားမိမိ မုန်းထိုက်လို့ မုန်းခဲ့ရင်တောင် ဖြေသာဦးမယ် ထင်တယ် အခုက”

“သားဦး”

ဗလုံးဗထွေး ပင့်သက်ရှိုက်မိတာကို ငိုကြွေးနေတာဟု ထင်

သွားစေချင်။ ဝမ်းသာအောင်လည်း မျက်ရည်ကျွေးမပြုချင်ပါ။ အသည်းကဲ့သို့ ဆိုင်းမှာ သားဦးမှတ်တမ်း ဝင်မခံနိုင်လို့။

“မမ မင်္ဂလာပွဲကို သားကို မဖိတ်ပါနဲ့။ သားရဲ့မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း မပေါက် မလာစေချင်ဘူး။ သားတို့နှစ်ယောက်က ဆန္ဒတစ်ခုတည်းအတွက် တစ်လမ်းစီရွေးချယ်ခဲ့ကြတာပဲ။ မမုန်းပေမယ့် ပြုံးပြုံးချင်စိတ်မရှိတာ ညည်းခြားတာ တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် ကျင်လည်ရတဲ့ ဘဝကို ရင်နာလို့”

မျက်ရည်စက်တွေက မှတ်ကျောက်အတင်မခံရဘဲ သားဦးရဲ့ အကြည်းမှုတွေအောက်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

ရွှေလျားနေသော ခြေလှမ်းအစုံကို ရပ်တန့်အောင် ရှေ့က ခြေထိရပ်လိုက်၏။

“မမရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို မင်းမလာချင်နေပါ ခိုင်မြဲခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်တွေကိုထောက်ထားပြီး မင်းမင်္ဂလာဆောင်ရင်တော့ မမ ရောက်အောင် ဘာမယ်။ မင်းရဲ့ဘဝ အပြောင်းအလဲကို ဂုဏ်ပြုတဲ့သဘောပါ”

သူ စိတ်မပါစွာ ဟွန်းခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲတစ်နေရာမှာ အဆစ်ဆစ် နာကျင်အောင်မျက်နှာပေါ်နေ၏။

မွတ်သိမ့်စွာ ငေးမောခဲ့ဖူးသော မျက်နှာလှလှလေးကို သူ ကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းပါ မမမို့နာ ...။

အခန်း (၂၁)

“ဒေါ်မြရောင်ခြယ်က မင်းကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘာ”

အကြောင်းရင်း မသိပေမယ့် သူ့ရဲ့ဖုန်းကိုမဆက်ဘဲ တစ်ဆင့်
စကားကြောင့် နားလည်ရခက်သွားတာ အမှန်ပင်။

“မင်းကို ဒေါ်မြရောင်ခြယ် ပြောခိုင်းတာလား”

“ကိုစိုးကြီးဖုန်းလှမ်းဆက်တာ၊ မင်းဖုန်းကို ခေါ်လို့မရလို့တဲ့”

“ဪ အေး ငါ့ဖုန်းဘတ္တရီကုန်နေတာ အားသွင်းဖို့မေ့
တယ်၊ ဘယ်ကိုလာရမှာတဲ့လဲ”

“ရုံးခန်းကို သိမှာပေါ့ ဒါနဲ့တစ်နေ့က အလုပ်ဖြစ်သေးတယ်
ငါလည်း မသိလိုက်ရပါလား”

“ငါတို့ဘာမှ မလုပ်လိုက်ရပါဘူး၊ ကိုစိုးကြီးရဲ့ ငါ့ကိုနား
ကောင်းရအောင် တည်ပေးတာ၊ ရွန်းရွန်းစိုနဲ့ ပိုပြီးနီးစပ်စေချင်လို့တဲ့”

“ကိုစိုးကြီးက မင်းအပေါ် တကယ်ကောင်းပါတယ်”

“မင်းရော ဝိုးမိုးနဲ့ကိစ္စ”

“သူ မစွန့်စားရဲသရွေ့ ငါဘာမှလုပ်လို့မရဘူး မင်းရော ရွန်း
ရွန်းစိုနဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ကြီးစားနေတာပဲ သူက ဘာကိုမှ သိပ်ဂရုစိုက်တတ် ကြောက်
တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မမက မနက်ဖြန်
လာဆောင်တော့မယ်တဲ့ ရွန်းရွန်းစိုနဲ့ ငါနဲ့က ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိသေး
ဘူး”

“ဝိုးပြေးပါလား”

အာကာအောင်က အတည်ပေါက်တိုက်တွန်း၏။ သူ့ဘက်က
ရွန်းစိုဆိုတာလည်း ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့သည်ထင်သည်။ သမားရိုးကျ
အတိုင်းဆို ရွန်းရွန်းစိုကို ဘာနဲ့မှ တင်တောင်းစရာမရှိ။

ပစ္စည်းဥစ္စာ ဂုဏ်အဆင့်အတန်း အလွှာတွေ ကွာခြားလွန်း
တာနဲ့ ဒေါ်မြရောင်ခြယ်ဘယ်လိုမှ နားလည်လက်ခံပေးမှာ မဟုတ်တာနဲ့
အတိုင်းပြီးဆုံးလျှင် သူ့ရဲ့ကြွေးကြော်မှုတွေ အချိုးနီး ဖြစ်ပေရော့မည်။

“ဒေါ်မြရောင်ခြယ်ဆီ ငါသွားလိုက်ဦးမယ် မင်းလိုက်ဦးမလား”

“မင်းကို သီးသန့်ခေါ်တာ ငါတို့က ဘာလိုက်လုပ်ရမှာလဲ၊

ခြံလာမှ အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်လိုက်”

“အေးပါ ဒါဆို ငါသွားမယ်”

အာကာအောင် ပန်းကိုပုတ်ကာ သူထွက်လာခဲ့သည်။

၁၅၈

ဒေါ်မြရောင်ခြယ် ကုမ္ပဏီက ရုံးခန်းကိုရောက်တော့ မန်နေဂျာက တစ်ဆင့်တွေ့ခွင့်တောင်းရ၏။

“ဝင်သွားပါခင်ဗျ ဒေါ်မြရောင်ခြယ် စောင့်နေပါတယ်”

မန်နေဂျာက ရိုက်ရှိုးစွာပင် ရုံးခန်းတံခါးဖွင့်ပေး၏။ သူ့အထံ ဝင်လာခဲ့တော့ ဒေါ်မြရောင်ခြယ်က ဆုံလည်ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေရာ အညံ့သည်ဟော့အတွက် သီးသန့်ထားသော ဆိုဖာခုံကို မေးခေါ်ပြီး ထထကာ

“ထိုင် မောင်သားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“အေး မင်းစိတ်ဝင်စားမလားလို့ အလုပ်ကိစ္စလေး ပြောချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောကြည့်ပါ အန်တီ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

သူတို့ပြောနေချိန်မှာ အလိုက်သိသော ဝန်ထမ်းလေးက ကော်ဖီနှစ်ခွက် လာချပေးပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။

“သောက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း အန်တီက မင်းကိုတာဝန်ကြီးတစ်ခု ပေးချင်တာမင်း အခုတစ်လလုံး ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်ရင် ဝင်ငွေဘယ်လောက် လောက်ရှိလဲ”

“ဗျာ”

“မင်းကို အဲဒီထက်မက ပေးပြီးခိုင်းချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ဪ တစ်လလုံး တစ်သိန်းနှစ်သိန်း၊ တစ်ခါတလေလည်း ငါ့လေးသိန်းပေါ့ အန်တီ၊ ပုံမှန်တော့မဟုတ်ဘူး ကိုယ်ပိုင်အရင်းအနှီး ချွေတော့ ဝင်ငွေမရှိတဲ့အခါမျိုးလည်း ကြုံရတာပဲ၊ ဟို အန်တီဆီက ကိစ္စအတွက် ငွေတွေအများကြီး ရလိုက်တာလည်း ကျွန်တော်က အရင်းကောင်းလို့ပါ”

ဒေါ်မြရောင်ခြယ် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး မှဲခနဲဖြစ်သွားအောင် ပြုံးသည်။ ဘယ်လိုအတွေးနှင့် အဓိပ္ပာယ်လည်းဆိုတာ သူမသိ။

ဒေါ်မြရောင်ခြယ်က ခြေချင်းချိတ်ထိုင်ကာ ဆိုဖာခုံကို ကျော့ထိုးလိုက်ပြီး

“အန်တီ ပုဂံမှာ ဟိုတယ်ဆောက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သူများတွေထက် အရင်ဦးအောင် လုပ်နိုင်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“အကျိုးအမြတ်ရဖို့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရတာ အန်တီမကြောက်ပါဘူး၊ အဲဒီအတွက် ယုံကြည်ရမယ့်သူ သစ္စာရှိမယ့်သူတွေကိုလည်း ငွေပုံပေးပြီး လက်သပ်မွှေးထားတယ်”

ဘာဆက်ပြောမှာလည်း သူ့စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေလိုက် ဒေါ်မြရောင်ခြယ်က ကော်ဖီခွက်လေးကို အနည်းငယ်သောက်ပြီး ပြန်ချကာ

“မင်းကိုလည်း လူယုံတစ်ယောက်လို့ သဘောထားပြီး မှန်ကန်တာဝန်ပေးချင်တယ်။ မန်နေဂျာလက်ထောက်ပေါ့”

“ဗျာ”

“စားစရိတ်ငြိမ်း တစ်လကို ငါးသိန်းပေးမယ်။ ခြောက်လအတွင်းမှာ ယုံကြည်စိတ်ချရပြီဆိုရင် မန်နေဂျာရာထူး တိုးပေးမယ်။ အဲလိုဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ တစ်လ ဆယ်သိန်းပေါ့”

မုက်လောက်စရာပဲလို့ ရင်မှာ ဝမ်းသာသွား။ သူ့ကို အရေးရောက်အောင် နှင်ထုတ်ချင်နေတာဟု ခံစားနေရသည်။

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် စဉ်းစားပါဦးမယ်”

“ဘာကို စဉ်းစားမှာလဲ မင်းအတွက် နောက်ဆံတင်းရောင်းသူတွေရှိနေလို့လား။ အမေရော ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“လက်လွှတ်လို့မရတဲ့ ကလေးအရွယ် ညီငယ် ညီမငယ်တွေရှိနေလို့လား”

“အဲလိုတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုမင်းက ဟိုမှာပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရမယ်ထင်လို့ ကွန်ပျူတာလေးတစ်လုံးလောက် ကိုင်ရုံပဲ တာဝန်ပေးမှာပါ။ စားဖို့နာမည်ကြီးဟိုတယ်တစ်ခုမှာ စီစဉ်ထားတယ်”

ဒေါ်မြရောင်ခြယ်က သူ့မျက်လုံးတွေကို မလွှဲတမ်းစိုက်ကြည့်

ခဲ့သည်။ သူ့အလွယ်တကူ ခေါင်းညှိတ်ဖို့ ဝန်လေးနေသည်။ ရွန်းရွန်းစိုစို ဝေးသွားနိုင်သည် မဟုတ်လား။

“မင်းအတွက် အစစအရာရာ ဒီလောက်အဆင်ပြေနေတာကို

အောင်မြင်စေတာ တခြားအကြောင်းရှိနေလို့လား”

“ဗျာ မ မရှိပါဘူး အန်တီ”

“ဒါဆို သုံးရက်အတွင်း မင်းသွားနိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါ။ လစာသုံးလစာ ကြိုထုတ်ပေးထားမယ်။ မင်းမှာ မှတ်ပုံတင်ပါတယ်ဆိုရင် လေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်ဖို့ထားခဲ့လိုက်”

“ဟင် အိမ် အိမ်မှာထားခဲ့တယ်။ လမ်းထွက်ရင် ကျွန်တော်

သူ့လောတတ်ဘူး အန်တီ”

သူ အကြောက်အကန် ငြင်းပစ်လိုက်၏။ ဒီကိစ္စ ရွန်းရွန်းစိုနှင့် နိုင်ပင်ကြည့်ဖို့ အရေးကြီးနေသည်။ ဒေါ်မြရောင်ခြယ် မျက်နှာက အေးစက် တင်းမာသွားကာ

“မင်းလို အဆင့်အတန်းမျိုးက ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို လက်ခံချင်နေတာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ရှိနေလို့လား”

“ဗျာ အန်တီဘယ်လို ပုံစံမျိုးနဲ့ မေးလိုက်တာလဲ”

“ငါ့မေးခွန်းက နားမလည်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးသွားလို့ ငါပေးတဲ့ အခွင့်အရေးက မင်းတို့တစ်မိသားစုလုံးအတွက် လုံလောက်ရုံမကဘဲ ပိုလျှံနေမှာပါ မင်းမှာ ပညာမရှိဘူး။ သမ္မာပဲ့ရှိတာ။ ထောက်အရည်အချင်းကို ဘယ်နေရာက သွားကောက်ပြီး သုံးမလဲ”

ငါ့အတွက်ပေါ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ မင်းတခြား မျှော်လင့်ထားတာမရှိဘူးဆိုရင် သွားကို သွားရမှာ”

ဘာတွေ သိထားလို့လဲဟု ဒဲ့တိုးသာ မေးပစ်လိုက်ချင်သည် ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ရင်ဆိုင်လို့မဖြစ်သေး။ တိုက်ရိုက်စော်ကားနေတာ သိပါရဲ့နဲ့ ခေါင်းငုံ့အရှုံးပေးလိုက်ရတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်။

“ကျွန်တော် မေမေ့ကို တိုင်ပင်ပြီး အန်တီလေယာဥ်လက်မှတ် စီစဉ်လို့ရအောင် မနက်ဖြန် မှတ်ပုံတင်လာပေးလိုက်ပါ့မယ် အန်တီ အန်တီပေးတဲ့ အခွင့်အရေးက ကျွန်တော့်လို ပစ္စည်းမဲ့ ပညာမဲ့ လူတစ်စားအတွက် မက်လောက်စရာ အခွင့်အရေးပဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် လွှတ်ခံလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော် သွားဖြစ်အောင် သွားပါ့မယ်အန်တီ”

“အေး အစတည်းက သဘောပေါက်လိုက်ရင် ဒီလောက်နဲ့ ပြောနေစရာလိုမှာ မဟုတ်ဘူး။ လစာကြိုတင်ထုတ်ပေးလိုက်ရမလား”

“အဲဒါ အဆင်ပြေတာပေါ့ အန်တီ။ အိမ်အတွက်လိုအပ်တာ စီစဉ်ပေးလို့ရတာပေါ့။ အရင်လိုနေ့စဉ် လိုအပ်တာလည်း ဖြေရှင်းနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ တစ်ခါတည်း ပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေးသွားချင်တယ်”

“ကောင်းပြီ မိသားစုအပေါ် အဲလိုသိတတ်နားလည်တာ မင်းက ကောင်းမှာပါ”

ဒေါ်မြရောင်ခြယ် ငွေတစ်ထပ်ကြီး ချပေးချိန်မှာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် အခိုင်အမာချလိုက်၏။

အပြောင်းအလဲတစ်ခုဟာ ဒေါ်မြရောင်ခြယ် ကံဆိုးမှာလား

ကံကောင်းမှာလား။ ရွန်းရွန်းစိုရဲ့ ရွေးချယ်မှုက အဓိကဖြစ်နေတာ...။

အဲဒီအခါမှာပဲ မိမိကို မသင်္ကာမေးခွန်းတွေနဲ့ ချုပ်တယ်။ ဒီကိစ္စက ကြာရှည်
ကြာရှည်ထားလို့လည်း ရမှာမဟုတ်တာ ကိုကိုနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေပါ
ပြီလို့ အမှန်အတိုင်းပဲ ဝန်ခံလိုက်တာပေါ့။

“အဲဒီတော့”

“အဆင့်အတန်း မတူဘူး။ ဘာညာ ရင့်သီးကြမ်းတမ်းတဲ့
အားလုံးတွေ ပေါက်ထွက်လာမှာတော့ ကိုကိုကြီးသိနေပြီးသား မဟုတ်
ဘူး။”

“ခန့်ခွဲရည်ရှိအောင် ပြင်ဆင်ပြီးမှ မင်းကိုချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တာပါ။
ကိုယ်က မျက်နှာမဲ့ဆိုတော့ အနိမ့်ခံဘဝပဲ”။

သူ့မအချိန်ကို ထိစေနိုင်သော စကားလုံးများဖြင့် ပစ်ခွင်းပြီး
အတိအကျကို ငုံ့လျှိုးညှိုးငယ်ထားလိုက်၏။ ရွန်းရွန်းစိုရဲ့ သနားကြင်နာမှုကို
မမြင်မည်။

ရွန်းရွန်းစိုက သူ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်ကာ

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ကိုကို မာမိတယ်လို့ပဲဖြစ်နေနေ မိက
အဆင့်အတန်း မခွဲတာ ကိုကိုအချစ်ကို လက်ခံခဲ့တဲ့ မီးရဲ့အချစ်သက်
သေပဲ”

“အခု ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ မင်းမာမိလွှတ်တဲ့နေရာကို ကိုယ်
သူ့အရမှာလား။ သူ့မှာ ကိုယ့်ကိုအဝေးရောက်အောင် နှင်လွှတ်ပြီး မင်းကို
အောက်ဖျားပေးစားတာတွေ လုပ်မယ့် အစီစဉ်လည်း ရှိချင်ရှိနေမှာ မင်းနဲ့
ကိုယ့်ကို ခွဲပစ်မယ့် အကြံအစည်တွေနဲ့”

အခန်း (၂၂)

“ဘာ မာမိက ကိုကိုကို ပုဂံလွှတ်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်ကို ဒီမှာလုံးဝ မရှိစေချင်တဲ့ အထူးနာမည်

ကိုယ်သိတာပေါ့ ကိုယ့်ကို မက်လုံးပေးပြီး ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ နှင်ထုတ်
ကိုယ်နဲ့မင်းအကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စ သိသွားလို့များလား”

“တစ်စွန်းတစ်စ မဟုတ်ဘူး။ တိတိကျကျကို သိသွားတာ

“ဘာ”

သူ့ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ဒါကြောင့် ဒီလောက်တော့
မာနေတာပဲဟုလည်း သဘောပေါက်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလုပ် သိသွားတာလဲ”

“မာမိက အမြင်ကျယ်တယ်၊ ခြေထဲလက်တံရှည်တယ်။ အ

စိုက် စုံစမ်းစရာမလိုဘဲ အတွင်းကျကျ သိနိုင်တဲ့ အစွမ်းအစရှိတာ

“ဟင့်အင်း မီး အဲလို အဖြစ်မခံဘူး ကိုကိုကို မီးချစ်တယ်”

“ဒါဆို ကိုယ်နဲ့ ခိုးရာလိုက်နိုင်လား”

“ဟင်”

“ဒီအတိုင်းဆို ဝေးရမှာ သေချာနေတာပဲ ဒီလိုမှ မစွန့်စားမင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ ဘယ်တော့မှပေါင်းဖက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါကို မီးသိပါတယ်၊ မာမိ မရမက ခွဲမှာ”

“တရားရုံးမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ထားရင် သူ့ဘာလုပ်လို့မရတော့ပါဘူး။ မင်းက အသက်ပြည့်ပြီးသား မိန်းကလေး။ ကိုသွေးဆောင် ဖြားယောင်းပြီးခေါ်တဲ့နောက်ကို အယုံလွယ်ပြီး လိုက်သွယ်နှစ်စားကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“မာမိ အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ”

“စိတ်ပြေတဲ့အခါလည်း ရှိမှာပါ၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကို ပစ်စလက်ခတ် စွန့်ပစ်ပါ့မလား။ မင်းဆင်းရဲမှာကြောက်နေတဲ့ များချွန်းစို”

သူ ခပ်တည်တည်မေးတော့ သူမခေါင်းယမ်းသည်။

“မီးလည်း ကိုကိုလိုပဲ မပြည့်စုံတဲ့အဖေ ဆင်းရဲတဲ့အဖေကို ရည်ရှိပါ့မလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်မေးပြီးမှ ကိုကိုအခု လက်ခံခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို အခုကိုယ့်နောက်လိုက်ခွဲ မင်းလိုက်ခဲ့တယ် မဟုတ်ဘူး”

“အခုချက်ချင်းကြီးလား ကိုကို”

နောက်ဆံတင်းနေ သလိုရှိသော ရွန်းရွန်းစိုလက်ကလေးကို ချစ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းတွေထဲ ညှို့ငယ်စွာ နှေးနှစ်နစ်ကြည့်ပြီး

“ဒီနေ့မှ မင်းကိုယ့်နောက်မလိုက်ရင် မနက်ဖြန်ဆို ဝေးရပြီ များချွန်းစို ကိုယ်အရမ်းကြီး မတိုက်တွန်းပါဘူး မင်းဆုံးဖြတ်ပါ”

“ကိုကို”

“ပြော ရွန်းရွန်းစို ကိုယ်နားထောင်နေတယ်၊ ကိုယ့်ကို အားမနာ နဲ့နား၊ မင်းရင်ထဲရှိသလိုပဲ”

“မီး လိုက်မယ် ကိုကို၊ မီး ကိုကိုနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”

ရင်ထွင်မှာ တိုးကပ်ကာ ပြောလာတော့ သူ့လိုက်ခနဲ ကြည့်နှုတ် အားတွေပြည့်သွားသည်။

ရွန်းရွန်းစို ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီဆိုလျှင် သူလုပ်ရမှာက ...။

“အဲဒါမှာတော့မှာ ခိုးလိုတာမှလည်း ယူမသွားဘူးတဲ့၊ အဝတ်တစ်ထည် ဘယ်တစ်ခုနဲ့လိုက်တာ”

“အေး အဲလိုဆိုရင်တော့ တော်ပါသေးရဲ့”

ရင်ဘတ်ဖိပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သော်လည်း ဒေါ်မြသိ စိတ် အေးနိုင်သေးပေ။ ညက မိမိတရားပွဲသွားနေချိန်မှာ သားကြီး ရောက် ဘာပြီး အိမ်အတွက်လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ခြမ်းပေး၊ အသုံးစရိတ်ပေး ဟိုဟာဒီဟာမှာနှင့် လုပ်သည်။

နောက်ပြီး အထုတ်အပိုးခွဲကာ မိန်းမခိုးသွားသည်ဟု အ ကြောင်းကြားခဲ့၏။ ရွန်းရွန်းစိုကို ခိုးရာခေါ်သွားရပြီ ဆိုကတည်းက ကောင်မလေးဘက်က သဘောမတူတာ အသိသာကြီး။ လက်ခံပေးရ အောင်လည်း အဆင့်အတန်းမှ မတူဘဲ။ ဥစ္စာပစ္စည်းချမ်းသာကြွယ်ဝ သော သူဌေးသမီးကို ချွေးမတော်ရတာတော့ ဝမ်းသာပါသည်။ ဒါပေမဲ့

“မေမေက ဘာတွေစိတ်ပူနေတာလဲ ကိုကိုက ပညာသာ သင်ခန်းတိုင်အောင် မသင်ရတာ ဈေးကွက်စီးပွားရေးကို ကျင်လည်နေတဲ့ ဘုန်းပျူတာဦးနောက်နဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူဌေးသမီးကို ရအောင်ကြို တာ”

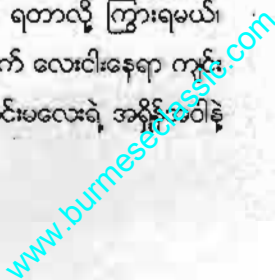
“ဟုတ်တယ် ကိုကို အဲလိုလုပ်သွားတာ သမီးတို့မျက်နှာပန်းလှ ပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို သူဌေးယောင်းမလေး ရတာလို့ ကြားရမယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ကို ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ လေးငါးရက် လေးငါးနေရာ ကျင်း ပြိုင်မယ်၊ ဟား သမီးကတော့လေ သူဌေးယောင်းမလေးရဲ့ အနိန့်အဝါနဲ့

အခန်း (၂၃)

“ကိုကိုက ရွန်းရွန်းစိုကို ခိုးပြေးသွားပြီ၊ ဟား လန်းတယ် သားတို့ သူဌေးမျိုးနွယ်ဝင် ဖြစ်ပြီပေါ့၊ ကိုကိုက လုပ်ငန်းရှင် သူဌေး ချစ်ရဲ့သမက်၊ မေမေက သူဌေးချွေးမလေးရဲ့ ယောက်ျား ကျွန်တော် မောင်နမနစ်ယောက်လည်း”

“ကဲ တော်ပါဟယ်၊ သားကြီးက ဘယ်ကိုများ ခိုးပြေးသွား မသိဘူး၊ ရွန်းရွန်းစို အမေက မကျေနပ်လို့ရဲတွေ ဘာတွေတိုင်နေ ခုကွ”

“မေမေကလည်း မရွန်းရွန်းစိုက အသက်ပြည့်နေပြီ နဲ့ ကိုကို သွေးဆောင် ဖြားယောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သဘော ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လိုက်သွားတာ၊ ရွှေငွေ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပါသွား

တစ်ကိုယ်လုံးကို စိန်စိပ်စိပ်လိုက်မှာ”

“ငါလည်း ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို ဘီယာအဝတ်တိုက်ပြီး ကိုကိုးကုဏ်ပြုရမယ်”

“တော်ကြစမ်းပါဟယ်၊ သူ့အမေက လက်ခံလား မခံလား မသိဘူး၊ နင်တို့က အစီအစဉ်ဆွဲပြီး အဖြူးနေကြတယ်”

“မေမေကလည်း ဟိုက တစ်ဦးတည်းသောသမီး အမွေဆက်ခံဖို့ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ စိတ်ဆိုးလည်းခဏပေါ့၊ ပြီးရင် ကိုကိုးကုဏ်လေး၊ သားလေးနဲ့တောင် ဖြစ်သွားမယ်”

“နင်တို့ပြောသလို ဖြစ်ရင်ကောင်းတာပေါ့၊ နင်တို့အတွက် နေကန်ရတာ ငါ့သားကြီးပင်ပန်းလှပြီ သူ့ဌေးသမီးကိုရ ကုမ္ပဏီကြီးပိုင်ပြီး သက်ခတာင့်သက်သာ မော်မော်ကြားကြား နေစေချင်တယ် တိုက်နဲ့ကားနဲ့ ဘယ်လောက်များ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်မလို့ မျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့် သားအမိသုံးယောက်လုံး ဝမ်းသာအားပျော်နေကြသည်။ မပြည့်မစုံ ချို့တဲ့သောဘဝထဲမှာပဲ နစ်မြောနေခဲ့ရတာ ဘဝအပြောင်းအလဲကို မျှော်လင့်မိတာ မဆန်းပေ။

သားအမိသုံးယောက် စကားကောင်းနေဆဲမှာ အာကာအောင် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ရောက်လာသည်။

“သားဦး ရှိလား သားဦး”

“ဪ မောင်အာကာအောင် လာလေကွယ်၊ သားဦးကလေး မရှိဘူး”

“ဘယ်သွားလဲအန်တီ၊ ဒီကောင်ကို ညကတည်းက ဖုန်းအဆက်အသွယ်မရလို့ စက်ပိတ်ထားတယ်ဆိုတာချည်းပဲ”

“အဲလိုလုပ်ထားမှာပေါ့ကွယ် မင်းသူငယ်ချင်းက မိန်းမခိုးပြေး ဦးစွာ”

“ဗျာ ရွန်းရွန်းရိုနဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ ဒီကောင် မမမိနာ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာ ကွက်တိုကို သွပ်ချာသွားတာပဲ၊ မနေ့က ဒေါ်မြရောင်ခြယ်ကို သွားတွေ့ပြီး ကျွန်တော် ဘုံဆီတာမှလာမပြောလို့ စိတ်ပူနေတာ ဖုန်းမဆက်တာမဆက်နဲ့ ဒီကောင် ညည်ရွယ်ချက်ရှိတာ သိပေမယ့် ဒီလောက်မြန်မယ် ထင်မထားဘူး”

အာကာအောင် အရမ်းကြီး မအံ့ဘဲပြပေမယ့် ဒေါ်မြရောင်ခြယ် နှင့် ပြဿနာတက်တော့မှာတော့ သေချာသိနေသည်။ ခုလောက်ဆို သူ့သမီး သားဦးနှင့် လိုက်ပြေးသွားတာ သိနေမှာ ဖြစ်ပေမယ့် သူတို့ကို နန်းဆက်မေးမြန်းမှု မရှိသေးတာလည်း ထူးဆန်းနေသည်။

တကြိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း ပေါင်းကြိုသည်ဟု ထင်နေ နိုင်လား။

“ဟို သားဦး ဘယ်ကိုခိုးပြေးမယ်လို့ ပြောလဲအန်တီ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးကွဲ့၊ သူမိန်းမ ခိုးမယ်လို့ပဲ ပြောသွားတာ၊ နန်းဆက်မေးမြန်းတာ တကယ်မသိတာလား”

“ကိုခိုးကြီးကတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ တ

www.burmeseclassic.com

ကယ်မသိတာပါ။”

“အေးကွယ် ရွန်းရွန်းစို အမေဒေါ်မြရောင်ခြယ် အခြေအလည်၊ စုံစမ်းပေးကြည့်ပါဦး သူတို့ပြန်လာရင် မင်္ဂလာပွဲလုပ်ပေးဖို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရဦးမယ်၊ လုပ်သင့်တာလုပ်ရဦးမယ်လေ”

“ဟုတ်ကို ကျွန်တော် စုံစမ်းကြည့်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မြရောင်ခြယ်ကို သွားတွေ့ဖို့တော့ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကိုပါ ရောင်ခြယ် ရောယောင် ပေါက်ကွဲမှာသေချာတယ်”

“အေးလေ ရွှေပေါ်မြတင် မွေးထားတဲ့သမီးဆိုတော့ ထုံးစံအတန်းအစားနဲ့ ဘယ်လွယ်လွယ်သဘောတူပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့သမီးအပျိုပြန်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်တာ၊ သဘောမတူလို့ မပေးစားလို့ သူတို့ဘက်ပဲ နစ်နာမှာ၊ အန်တီတို့က ယောက်ျားလေးရှင်ဆိုတော့ စင်ကာပဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်အားပေးနေမိသော်လည်း ရင်ထဲမှာလေးလံနေဆဲပင်။ သားတို့လက်မှတ်ရော ထိုးပြီးကြရဲ့လား။

အဆင်ရောပြေကြရဲ့လား။

မတန်မရာ မှန်းမိလို့ သားကြီးစိတ်သောက ရောက်နေတာ

ဖြင့် ...။

အခန်း (၂၄)

“စိတ်ညစ်နေပြီလား စို”

“ဟင့်အင်း၊ အခုလို စွန့်စားပြီး ထွက်လာရတာကို မီးရင်တွေ နေတာ”

“ကိုယ့်နဲ့အတူနေရမှာကို ရင်ခုန်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အတူတူပဲပေါ့ မီး၊ အိပ်မက်မက်နေသလိုပဲလား။ ဒီလိုရွာလေးမှာ အိမ်လေးမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ အတူလာပြီး လမ်းကြီးကို ဘာလေးကြည့်ခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေ့မိဘူး”

“ကိုယ့်ကို လှောင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟင် မလှောင်ပါဘူး။ ဘာကိုလှောင်ရမှာလဲ”

ရင်ခွင်မှာခွာကာ ရွန်းရွန်းစို ပျာပျာသလဲပြော၏။ လမင်းရောင်က ငါးရုံပင်တွေကြားကနေ သူမမျက်နှာလေးကို အရင်တွေ

၁၅၅

ဆင့်အောင် ပံ့ပိုးပေးလျက် သူ့ရင်ကို ညှင်းသွဲ့သွဲ့ ခိုတ်ခတ်နေစေသည်။ မမမိနာက ယဉ်စစနှင့် ရင့်ကျဉာ လှသွေးကြွယ်ပြီး ရွန်းရွန်းစိုတောက်ပလင်းလက်သော ကြယ်တစ်ဖွင့်နှင့် အလားသဏ္ဍာန် တူသော သည်း။

မမရော ဒီအချိန်မှာ ဟိုလူရင်ခွင်ကို ခိုဝင်နေလေသလား ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ကျင်းပပြီး ပြုံးပျော်နေမှာ မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။

သူလည်း မမယောက်ျားထက် ထမ်းချစ်သောရွှန်းရွှန်းနှင့် ထိုထက်ခမ်းနား ထည်ဝါပြည့်စုံသည့် မင်္ဂလာပွဲကြီး ခြိမ်းခြိမ်းကျင်းပရမည်။

“ကိုကို ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟင် ဪ ကိုယ်တို့နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားစို့မှာမိ သဘောမတူလည်း ကိုယ်တို့ကို ခွဲလို့မရတော့ဘူး ဆိုပြီး ကိုယ်ကြည့်နူးနေတာ။ စိုလှပဲ ကိုယ်လည်း အိပ်မက်တစ်ခုလို ခံစားမိတယ်”

“အိပ်မက်က လန်နီးပြီး ကယောင်ကတမ်း လျှောက်ထွက်သွားရဘူးနော်။ မီးက ကိုကို့မျက်နှာတစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာခဲ့တာ ဟိုလေ မီးကို ကိုကို တကယ်ရော ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“ဟော့ဟော့ အကြင်လင်မယားဘဝတောင် ရောက်ပြီးမှ ဒီစကားမေးရလား။ ကိုယ်ကသာ စို မာမိက သဘောမတူဘူး။ အခုပြန်လိုက်ခေါ်လို့ စို ပြန်လိုက်သွားပြီး ကိုယ့်ကို ထားခဲ့မှာစိုးရိမ်နေတာ”

စိုးမိုးစာပေ

အပြစ်ပျံ့နှံ့ရင်သည်

“အဲလို စိတ်ပျော့ညံ့ရင် ကိုကို့နောက်ကို မီးလိုက်ခဲ့ပါ့မလား။ အဲလို နှစ်ရက်တောင်ရှိသွားပြီ ဖုန်းတွေပိတ်ထားလို့ ဟိုမှာ ဘာတွေ နေပြီလဲဆိုတာလည်း မသိရဘူး။ ကိုစိုးကြီးဆီ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်လားဟင်”

“သူဒီနေ့ ဒီကိုလိုက်လာမှာပါ။ ကိုယ်တို့အတွက် အသုံးဆောင် စားစရာတွေ လာဖို့လိမ့်မယ်။ အာကာအောင်ကိုတောင် အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ခေါ်လာခဲ့မလား မသိဘူး။ ဒီကောင်ကိုယ့်ကို အားကျနေစေမိမိုးက မင်းလိုသတ္တိမရှိ မစွန့်စားရဲဘူးတဲ့။ မိုးမိုးက တကယ်မချစ်လှလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား မိုးမိုးနဲ့မတွေ့ရတော့ အဲဒီအကြောင်းတွေလည်း မသိရဘူး။ အစပိုင်း သူတို့ချစ်သူဖြစ်ခါစက မီးတို့ဆုံဖြစ်သေးတယ်။ ဒီနေ့နောက်ပိုင်း မိုးမိုးမိဘတွေက သင်တန်းက ထုတ်လိုက်တော့ မတွေ့ရဘူးတာလေ။ အဲဒီတုန်းကတော့ မိုးမိုးက ကိုအာကာကို အသည်းအသန်နော် ချစ်လိုက်တာမှ ဟိုဟာဝယ်ပေးရ ဒီဟာဝယ်ပေးရ သည်းသည်းလှပဲ”

သူ့ကိုယ်ကြီး မတ်လျက် ထိတ်ခနဲပင် ဖြစ်သွားရ၏။ မိုးမိုးက ရသမျှယူခဲ့သော အာကာအောင်ကို ရွန်းရွန်းစိုရော ဘယ်လိုထင်မလဲ။ အဲဒီအချိန်က အာကာအောင်က မိုးမိုးကို အလေးအနက် ချစ်ခဲ့သေးပေမယ့် အခုတကယ် တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်နေပြီဆိုတာရော မရွေးရွေးနဲ့ မသိသေးဘူးလား။

စိုးမိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

“အာကာအောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိုရော ဘာတွေသိထားလဲဟင်၊ မိုးမိုးကရော ဘာတွေပြောဖူးလဲ”

“အင်း၊ မိုးမိုးက အာကာအောင်ကို ချစ်လို့ဖြည့်ဆည်းနေတာကို ကျေနပ်နေတဲ့ပုံပါ။ မိုးမိုး မိဘတွေကတော့ ယောက်ျားပိုင်းထဲ ချုပ်နှောင်စား၊ မိန်းမထင်စား၊ ခိုစားတဲ့ အညံ့စား၊ ယောက်ျားဆိုရင် နှစ်နှစ်နာနာ ဝေဖန်ပြစ်တင်တယ်။ မိုးမိုးကိုလည်း အဲဒီအကြောင်းတွေ အပင်ကြောင်းထပ်အောင် ပြောပြီး နားရိုက်သွင်းတယ်။ ဆုံးမတယ်။ အဲဒါကြောင့် အာကာအောင်နဲ့ စွန့်စားဖို့ သတ္တိမရှိတော့တာ ထင်တာပဲ။”

“စို မာမိက စိုကို အဲလိုပဲပြောခဲ့မှာပေါ့။ ကိုယ်တို့ အဆင့်အထက်က ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့တောင် ချစ်သူဖြစ်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား။ ဆင်းရဲတဲ့ မိန်းကလေးက ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားထက် ယောက်ျားနဲ့ ပတ်သက်မိတော့လည်း စပွန်ဆာရှာတာတဲ့၊ ချို့တဲ့ဆင်းရဲတာ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် မိန်းမဖြစ်ဖြစ် အဲလို သတ်မှတ်သုံးနှုန်းခံရတာ ရင်နာဖို့ကောင်းတယ်”

“ကိုကို”

ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးမှိန့်ကာ သူ့လက်ကို နှစ်သိပ်သလို ဆွဲတင်းတင်းလေး ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး

“မီးကတော့ ကိုကိုကို အဲလိုမထင်ပါဘူး။ ကိုကိုက ယောက်ျားကောင်းပီသတယ်။ အိမ်ထောင်ဦးစီး အိမ်ဦးနတ်ပီသပြီး ဇနီးမယားအပေါ် သစ္စာရှိမယ့် ချစ်နိုင်မယ့်သူလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ မာမိကလည်း

တွေ့ရုံက ကိုကိုအရည်အချင်းကို အသိအမှတ်ပြုထားတာရှိလို့ ကြာည့် စိတ်ဆိုမယ်မထင်ပါဘူး။ မီးတို့ကို လက်ခံပေးလာမှာပါ။ မာမိကို အားပေးဖို့ ဒယ်ဒီကိုလည်း လှမ်းပြီး အကူအညီတောင်းကြည့်ရမှာပဲ။ အဲဒီအကားဆို မာမိက လွန်စွာတယ်ဆိုတာ သိဖို့မရှိဘူး။ ဒယ်ဒီကလည်း အဲဒီဘာပဲလုပ်လုပ် ခွင့်ပြုနားလည်ပေးတယ်။ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိက အရမ်းကြာတာ”

သူ့ကျေနပ် ကြည့်နားစွာ ပြောလိုက်မိသည်။ အဟန့်အတားတွေက သိပ်အားစိုက်စရာ မလိုဘဲ အလိုလိုပြေလည်သွားနိုင်တာမို့ အရာအားအားကို သူ ပိုင်ဆိုင်ရပေတော့မည်။

မေမို့နာ ဆင်ပျားထက်သာတဲ့ နေရာကနေ ခေါင်းမောရင်ကော့ထမ်းလျှောက်ပြမယ် ကြည့်နေ ...။

“ကို စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း သည်းခံပါတဲ့”

“ဟင် ဘာ”

သူ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချား
ရသည်။ ရွန်းရွန်းစို လက်ထဲက သတင်းစာကို ပြန်ဆွဲယူကာ သေချာ
အောင် ဖတ်ပြီးမှ အံ့ကိုကြိတ်၍ လုံးချေလွှင့်ပစ်လိုက်၏။ မျှော်လင့်
သမျှ အရာအားလုံး မီးလောင်တိုက်သွင်းခံရသလို ပြာကျ ပျက်စီး
နေခဲ့ပြီပဲ။

အခန်း (၂၅)

“အဲဒီသတင်းစာကို သေချာဖတ်ကြည့် ငါတော့ တော်တော်
အံ့သြသွားတယ်”

“ဟင်”

အထုတ်တွေ ဆွဲဝင်လာသော ကိုစိုးကြီးက သူ့လက်ထဲ
သတင်းစာတစ်စောင် ထိုးပေးတာမို့ သူ ကပျာကယာပင် ယူဖတ်ကြည့်
လိုက်သည်။ သူ့လှန်လှောကြည့်မိသော စာမျက်နှာတွေမှာ ဘာမှ ထူးဆန်း
တာလည်း မတွေ့။

“ပေး ကိုကို မီးဖတ်ကြည့်မယ်”

ရွန်းရွန်းစိုက သူ့လက်ထဲက ဆွဲယူပြီး နောက်ဆုံးစာမျက်နှာ
တစ်ခါတည်း ဖတ်ကြည့်၏။

“သမီးအဖြစ်က စွန့်လွှတ်ခြင်း၊ ဟင် မာ မာမိဘယ်
လုပ်တာလဲ၊ မီး မီးကို မာမိသမီးအဖြစ်က တရားဝင် စွန့်လွှတ်လိုက်တာ

“ရွန်းရွန်းစိုကို တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ အဲလိုမျိုး ပစ်စ
အိတ်စွန့်ပစ်လိုက်မယ် ထင်မထားဘူး ဒေါ်မြရောင်ခြယ် တော်တော်
အံ့သြတာပဲ”

“မာ မာမိအဲလောက် ရက်စက်ရလား၊ ဒယ်ဒီကတော့ အဲလို
အိတ်စွန့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒယ်ဒီကို ဖုန်းဆက်ပြီး မာမိကို ဖျောင်းဖျောင်း”

“မလုပ်နဲ့ ရမှာမဟုတ်ဘူး ရွန်းရွန်းစို၊ အိမ်မှာ မင်းအဖေ
အိမ်ရောက်နေပြီ”

“ဟင် ဒယ် ဒယ်ဒီပြန်ရောက်နေပြီ ဟုတ်လား၊ ကိုစိုးကြီး”
မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ဝမ်းနည်းတုန်ယင်နေသော ရွန်းရွန်းစို
ကိုစိုးကြီး ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

“နှစ်ဦးသဘောတူ သေချာဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ဒီသတင်းကို ထည့်
အိတ်တာဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ အာကာအောင်ကိုလည်း လုံးဝ အလုပ်ထွက်
အောင်တော့ဘူး”

“ဟင် အဲလိုတောင် ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ချလိုက်ပြီလား”
“အေး ဟုတ်တယ်၊ တခြားကို ပြန်လုပ်ဖို့ကလည်း တန်းဆီ
အဆင်ပြေဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ငါတို့ပါ အရမ်းဒုက္ခရောက်ပြီကွာ”

ကိုစိုးကြီး မျက်နှာညှိုးညှိုးနှင့် ညည်းညူသလို သားဦးလည်း
မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်သုဉ်းသွားသည်မို့ ဝါးထရံလေးကို ကျောက်ပုံက
လက်ရှိုင်းကျသွား၏။

ရွှန်းရွှန်းစိုက မခမ်းခြောက်သေးသော မျက်ရည်တွေကို ဘယ်
ညာပွတ်သုတ်ပြီး

“မီးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုကို”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဒီမှာ ပုန်းအောင်နေလို့လည်း ထူးမှား
မဟုတ်တာ၊ အိမ်ပြန်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ အမွေမှဖြစ်ပြီးရင် မင်း
သူတို့လာခေါ်ဖို့လည်း ဆန္ဒရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရက်စက်တယ်၊ မာမိတို့ ရက်စက်တယ်၊ သွေးသားရင်းနှီး
ဆိုလို့ မီးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ ဒီလိုကြီး လုပ်ရက်မယ်လို့ ထင်မထင်
ဘူး”

“တော်ပါတော့ကွာ ဝိုမနေနဲ့ မင်းဝိုနေ ခံစားနေလည်း မင်းခံ
တွေ့မြင်မှာ သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုပဲ စိတ်ဆင်းရဲရတယ်လို့ ပြောချင်တာလား၊ မာမိ
လက်မခံလို့ မီးကို စိတ်ကုန်သွားပြီလား ကိုကို၊ မီးဘာမှ ရပိုင်
မရှိတော့လို့”

“ရွှန်းရွှန်းစို”

“မီးကိုချစ်တာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိဘူးဆိုရင် ဒီအချိန်မှာ
အဲဒါကို ကိုကိုအားပေးသင့်တာပေါ့ အခုက”

“ကျွတ် ရွှန်းရွှန်းစို မင်းအခုပြောနေတာ ငါ့ကိုတိုက်ရိုက်
ဆက်ကားသလို ဖြစ်နေတယ်”

“မရည်ရွယ်ပါဘူး ကိုကို၊ ကိုကိုကို ထိခိုက်စေလိုတဲ့ ဆန္ဒလည်း
မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ”

“ခဏလေး ရွှန်းရွှန်းစို မင်းဘာမှ မပြောပါနဲ့ ငါဘာလုပ်ရမလဲ
ဆိုတာ စဉ်းစားဦးမယ်”

“ဘာရပိုင်ခွင့်မှ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့လို့ မီးကိုစွန့်လွှတ်
မယ်ဆိုလည်း”

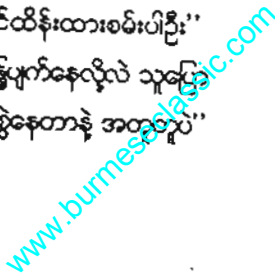
“တောက်”

သူ ရုတ်ခနဲ တဲအိမ်လေးရှေ့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာ
အိမ်ရင်းနီးခြားထူပူကာ ဆောက်တည်ရာမရ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်
သွား၏။

ကိုစိုးကြီးက နောက်က လိုက်လာကာ သူ့ပခုံးကိုပုတ်ပြီး

“ဒီကိစ္စက အခုချက်ချင်းကြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပေါက်ကွဲလို့
မယ်ကောင်းပါ့မလဲကွာ၊ နည်းနည်း ဟန်ဆောင်ထိန်းထားစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော် ဘယ်လောင်တောင် ဣန္ဒြေပျက်နေလို့လဲ သူပြော
တာတွေ မခံနိုင်တာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပိုင်းလုံးလို့ စွပ်စွဲနေတာနဲ့ အတူတူပဲ”

“မင်းကော သူ့ကိုနှစ်သိပ်လား အားပေးလို့လား ဒီအချိန်မှာ
မင်းထက် သူက ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမှာ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာအပြည့်နဲ့သူ
ထည်ထည်ဝါဝါ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေလာခဲ့တဲ့သူ ဒီလိုမျိုး မင်းနဲ့ပတ်သက်
မိလို့ စွန့်လွှတ်ခံလိုက်ရတဲ့အတွက် နေချင်းညချင်း သူ့ဘဝပျက်ပြီး
အဲဒါကို အားပေးပြီး မင်းတာဝန်ယူသင့်တာ”

“ကိုရီးကြီး”

“ပြော”

“မမိနောက် သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ပြည့်ပြည့်
နဲ့ပျော်နေပြီ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ သူ့ကံနဲ့သူလေး ရွန်းရွန်းစိုကို မင်းရအောင်
ယူတာ မျှော်လင့်ချက်ကြောင့်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာ
ကံမပါသေးဘူးလို့ အောက်မေ့ပြီး ရွန်းရွန်းစိုကို ယောက်ျားပီပီသ
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံသင့်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်”

“မင်း ရွန်းရွန်းစိုကို စွန့်လွှတ်မှာလား ကွာရှင်းမှာလား”
သူမဖြေနိုင်၊ ဖြေဖို့ မလိုတာလား၊ ဖြေစရာမရှိတာလား၊

ဖျားမှ ဖြေစရာအဆင်သင့် မရှိသလို သူငြိမ်သက်နေတော့ ကိုရီးကြီး
မျက်မှောင်ကြွတ်သွားကာ

“မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့လို့ ရွန်းရွန်းစိုကို မင်းစွန့်ပစ်လိုက်
သူ့စွပ်စွဲတဲ့ ပိုင်းလုံးဆိုတဲ့ နာမ်စားကို မင်းမနာနဲ့”

“ဘာ”

“မှန်တာကိုပြောတာ နာစရာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကိုရီးကြီး ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်ကို အဲလိုထင်နေတာလား”

မဟုတ်လို့လားဟု ထေ့ငေါ့မေးမနေဘဲ ပို၍ ခံရခက်အောင်

ကိုရီးကြီး နာခေါင်းရွံ့၏။ သူ တဖြည်းဖြည်း သွေးဆူကာ ရှက်သွားသည်။
ဇယားကံရှားချင်း အဲလို အထင်သေးရှုတ်ချခံရတာလောက် စက်ဆုပ်ရွံရှာ
စရာကောင်းတာမရှိ။

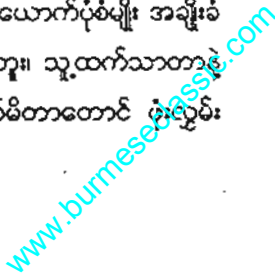
“ကျွန်တော် ရွန်းရွန်းစိုကို တကယ်ချစ်မိနေပြီ”

“ဘာ”

“သူ့ကိုခိုးပြေးလာပြီး လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ ငါ့ရဲ့ဇနီးမယားဖြစ်ပါ
မိလားလို့ သေချာသွားခဲ့တာပါ၊ အကြင်လင်မယားအရာဟောင် မြောက်
ပြီ။ ကျွန်တော်သူ့ကို မစွန့်ပစ်ပါဘူး၊ မကွာရှင်းပါဘူး၊ လင်ယောက်ျား
ဇာတင်းဝတ္တရားတွေနဲ့ သူ့အပေါ် တာဝန်ကျေအောင်ကြိုးစားမှာပါ”

“ဟာ မင်းကွာ အစကပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို အထင်လွှဲ
အာ ဆောရီးကွာ၊ ဒါနဲ့ မိနာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြိုးဝါးထားမိတဲ့အတွက်
ဘာ့ မင်း ကသိကအောက် မထွေးနိုင်မအံ့နိုင် ခံစားနေရမှာပေါ့”

“ဆိုပါတော့ တကယ်ကို မချီမဆုံ မခံသာဖြစ်နေတာ၊ မပြည့်စုံ
နဲ့ ကျွန်တော့်ကို အသုံးမကျတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပုံစံမျိုး အချိုးခံ
အာ ယောက်ျားမာနနဲ့ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်ဘူး၊ သူ့ထက်သာတာနဲ့
ပြန်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ရိုင်းက ရွန်းရွန်းစိုကိုချစ်မိတာတောင် ဖွဲ့လွှမ်း

သွားခဲ့တယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော် အခု ကိုယ့်တဝကိုယ် ကျေနပ်လိုက်ပြီ။
ပြီ”

“အေးကွာ ရွန်းရွန်းစိုကို ချောလိုက်ပါဦး။ သူ တော်တော်ထင်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ သူ စိတ်သက်သာအောင် ကြိုးစားမှာပါ”

“အေးပါ ဒီဘက်မှာ အဆင်မပြေလည်း အားမလျှော့နဲ့ ကြမ္မာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ကိုယ့်ကိုမျက်နှာသာပေးလာဦးမှာပါ။ ပြန်မယ်နော်၊ အဆင်ပြေအောင် ညှိနှိုင်းကြဦး”

“ကျွန်တော်တို့ မနက်ကုရင် အိမ်ပြန်လိုက်တော့မယ် ဆိုနေတာမှာ အာကာအောင်ကိုလည်း ခေါ်ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ထွက်လာမယ်”

“အိုကေ သားကြီး”

ကိုစိုးကြီး ပြန်သွားပြီးချိန်မှာ တဲအိမ်လေးထဲက ရွန်းရွန်းနီနီ ငဲ့စောင်းလှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ပါးပြင်ဖွေးဖွေးလေးပေါ်မှာ ခုချိန်ထိ မျက်ရည်စက်တွေ စိမ့်စိမ်းဆင်းနေဆဲပါလား။ ထိုမျက်ရည်တွေ ခမ်းခြောက်အောင် အနမ်းခွေးဖြင့် နှစ်သိမ့်လိုက်ရင်တော့ ...။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၂၆)

“စို”

ပန်းလေးနှစ်ဖက်ကို ဖွဖွလေး ထွေးပွေ့၍ ညင်သာတိုးတိတ်စွာ ခေါ်လိုက်တော့ သူမ တအံ့တဩဖြင့် မျက်လုံးလေးပိုင်းစက်ကာ မော့ကြည့်၏။ ဝင်းဝါဝါ နဖူးပြင်လေးကို ရှိုက်ခနဲ နမ်းမွှေးလိုက်ပြီး

“စိုကို ကိုကို အရမ်းချစ်တယ်”

“ရှင်”

“အလေးအနက်စကားပါ။ ရင်ထဲက တကယ်တန်ဖိုးထားပြီး ပြောတာ။ မင်းဘဝတစ်ခုလုံးကို ကိုယ်တာဝန်ယူမှာပါ စို၊ အရင်ချိန်က မင်းဆီက ကိုယ်မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားမိသလား မသိပေမယ့် အခုချိန်က စာပေး မင်းတို့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ကိုယ် ဘာမှမမျှော်လင့် မတောင်စားတော့ပါဘူး”

စိုးစိုးစာပေ

“ကိုကိုရယ်”

“လင်ယောက်ျားကောင်းပီသအောင် တာဝန်ကျေအောင် ကြိုးစားပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။ ခိုသာ ကိုယ့်ကို စိတ်ပျက်မသွားစေဖို့နော်၊ မပြည့်စုံတဲ့ဘဝက လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ရတာ ပင်ပန်းတမ်းကြမ်းတမ်းတဲ့အခြေအနေတစ်ခုကို မင်း ခံနိုင်ရည်မရှိမှာတော့ စိုးရိမ်တယ်”

“ကိုကိုကို ချစ်မိတဲ့အတွက် မီး ရင်ဆိုင်နိုင်မှာပါ ကိုကိုကြောက် ပါပြီလို့ မညည်းညူမိအောင် မီး ကြိုးစားပါမယ်၊ ကိုကိုအိမ်ထဲမှာ ဒီလိုစကား တွေကြားရတာနဲ့တင် မီး အားရှိသွားပါပြီ”

“စိုရယ်”

တင်းကျပ်စွာ ထွေးဖက်ရင်း မျက်နှာလည်တိုင်လေးအနံ့ အနံ့ဖိုးရွာပစ်လိုက်သည်။ ဒီအနံ့တွေက မာယာတွေမပါ ဟန်ဆောင်မှုကင်းစွာဖြင့် သိမ့်သိမ့်နွေးနွေး။

“လွတ်ပါဦးကွာ၊ ဒီမှာအသက်ရှူကျပ်နေပြီ၊ သူများသာသေဖို့ကိုနော်၊ မညှာမတာ”

“လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးလို့ပါ စိုရယ်၊ ကိုကို စိုကို မခွဲနိုင်တာအခုမှ သေချာသိတာ၊ ချစ်တယ် စို”

“ဟွန်း ပိုတယ် အရင်ရည်းစားကိုလည်း အဲလို ချွဲခဲ့တာပဲလား”

“နည်းနည်းပါ”

“ဘာ”

“လန့်လိုက်တာ စိုရယ်၊ ဘာလို့အော်လိုက်တာလဲ”

“ဘာလို့ အဲလိုပြောလဲ၊ ဟုတ်ခဲ့ရင်တောင် ညှာပြောပေါ့၊ မီးသေတိုတယ်”

“ဟာ စို တကယ် သေတိုတယ်”

“အင်း”

“ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ စိုရယ်၊ ရည်းစားလည်းမထားဘူး၊ သော့ကျားလေးတွေနဲ့ အရှုပ်အရှင်လည်းမရှိတဲ့ စိုကို ကိုယ် တန်ဖိုးထားပြီးချစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ကတော့လေ မမိနာတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“အခုရော”

“သူ လက်ထပ်သွားပြီ၊ သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့”

“ဟင်”

“မိဘစကား နားထောင်သွားတာလို့ အပြစ်တွေကို လျှော့ပေါ့ပေးချင်ဘူး၊ ချစ်သူလက်ကိုတွဲပြီး လောကဓံကို အတူရင်မဆိုင်ချင်တာ ချစ်တယ်လို့ ယုံရမှာလား၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံတာပါ၊ မမကို ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ထုတ်လိုက်ပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို၊ မီးလည်း ကိုကို့ဆီက အများကြီး မျှော်လင့်ပါဘူး၊ မီး တစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်ပြီး သစ္စာရှိပေးရင် တော်ပါပြီ”

“တစ်သက်စာပါ စိုရယ်၊ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်၊ ကဲ ကိုယ့်တို့”

အိမ်ပြန်ရအောင် စို”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

သယ်ပိုးစရာ ဘာမှလည်း များများစားစား မပါပါ။ ရွှန်းရွှန်းက အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ဆင်းလာတာနဲ့ ဒီရောက်မှ ပေးလိုက်ရမည် အဝတ်အစားနှစ်စုံခန့်သာရှိသည်။ သူ့မှာပါလာတာလည်း သစ်လွင်သည်ဟု ထင်ရသော အဝတ်အစား သုံးလေးစုံသာ

ကျန်တာက ကိုစိုးကြီး ဝယ်ပေးထားသည့် တိုတိုထွာထွာတွေ။ ဒါတွေလည်း ပျံ့မသွားချင်။ ဒီအိမ်က ကိုစိုးကြီးနှင့် ဆွေရိပ်မျိုးမကင်းသည့်လူရဲ့အိမ်မို့ ဒီအိမ်မှာပဲ ထားခဲ့လိုက်သည်။

“လိုင်းကားတိုးစီးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား စို”

“မီးမှာ ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါး ကျန်ပါသေးတယ်၊ တတ္တငှားသွားရအောင်နော်၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား ကိုကို”

“အင်း ဖြစ်ပါတယ် စိုရဲ့”

နှစ်ယောက်သား ပဲခူးကနေ ကားငှား၍ ပြန်လာခဲ့ကြသည့် အိမ်ကိုရောက်တော့ ရွှန်းရွှန်းစို ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ဆုတ်နေသည့် အားပေးသလို လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ရသည်။

“လာပါ စိုရယ်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အိမ်သားတွေကို မျက်နှာပူလို့”

“ဘာပူစရာလိုလဲ၊ ဒါ ကိုယ့်အိမ်ပဲဥစ္စာ၊ ညီလေးနဲ့ညီမလေး

ဘောင်းသွားချိန်မို့ အိမ်မှာရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ မေမေကတော့ ရိုနေမှာ ဘာ စို”

အိမ်ထဲဝင်လိုက်ချိန်မှာ ဆက်တီခုံလေးမှာ ထိုင်နေသော မေမေ အသံတွေကြားလို့ မျက်လုံးလှန်ကြည့်၏။

“မေမေ”

“ဪ သားတို့ရောက်လာကြပြီလား”

မေမေအသံက မသာမယာနှင့် မျက်နှာလည်းမကောင်း။ ရွှန်းရွှန်းစိုကိုလည်း တစ်ချက်မျှ အက်ခတ်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလှဲသွားသည်။

သူက ရွှန်းရွှန်းစိုလက်ကလေးကို ဆွဲကာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“သားတို့ တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပြီ မေမေ”

“ပြီးရောပေါ့၊ ဟိုဘက်က လက်မခံလည်း ဒါတော့ လုပ်ထားမှာ”

“မေမေ သိပြီးပြီလား”

“မနေ့က သတင်းစာ ဖတ်လိုက်ရတယ်၊ သားလတ်နဲ့အငယ်မလည်း ပေါက်ကွဲနေလေရဲ့၊ သူတို့က သူဌေးသမီးကို ရတယ်လို့ အထင်ကြီးပြီး အကြွားလွန်ထားကြတာ၊ အခုတော့”

“မေမေ”

ရွှန်းရွှန်းစို အထင်မလွဲအောင် ပျာပျာသလဲ အလန့်တကြား အော်လိုက်ရသည်။ မိသားစုရဲ့ဗြဲငြင်မှုကြောင့် စိုကို အနေရမခက်စေချင်။

မေမေက ကျေနပ်ပုံမရဘဲ
“သူတို့ပေါက်ကွဲမယ်ဆိုလည်း ပေါက်ကွဲစရာပဲလေ၊ တစ်ဦး
ဘည်းသောသမီးက အမွေဖြစ်ခံရတာ အံ့ဩစရာပဲ”

“သားတို့လို အဆင့်အတန်းကို ဘယ်လိုလုပ်သဘောတူမှာလဲ
မေမေ၊ မေမေလည်း စိုမိဘာလိုနေရာမျိုးမှာရောက်နေရင် ညီမလေးကို
အောက်တန်းစား ငမ္မဲတစ်ယောက်နဲ့ သဘောတူနိုင်မှာလား။ မိဘချင်း
ကိုယ်ချင်းစာပြီး စိတ်မကောင်းအောင် ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ စိုကိုပဲ
အားပေးရအောင်ပါ၊ နော် မေမေ”

“အေးလေ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ထပ်တိုးလာတာ မင်း ထမ်းနိုင်တယ်
ဆို မှီခိုနေရတဲ့ ငါတို့က ဘာပြောနိုင်မှာလဲ၊ အဆင်ပြေအောင်ပဲ ကြည့်
နေရမှာပေါ့”

ပြောပြီး မလိုလားစွာ ထထွက်သွားသော မေမေကြောင့် ရွန်းရွန်း
စိုကို အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားရသည်။ မေမေ ဘာကြောင့် သဘောထား
မကြီးနိုင်တာလဲ။ သူ ပြောခဲ့သည့် ရည်မှန်းချက်တွေ ထင်သလိုမဖြစ်
မအောင်မြင်လို့လား။

ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက်တော့ ဒါတွေက ဒီအချိန်မှာ ရွန်းရွန်းစို
လောက် အရေးမကြီးတော့။ အချစ်ကို ပိုပြီးလိုအပ်နေပြီဟု မေမေ
နားလည်အောင် ပြောပြချင်လှသည်။

ညီမလတ်နှင့် အငယ်မကလည်း ပေါက်ကွဲနေကြသည်တဲ့။ ရွန်း

ရွန်းစိုရှေ့မှာ မတော်တရော် အမှားမဖြစ်ပါစေနဲ့ဟုသာ ဆုတောင်းပိ
သည်။

ရွန်းရွန်းစို စိတ်ထိခိုက်ရမှာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်လို့ပါ...။

သူ့ ကိုကို၊ တစ်သက်လုံး အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ကျွေးပြီး တာဝန်ယူရမှာ၊ ကျွန်တော်တို့က ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို လူပို တစ်ယောက်”

“မင်း တာဝန်ယူရမှာမဟုတ်ဘူး သားလတ်၊ မင်း ရုန်းကန် နှော့ကျွေးရမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါ ငါ ယူလာတဲ့ မိန်းမ၊ ဘာတွေဖြစ်နေ နဲ့ ငါ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ရမှာ”

“ကိုကိုက ဖင်မနိုင်ဘဲ ဝဲကြီးဟင်းသောက်သလို ဖြစ်နေပြီ၊ သားရအတွက်တောင် လုံလောက်အောင် ရှာမပေးနိုင်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော် တို့က ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာလား”

“ဒါဆို ငါက သူ့ကိုဟင်းရွက်ကန်စွန်းရွက်လို စွန့်ပစ်လိုက်ရမှာ လက်ထပ်ပြီးမှ တာဝန်ပဲ့ ဥပေက္ခာပြုလိုက်ရမှာလား”

“အဲလို လုပ်သင့်ရင်လည်း လုပ်ရမှာပဲ ကိုကို၊ အစက ကိုကို ဘာပြောခဲ့လဲ၊ မမမိနာထက် ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့မိန်းမကို ရအောင်ယူမှာ ပဲ၊ အခု ကိုကို ယူလာတာ အခွံကြီးလေး ကိုယ့်အတွက် အကျိုးအမြတ် မရှိတဲ့အပြင် နွားလိုရုန်းပြီး အညွန့်ချိုးခံမလိုလား၊ မျှော်လင့်ထားသလို မလောရင် ဘာလို့ ကိုယ့်ဘဝကို အညွန့်ချိုးခံမှာလဲ”

“သားလတ် မင်းပြောတာတွေက မိန်းမဆန်ပြီး တရားမဲ့လွန်း သေး၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တရားဝင် လက်ထပ်ပြီး ပစ်စလက်စတ် သက္ကာပြုလို့ မရဘူးကွ၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ငါချစ်တယ်”

“ဘာပြောတယ် ကိုကို အချစ်ဆိုတာက ဘယ်ကပါလာတာလဲ”

အခန်း (၂၇)

“ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ကိုကို၊ ဘာခံစား ခွင့်မှမရှိဘဲ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု အိမ်ပေါ်ရောက်လာတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ညီမလေးတို့က သူဌေးယောင်းမထေး ရတယ်၊ လူချမ်းသာအသိုက်အဝန်းနဲ့ ဆွေမျိုးတော်ရမှာဆိုပြီး ကြွားထား ကြတာ၊ အခုက ဘာကြီးလဲ၊ စွန့်ပစ်ခံရပြီး ဘာမှသုံးစားမရတဲ့ အမှိုက်လို အိမ်ပေါ်ရောက်လာတာ၊ ဒီမိသားစုကိုတောင် အပြည့်အဝ တာဝန်ယူ နိုင်လို့လား၊ ကိုကိုပဲ ပိုပင်ပန်းမှာ”

“တော်တော့ တော်ပါတော့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တစ်ဖက်သတ် ပြောဆိုနေသမျှလေး သူ နားမခံသာတော့။ မြန်းခနဲ ထရပ်ရင်း သူ အော်လိုက်သည့်အခါ မှာ ညီလတ်က သူ့နည်းတူ ထရပ်လိုက်ပြီး

“အခုကိစ္စက တော်လိုက်တော့ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ပြီးပြတ်မသွား

“အဲဒါ ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ငါခံစားချက်ပါ။ အဲဒီအတွက် သူ့အပေါ်မှာ လင်ယောက်ျားကောင်းပီသအောင် ကြိုးစားမယ်။ သူ့ဘက်က ဘာကိုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ တတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်ဆည်းပေးဆောင်မယ်”

“ဟာ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့က”

“မင်းတို့အပေါ်လည်း ငါ တာဝန်ကျေစေရပါမယ်။ ဖေဖေက တိပေးခဲ့သလို မင်းတို့တွေ ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်တဲ့အထိ ငါ စောင့်ရှောက်မှာပါ”

“လိုအပ်ချက်တွေနဲ့ မပြည့်မစုံ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ အနေအထားနဲ့ လား ကိုကို”

ညီလတ် စကားကြောင့် သားဦးမျက်လုံးတွေ စူးခနဲ တင်သွား၏။ ဒေါသအလျောက် သားလတ် အင်္ကျီရင်ဘတ်စကိုလည်း ဆော့ခနဲ ဆွဲထားမိကာ

“ဘာလဲ မင်းတို့က ငါ့ကို မိန်းမတွေ့ဆီက ချူရှိုက်ပြီး ဝိုင်းလုပ်ခိုင်းချင်တာလား။ မင်းတို့အေးအေးသက်သာ နေနိုင်စားနိုင် ပညာသင်နိုင်အောင် ငါ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရုန်းကန်ကြိုးစားလာခဲ့တဲ့ကောင်မလေးအကြီးမို့ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုလည်း မင်းတို့ ဒီပုံစံမျိုး ခိုင်းမစားသင့်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့က အဲလိုလုပ်ပါလို့ တိုက်တွန်းခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ကိုကို။ ငါ့အမေနဲ့ညီနဲ့ညီမ ဒီလိုနေရအောင်ဆိုပြီး ရွန်းရွန်းစိုကို ကိုချည်းကပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ မမမိနာ ယူတဲ့ယောက်ျားထက် ချစ်သေးတာပဲ”

“အဲဒါနဲ့မကို လက်ထပ်မယ်ဆိုပြီး ကိုကို ကြိုးငါးခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ် မှန်တယ်။ အဲဒီအချိန်က ငါ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီပေမဲ့ ဖြစ်မလာတာ ငါ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ပြီးတော့ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာဘူးဆိုပြီး သူ့ကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်တာ ငါ သိပ်ချစ်နေလို့ကွ။ မင်းတို့ ဒီ ကျွေးမွေးထောက်ပံ့လာတာကို ကျေးဇူးမတင်ရင်နေကြပါ။ ငါ့အပေါ် တာဝန်မတိုက်ခိုက်ကြပါနဲ့။ ငါ့နည်းသားအတွက် စီမံဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးကြပါနဲ့”

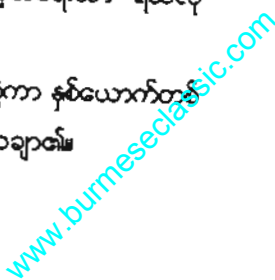
“သဘောပဲ သဘောပဲ ကိုကို၊ ကြိုက်သလိုသာလုပ် ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ လူတစ်ယောက်တိုးလာတယ်ဆိုပြီး မြူးခြံရွှေတာခိုင်းဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဒီလိုဖြစ်နေလို့ကတော့ လူမွေးသူမွေးတောင် ပြောင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အထင်ကြီးပြီး သူဌေးသမီး ယူလိုက်တာ ခွက်ဆွဲဆောင်းမစားရရင် ကံကောင်း”

“တောက်”

ပြောဆိုပြီး သူတို့တွေ အဝေးရောက်သွားမှ မကျေမချမ်း အံ့ဩတတ်တက်ခေါက်ပစ်လိုက်၏။ သူ့အပေါ် ဘယ်သူမှ ငဲ့ညှာစာနာမှု မရှိပါဘူး။ သွေးသားရင်းချာဖြစ်ကြပေမယ့် အခွင့်အရေးသာ ရသလို အသုံးချယူချင်နေကြသည်။

မေမေသာမရှိလျှင် ရွန်းရွန်းစို လက်ကိုဆွဲကာ နှစ်ယောက်တစ်ဖက်တစ်ဖက် ထူထောင်ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်မိမှာ သေချာ၏။

“သားကြီး”

မေမေ အနားရောက်လာတာတောင် လှည့်မကြည့်ပါ။ မေမေ သူ့အနားမှာ ညင်ညင်သာသာ ထိုင်ချသည်။

“သား အရမ်းစိတ်ပင်ပန်းနေပြီလား”

“ညီလတ်နဲ့အငယ်မ သားအပေါ် လုံးဝ အလိုက်မသိဘူး နားလည်မပေးကြဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် မစဉ်းစားဘဲ သူတို့တွေ မျက်နှာမငယ် လူ့အောက်မကျအောင် သား ခွန်အားနဲ့ တတ်နိုင်သရွေ့ ပေးဆပ်နေတာပါ”

“မေမေ သိပါတယ် သားရယ်၊ သူတို့လည်း ရွန်းရွန်းနဲ့ သား လက်ထပ်မယ်ပြောတော့ အရမ်းကိုမျှော်လင့်ပြီး ဖျော်နေကြတာပဲ အခု ဖြစ်မလာတော့ အမှားအမှန် မခွဲခြားနိုင်ဘဲ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပေါက်ကွဲမိကြတဲ့သဘောပါ။ သားက အသိဉာဏ်ရှိတဲ့သူပဲ နားလည်အလိုက်ပါကွယ်”

“အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ အစ်ကိုကြီးဆိုပြီး အခုက နားလည်မရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သူတို့က သူတို့ကို အနစ်နာခံပေးဆပ်တဲ့ တာဝန်ယူနေတဲ့သားကို မခန့်လေးစား ဖော်ကားနေကြတာ၊ မေမေ ကိုယ်တိုင်လည်း ဘက်လိုက်ပြီး မမြှောက်စားသင့်ဘူး။ သူတို့က အညွတ်တလူလူနဲ့ ငယ်ရွယ်တက်ကြွတဲ့အရွယ်လေးတွေမို့ ဦးစားပေးချင်တာလား သားက ပညာမဲ့အလုပ်ကြမ်းသမားမို့ နှိမ်ချပစ်ပယ်ချင်တာလား မေမေ”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ မေမေ့ကို ဘယ်လိုကြီးပြောနေတာလဲ”

အပြစ်ပြစ်ချင်သည်

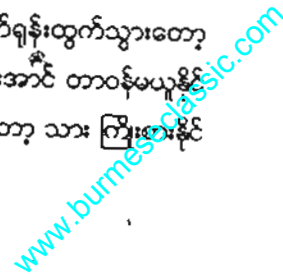
“မဟာ သားကို မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကျေသိတတ်နားလည်လွန်းလို့ နားတွေတင်နေတာပါ။ သားကြီးက ပြောဆိုဆုံးမစရာမလိုဘူး။ အငယ် သူ့အတွက် ဦးစိတ်ပူပန်နေရတယ်၊ သူတို့လေးတွေ လမ်းမှားရောက်သွားစနိုးလို့”

မေမေ ပြောတာတွေ သူ လက်မခံနိုင်။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခြင်းကာ မျက်နှာလွှဲပြီးမှ မေမေ့ဘက်ပြန်လှည့်လိုက်၏။

“မိဘတွေက သားသမီးတွေကို ခွဲခြားချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ တူတူ ချစ်တာပဲလို့ ပြောနေကြပြီး ဆိုးတဲ့သားသမီးအပေါ် အစိုးရိမ် သူ့ကိုနေကြရင်းနဲ့ ကျွန်တို့လူ ခံစားရတာ မတွေ့မိဘူးမဟုတ်လား။ သား ပေးဆပ်ရတာ နားလည်တာတွေ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ မေမေ ပြောတယ်၊ ဒါဆို ဒီလိုမျိုးအချိန်မှာ မင်းတို့အစ်ကိုအပေါ် နားလည်သိတတ် အလိုက်ကြပါ။ ငါတို့တွေအတွက် သူ ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ၊ အခု သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့လုပ်နေတာလေးကို အားပေးလိုက်ကြပါလို့ မေမေ ပြောဆိုဆုံးမပေးပါလား။ ဖျောင်းဖျပေးပါလား”

“မေမေလည်း အဲလိုပြောဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ်။ အခုလော သားဆယ်က သူတို့သွေးဆူနေကြတယ်၊ အပြောင်းအလဲကို သူတို့ မကျေမပါဖြစ်နေကြသေးတယ်”

“ဒါဆို ရွန်းရွန်းစိုကိုခေါ်ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်သွားတော့ မေမေ မိသားစုသုံးယောက်ကို ပြည့်စုံပိုလှ်အောင် တာဝန်ယူနိုင်စေမယ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ထမင်းဝဝကျွေးဖို့တော့ သား ကြီးစားနိုင်

မှာပါ”

“သား”

“သူတို့တွေ သားအပေါ် နားလည်မှုရှိလာတဲ့နေ့မှပဲ သား ပြန်လာခဲ့တော့မယ် မေမေ”

“မ ဖြစ်ပါဘူး။ သား ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ အဲလိုလုပ်တာ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ သားရယ်။ မေမေတို့ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့”

ဒေါ်မြသီ ထိတ်လန့်ပြီး ပျောက်ကယ်ကတမ်း ဖြစ်သွားတယ်။ ရွှန်းရွှန်းစိုကို လက်ထပ်ပြီးချိန်မှာ သူ ပျော့ညံ့နေလို့မဖြစ်တော့ မိဘနှင့်ညီအစ်ကိုမောင်နှမကို ဆန့်ကျင်သင့်ရင်လည်း ဆန့်ကျင်ရမည်။ ဥပေက္ခာပြုသင့်ရင်လည်း ပြုပြင်ရမည်။

“သား”

“သိတတ်တဲ့အရွယ်တည်းက မိသားစုအပေါ် သား တာဝန် ခဲ့တယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှမရှိပါဘူး။ ဘာလို့ သားအပေါ် မဝံ့ညွှာကြတာလဲ။ နားမလည်ကြတာလဲ”

“နား နားလည်ပါတယ်။ မေမေ သူတို့ကို ကောင်းကောင်းဆုံး သွန်သင်ပေးမယ် သားရယ်။ သား အဲလိုလုပ်သွားရင် မေမေတို့ ဘယ်သူ့ အားကိုးရမှာလဲ။ ဘယ်သူ့ ကိုမှီခိုရမှာလဲ သား”

“သားကြောင့် မေမေတို့ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါဘူး။ မိန်းမ ပြီး မိသားစုကို ဥပေက္ခာပြုဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရေး ကားတော့ မခံနိုင်တော့ဘူး မေမေ။ သားရင်ဘတ်ကြီး နာနေပြီ။ သား

“နောက်တွေ တစ်စစ်ပွဲကြောင့်တော့မတတ် ခြစားခံနေရပြီ။ သား မိန်းမ သူတာ ဘာမှားလို့လဲ။ ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်တော့ရော ရောင့်ရဲလို့ မရဘူး သား”

ရောင့်ရဲလို့ရတယ်။ မိန်းမယူတာလည်း မမှားဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲသား မပြည့်မစုံတဲ့ လူတန်းစားတွေအတွက် နှုတ်လင့်စရာ တစ်ခုလေးရှိတာ ဖြစ်မလာတော့ ယူကျုံးမရ မဖြေနိုင် ဖြစ်သွားတာဟု ရှင်းပြနေချင်တော့။

အငယ်တွေဘက်က နားလည်မှုလွဲတာ အပြစ်မဆိုသာသလို သားကြီးပေါက်ကွဲတာလည်း ဖြစ်သင့်တာပဲဟု ဖြေသိမ့်ကာ ဒေါ်မြသီ ကိုယ်သက်နေလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ဘာရယ်လို့ အမည်ဖော်လို့မရအောင် တန့်န့် ဆဖြေဖြေခဲ့ပါ။

“စိုး”

“ဟင် ကိုကို”

ခန်းသီးအကွယ်လေးမှာရပ်နေမိသော သူမရဲ့ပခုံးလေးကို ပုတ်
တာ ကိုကိုခေါ်တော့ သူမ လူမိသွားသလို တုန်တက်သွားရ၏။

“မီး မီးချောင်းနားထောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းရှိမှန်းသိလို့ တမင်ရည်ရွယ်ပြီး ပြဿနာဖြစ်နေကြတာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ မင်း စိတ်ဆင်းချ်ပြီး
ထွက်ပြေးအောင်”

“မီး သိပါတယ်၊ မီးကြောင့် မိသားစုတွေနဲ့ မပြေမလည်
ပြဿနာတက်နေရတာကို မီး စိတ်မကောင်းဖြစ်တာ”

“ဒီလို ပဋိပက္ခတွေနဲ့ စိုကို မကြုံစေချင်ပါဘူး။ သူတို့အတွက်
ပြည့်စုံအောင် ရှာပေးနိုင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ စို စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါ
နဲ့ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုရင် စို မကြားချင်ယောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်
ပြီး ခဏလောက် သည်းခံပေးပါနော်”

“ကိုကို ဘာတွေလုပ်မှာလဲ”

“စိုနဲ့ ကိုယ့်မိသားစုတွေ အဆင်ပြေအောင် ကိုယ် ကြိုးစားရ
မှာပေါ့ စိုရယ်၊ အရင်ထက် အလုပ်တွေပိုလုပ်ရမှာပေါ့”

“ကိုကိုရယ်”

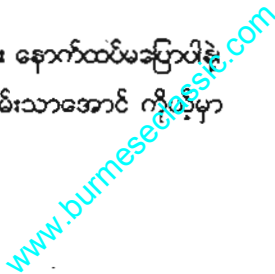
“ဟင်အင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်တဲ့စကား နောက်ထပ်မပြောပါနဲ့
ကိုယ်ယောက်ျားပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီးမယား စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ့်မှာ

အခန်း (၂၈)

ကြားနေရသမျှ အရာအားလုံးက သူမနှင့်သက်ဆိုင်နေသည်
မလိုလားသည် ငြူစုမှုများကြောင့် မိသားစုကို သားဦး အတိုက်အ
လှုပ်ကာ ရင်ဆိုင်နေရသည်ပဲ။

အရင်က သားဦးဆန္ဒတွေကို သိခွင့်ရသလို စေတနာအပြည့်
ဖြင့် ပြောင်းလဲလာတာကို သိပြန်တော့လည်း အပြစ်မမြင်ရက်ပြန်
သူမကိုခေါ်ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်သွားမည်လို့တောင် ခြိမ်းခြောက်
နေပြီမို့ သားဦးကို သူမ မယုံကြည်နိုင်စရာအကြောင်းတော့ မရှိတော့
ပါ။

ဒါပေမဲ့ မိသားစုရဲ့ဆက်ဆံရေးကိုတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား
မသိပေ။ အရေးတယူ ဆက်ဆံမခံရရင်တောင် အသိအမှတ်ပြုပေးသင့်
သည် ထင်သည်။

တာဝန်ရှိပါတယ်။ မပြည့်စုံတဲ့အထိ မိသားစုတွေရဲ့မကြည်ဖြူတဲ့အထိတွေ့ကို မခံနိုင်တော့လို့ စိတ်ထွက်ပြေးရင် ကိုယ် ရင်ကျိုးရမှာ စိုး။ တကယ်လို့ သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့နေ့ကျရင် ကိုယ့်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါနော်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စိန့် နစ်ယောက်တစ်ဘဝ တည်ဆောက်လို့ရမယ့်နေရာတွေကို ထွက်သွားကြတာပေါ့။ ကိုယ်ချစ်တဲ့စိကို ကိုယ် မိသားစုတွေကြောင့် စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး”

“ကိုကိုရယ်”

အားကိုးယုံကြည်စိတ်တွေနှင့် ကိုကိုကို ဖက်တွယ်ထားလိုက်ပါသည်။ ကိုကိုက သူမပခုံးလေးကို ပြန်ပြီး ဖက်တွယ်ကာ

“နေ့လယ်စာ စားရအောင် စိုး ပြီးရင် အလုပ်လုပ်ဖို့ ကိုကိုကြီး တို့နဲ့ သွားတွေ့ရမယ်”

“အခုချက်ချင်းကြီး အလုပ်လုပ်တော့မလို့လား”

“အင်း လုပ်ရမှာပေါ့။ စိ မာမိ အရင်တစ်ခါပေးထားတဲ့ သိန်းသုံးဆယ်ထဲက ဆယ်သိန်းကို အိမ်အသုံးစရိတ်ပေးထားပြီး ကျန်တဲ့ သိန်းနှစ်ဆယ်ကို ကိုကိုကြီး အရင်သူဌေးကားပါမစ်ရတဲ့အထဲမှာ ရှယ်ယူ ထည့်ထားတယ်”

“အဆင်ပြေလို့လား”

“ပြေမှာပါ အမြတ်အစွန်းတော့ များများကျန်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဘိယံက စဉ်းစားနေတာ၊ အဲဒါကို ငွေပြန်ထုတ်ပြီး စိကို တင့်တောင်း ဆင့်တယ်လေးဖြစ်သွားအောင် မင်္ဂလာဆောင်ရမလားလို့”

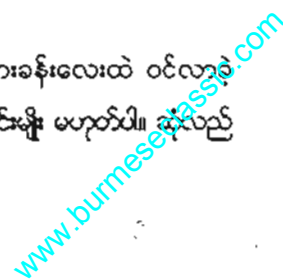
“ဟင်အင်း အဲလိုငွေတွေ အလဟဿကုန်သွားအောင် မလုပ် ဒါနဲ့ ကိုကို တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ထားတာလည်း တရားဝင် အသိအမှတ် ပြုပြီးပဲ။ ငွေတွေ အလဟဿကုန်သွားလို့ ကိုကိုမိသားစုတွေနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ရင် မီးကိုပိုပြီး မုန်းသွားကြမှာပေါ့”

“အားနာပါတယ် စိရယ်၊ မပြည့်စုံ ချို့တဲ့တဲ့သူတွေဆိုတော့ သူတို့မှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ လောဘတွေရှိနေကြတယ်။ နားလည်ပေး ဒါလို့ စိကို မတောင်းဆိုရက်ပါဘူး။ စိတ်နာချင်လည်းနာပါ။ ဒါပေမဲ့ အထင်သေး စက်ဆုပ်ရွံရှာသွားတာမျိုးတော့ မဖြစ်ပါနဲ့စိရယ် နော် ကိုယ့် မိသားစုတွေ ကိုယ်စား ကိုယ် အားလည်းနား တောင်းလည်းတောင်းပန် ဖိတယ်”

“ဟင်အင်း ကိုကိုမိသားစုတွေအပေါ် မီး ဘယ်တော့မှ အဲလို စိတ်မျိုး မထားပါဘူး။ ကိုကိုကိုချစ်လို့ ကိုကိုမိသားစုတွေက မီး မိသားစု ဝင်တွေပါပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စိရယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ။ လာ စိ မေမေ ထမင်းပွဲပြင်ထားတယ်”

စိ လက်ကလေးကို ဆွဲ၍ ထမင်းစားခန်းလေးထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းဆိုလို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ သို့သော်

စားပွဲတွေ မတ်တပ်တိုင်ခုံတွေနှင့်လည်း မဟုတ်ပါ။

စားပွဲဝိုင်းလေးမှာ ဒီအတိုင်း သင်ဖြူးဖျာပေါ် ထိုင်ချနေပြီး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မရှိသော ဟင်းခွက်များကြောင့် စိုကို အားနာရပြန်၏။

“ထိုင် စို၊ ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့စားမလားဟင်၊ ကိုယ်တို့အိမ်မှာ တစ်စုံတော့ ရှိတယ်”

“နေပါစေ ကိုကို၊ မီးလက်နဲ့ စားတတ်ပါတယ်”

“ဒီဟင်းတွေနဲ့ရော အဆင်ပြေပါ့မလား၊ ကိုယ် လမ်းထိပ်မှာ ဟင်းသွားဝယ်ပေးရမလားဟင်”

“ရပါတယ် ကိုကိုရဲ့၊ နောက်လည်း အလေ့အကျင့်ရအောင် ဒီအတိုင်းပဲ စားပါ့မယ်၊ မီးအတွက် ဘာမှတွေးပူမနေနဲ့၊ မီး စားတတ် တယ်”

သူတို့ချင်း ပြောနေတာကို ညီလတ်က နားကြားပြင်းကတ် သလို မျက်မှောင်ကြီးကျူကာ ဗြုန်းခနဲ ထမင်းဝိုင်းက ထထွက်သွား သည်။ အငယ်မက မျက်စောင်းထိုးကာ ညီလတ်နောက်က ထလိုက်သွား ၏။

“သမီး စားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်ပြီး စိုကို အားနာစကား ဆို၏။ သူ စိတ်ဒေါသတွေ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း စိုမျက်နှာ

တိုင်ကာ ဒေါသတွေ အလုံးလိုက် မျိုချလိုက်ရ၏။ ဒီပုံစံ ဒီအချိုးတွေ ကြောက်လို့ ဒီနေရာမှာ ပေါက်ကွဲလိုက်လျှင် စို ပိုပြီး အနေအစား ကျပ် သွားပေလိမ့်မည်။

ဒီထက်ပိုဆိုးလာလျှင်တော့ သူ ဆုံးဖြတ်ရမှာ တစ်ခုတည်း။

ဟုတ်တယ်ဟု ကသောကပျော ထောက်ခံလိုက်ဖို့ သူ ဝန်လေး
နေသည်။ သွေးသားသံယောဇဉ်ကြောင့် ဝါးလုံးရှည်နှင့် သိမ်းရမ်း ဝလို့
သစ်လက်ခတ် မပြောရက်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ စိန့်ပတ်သက်ပြီး ညီလတ်နှင့် အငယ်မကို
နာကြည်းမိတော့မလို ဖြစ်လာ၏။

“မင်း စိတ်ကုန်နေပြီလား”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“မသိဘူးလေ ရွန်းရွန်းစိုကြောင့် အိမ်နဲ့အဆင်မပြေ ဖြစ်လာ
တာ ရွန်းရွန်းစိုကို စိတ်ကုန်နေသလားလို့”

“စိုကို စိတ်ကုန်တာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မိသားစုက
ကျွန်တော့်အပေါ် နားမလည်တာ စိုကို လက်ခံမပေးတာကို စိတ်ပျက်တာ၊
စိုကို အားနာတယ်။ အဲဒါကြောင့် စိုနဲ့ တခြားနေရာ ပြောင်းနေရမလား
လို့ စဉ်းစားနေတာ”

“ဟ အဲလောက်စွန့်စားဖို့တောင် ဆုံးဖြတ်နေပြီလား။ ရွန်းရွန်းစို
ကို မင်းတကယ်ချစ်နေပြီလား သားဦး”

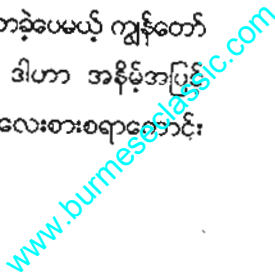
“တကယ်ပါ ကိုစိုးကြီးရာ၊ စိုက အရမ်းကိုစိတ်ထားလေးဖြူစင်
ပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်။ မမိနာက မပြည့်စုံမှုတွေများလို့ လောဘာတွေ
နဲ့ ပြောင်းလဲသွားတယ်။ စိုက ပြည့်စုံတဲ့နေရာက လာခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်
အိမ်နဲ့ ချို့တဲ့မှုကို နာခေါင်းမရှုံ့ဘူး။ မငြိုးစုဘူး။ ဒါဟာ အနိမ့်အပြင်
ဘွားခြားချက်ဆိုရင်တောင် စိုရဲ့စိတ်ကလေးက လေးစားစရာတောင်”

အခန်း (၂၉)

“ဒါဆို မင်းအိမ်မှာ အခြေအတင် ပဋိပက္ခတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်
နေတာပေါ့”

“ဒီလိုတွေဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိတယ်။ ဒီလောက်အထိ အခြေ
အနေတင်းမာနေကြတာကို အံ့ဩနေတာ။ ပညာတွေသင်ထားပြီး ဘာ
ကြောင့်များ အဆင့်အတန်းမဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ နိမ့်ကျနေကြလဲ မသိဘူး”

“သူတို့က စာပဲသင်နေကြတာလေ။ အဲဒါ ပညာတတ်၊ ပညာ
ရှိမဟုတ်ဘူး။ တကယ် ပညာတတ်တဲ့သူက အသိတရားလည်း ရှိတယ်။
လူ့ကျင့်ဝတ်လည်းနားလည်တယ်။ အခုခေတ် လူငယ်တွေ ဘွဲ့နှစ်သို့
သုံးဘွဲ့ယူပြီး ပညာမတတ်ကြဘူး။ ကုန်ကျသွားတဲ့ငွေတွေအတွက် နှလုံး
စရာပဲ။ ဘဝင်မြင်ပြီး လမ်းလွဲလိုက်ဖို့ အဆိပ်ပင်ရေလောင်း ပေါင်းသင်
သလို ဖြစ်နေကြတယ်”

မနေဘူးလား”

“အဟင်း မင်းရဲ့အချစ်ကို ငါ ယုံသွားပြီ သားဦး။ ရွန်းရွန်းရိုက်မင်း တကယ်ချစ်သွားပြီပဲ”

“အဲဒါကြောင့် စို စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော် အလုပ်တွေကြိုးစားလုပ်ချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဦး။ ဟို ကျွန်တော်တို့ ကားပါမစ်ကိစ္စ ရှယ်ယာထည့်ထားတာရော”

“ဖြစ်မယ် ကြာမယ်။ ငါတို့ ထည့် ထားတာ အသေးအမွှားလေး ကွား သူတို့အတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုလောက် ရှိတာ သွားလောလို့ ဖြစ်မလား”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်ထုတ်ပြီး စိုကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလား”

“ဟင် ဘာကွ”

ကိုကိုကြီး တအံ့တသြပင် ဖြစ်သွားဟန်တူ၏။ စိုကို ဒီလောက်ထိ အလေးအနက် ထားလိမ့်မည် မထင်တာကြောင့် ဖြစ်မည်။

“စိုကို ကျွန်တော် ဇနီးမယားအဖြစ် လူသိရှင်ကြား ဖြစ်သွားချင်လို့ပါ။ သူဌေးသမီးဖြစ်ပြီး လူမသိသူမသိ လက်ထပ်ထားရတာ ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းအားငယ်နေမလဲ”

“ဒီအတိုင်း လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ထားတာလည်း တရားမနေတာပဲ။ ငွေအပိုကုန်အောင် ဘာလုပ်မှာလဲ။ ပြီးတော့ ဒီငွေလေး မရှိတော့ရင် မင်းအတွက် တော်တော်အခက်အခဲဖြစ်သွားမှာ”

“ကျွန်တော် အလုပ်ကြိုးစားလုပ်မှာပေါ့ ကိုစိုးကြီးရား ဒေါ်မြ ချောင်ခြယ် ပုကံသွားအလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ငွေ ခြောက်သိန်း သေးထားတဲ့အထဲက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ သုံးသိန်းလောက် ကျန်သေးတယ်။ အဲဒါကို တက္ကစီကား စပေါ်တင်ပြီး မောင်းမယ်ဗျာ။ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကိုစိုးကြီးတို့နဲ့ အလုပ်ရှိရင်လည်း တွဲလုပ်မယ်။ ပြီးတော့ ညတက် အပိုဝင်ငွေရအောင် ဆိုက်ကားထွက်နင်းလို့လည်း ရတာပဲ”

“ဟကောင် မိန်းမတစ်ယောက်ရတာ အလုပ်သုံးလေးခုလုပ်ဖို့ သဘာကြီးနေပါလား”

“စိုက သူဌေးသမီးလေ။ လူတန်းစေ့နေနိုင်အောင်တော့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပေးရမှာပေါ့။ မိဘတွေ အမွေဖြစ် စွန့်ပစ်ခံရတာ နှစ်နည်း အားမငယ်ဘဲ ကျွန်တော်နဲ့ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ အတူ နေပေးနေတာ ကျွန်တော် ဒီလောက်တော့ ပေးဆပ်သင့်တာပေါ့။ ကျွန်တော်မိသားစုကလည်း ကျွန်တော် ပြည်ပြည်စုံစုံ ရှာပေးနိုင်မှ စိုကို ခြံငြင်ကြမှာ”

“သားဦး”

ကိုစိုးကြီး တလေးတစားပင် သားဦးပန်းတစ်ဖက်ကို အားနှင့် ဆုပ်ညှစ်လိုက်၏။

“မင်းကိုငါ လေးစားပါတယ် သားဦး။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အဲဒါက ရွန်းရွန်းရိုက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကိုအားပေးနေခဲ့ပေမယ့် ယောက်ျား ဦးလုံးလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ အထင်သေးရွတ်ချစ်တာ အမှန်ပါ”

တစ်ဖက်ကလည်း မင်းကိုတိုးတက်ပြောင်းလဲသွားစေချင်တဲ့စေတနာ
ကူညီပေးမိတာ၊ တကယ်လို့သာ ဒေါ်မြရောင်ခြယ် အဖွဲ့ဖြတ်လို့ ရှိခဲ့
စို့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရင် မင်းကို ထိုးဖို့ကြိတ်ဖို့အထိ စဉ်းစားထားတာ

“ကိုစိုးကြီး ထိုးလည်း ကျွန်တော်က ခံမယ့်ကောင်ပါ”

“ငါ သိပါတယ်၊ အခုတော့ မင်းကိုငါ တကယ်လေးစားသွား
ပါပြီ ဒါပဲကွ ယောက်ျားစိတ်ဓာတ်ဆိုတာ၊ မယုတ်မာရဘူး၊ မကောက်ကွ
ရဘူး၊ မှားတယ်ထင်ရင် ဝန်ခံခဲ့ရတယ်၊ ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်ရမယ်
တာဝန်ယူခဲ့တဲ့စိတ် အပြည့်ရှိရတယ်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆုံးဖြတ်ပြီး
အလျင်မီအောင် ချုပ်တည်း စောင့်စည်းနိုင်တာလည်း ယောက်ျားကောင်
တစ်ယောက်ရဲ့သတ္တိပဲ”

“အခုလို ပြောပြပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုစိုးကြီး
နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော် မှားခဲ့ရင်လည်း တည့်မတ်ပေးပါ၊ ဒါနဲ့ အာဏာ
အောင်လည်း မလာသေးပါလား”

“နည်းနည်းနောက်ကျမယ်လို့ ပြောတယ်ကွ၊ ဒီကောင်လည်
မိုးမိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်တော်ခံစားနေရတယ်၊ ယောက်ျားတွေက မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီဆိုရင် ရှုံးတော့တာပဲ၊ မိုးမိုးက အာကာအောင်
ပြောင်းလဲတာကို လက်မခံတော့တာ၊ မိဘတွေရဲ့သွေးထိုးစကားတွေ
ကြောင့် မကြည့်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေပြီလား၊ မပြောတတ်ပါဘူး
အတွေ့မခံဘူး၊ ဖြေရှင်းမခံဘူးတဲ့၊ အဲဒါကို ဒီကောင် ဘယ်လိုနည်း
ကြိုးစားနေလဲ မပြောတတ်ပါဘူး”

စိုးမိုးစာပေ

ကိုစိုးကြီးက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကောက်မော့ပြီး စိတ်
ကောင်းသလို လေသံတွေပါ တိမ်ဝင်သွား၏။ စိတ်တူကိုယ်တူ တွဲလာ
ခဲ့တာ ကြာပြီဆိုတော့ သံယောဇဉ်တွေ ထုထည်ကြီးမားခိုင်ခံ့နေခဲ့သည်။

“ဟာ အာကာအောင် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ မျက်နှာက
အည်း ရွံ့မဲ့နေတာပဲ”

အာကာအောင် ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘဲ အအေးဘူး၊ အရင်မှာ
တာ တစ်ဝက်ခန့်မော့သောက်ပြီးမှ သက်ပြင်းတွေနှင့်ရောနှောကာ

“မိုးမိုးက အကန်တွေချည်းလွှတ်နေတယ်၊ ဒီဘဝ ဒီမျှပဲလို့
နောက်ဆုံးစကားတွေထိ ပြောလာတော့ မခံစားနိုင်ဘူး၊ အေး တစ်ခု
ပြောစရာရှိတယ်၊ မိုးမိုးနဲ့ မိုးမိုးမိဘတွေကို ဘယ်သူနဲ့အတူ တွဲတွေ့ခဲ့
ဆာယ်ထင်လဲ”

“မင်း တွေ့ခဲ့တာ မင်းပြောမှသိမှာပေါ့”

“စားသောက်ဆိုင်မှာ ဒေါ်မြရောင်ခြယ်နဲ့ စကားတွေပြောနေ
ကြတာ”

“ဘာ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ မင်းလည်းသွားပြီ သားဦး၊ မိုးမိုးနဲ့မိုးမိုးမိဘ
တွေက မင်းကိုလည်း အာကာအောင်လို မယုံကြည်အောင် သွေးထိုးနေ
မှာ အသေအချာပဲ”

“ကျွတ် သူတို့တွေ ပတ်သက်မှုရှိတာ ကျွန်တော် ဝိုက်ဆိုမိပြီ
ပေါ့၊ ကိုစိုးကြီးရာ ဒါပေမဲ့ စိုက ကျွန်တော့်ဘက်မှာ ရှိနေတဲ့အတွက်

စိုးမိုးစာပေ

ဖြေသာပါတယ်။ တစ်သက်လုံး အမွေဖြစ် စွန့်လွှတ်ခံရပြီး ကျွန်တော် အနားမှာပဲ ထားခွင့်ရရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ။”

သူ့ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြောရင် ရွန်းရွန်းစိုကို ခွဲရမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖိစီးလာသည်။ အမွေဖြစ်စွန့်လွှတ်ထားသည် ဆိုသော်လည်း သူ မသိအောင် ခေါ်တွေ့ပြီး သူ့ကိုမှန်းမေ့နာကြည်းအောင် သိမ်းသွင်းသွားလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“ဟာ ရင်တွေပူလိုက်တာ”

“ဟ အသည်းအသန် ရှင်ပျက်ဆင်းပျက် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“စိုနဲ့ ခွဲရမှာစိုးလို့”

“စစ်မရောက်ခင်က မြားကုန်နေရင် တကယ်ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ မင်းပြန်တိုက်မှာလဲ။ ရွန်းရွန်းစိုကိုသာ စိတ်ကုန်မသွားအောင် မင်းကရုစိုက် တန်ဖိုးထားနေရင်ရပြီ။ ရွန်းရွန်းစိုက မိုးမိုးလို မိဘကို မလွန်ဆန်ရဲ စိတ်ပျော့ညံ့တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကို တကယ် ချစ်လို့သာ စွန့်ခွင့်စားစား လိုက်လာခဲ့တာပေါ့”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ မင်းက ငါ့ထက်စာရင် အချစ်ကို အများကြီးကောင်းပါတယ်။ ရွန်းရွန်းစိုကို လွတ်ထွက်မသွားအောင် ထိန်းထားနိုင်ရင် ပွဲပြီပြီ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေများလာလို့ ရွန်းရွန်းစို ခံနိုင်ရည် မရှိ ထွက်ပြေးသွားရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ မင်းမှာ တာဝန်အရှိန်ပဲ”

သူဌေးသမီးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ သူများအိမ်မှာနေရင် အလိုက်တော့ သိရမှာပေါ့”

“အေး အေးပါ တို့ကြီးစားလုပ်ကြည့်ပါမယ်၊ ဒါနဲ့ဆပ်ပြာ ရောဟင်”

“ဒီမှာရော ညီမကျောင်းစိမ်းတွေပါ လျှော်ပေးပါဦး၊ အမေက ထူကြီးဆိုတော့ မှုန်ဝါးဝါးနဲ့ ဖြူလည်းမဖြူဘူး၊ သေချာလျှော်ပေးနော်”

အငယ်မကပါ အဝတ်အစားတွေ ထပ်ပုံလာပြန်၏။ ဆပ်ပြာ ဘူးလက်ထဲရောက်လာပေမယ့် သူမဘာလုပ်ရမှန်း မသိပေ။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလို သိမ်ငယ်သလိုနှင့် လှိုက်လှိုက်ဆူဝေပြီး မျက်ရည်တွေပါ ခုတ်ပိုင်းလာသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပြန်အားတင်းလိုက် သ်

အခန်း (၃၀)

“ဒီအဝတ်တွေ လျှော်ပေးပါ ရှမ်းရွန်းစို”
“ဟင်”

သူမရှေ့ ပုံချလာသော အဝတ်ပုံကြီးကိုကြည့်၍ သူမ အံ့အား သင့်နေရသည်။ ညီလတ်ကမျက်မှောင်ကြွတ် ခါးထောက်ရပ်နေလျှောက်

“ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့က ကျောင်းသားတွေ၊ မေမေထ ထမင်းဟင်းချက်ခန့်ရတာနဲ့ အားတာမဟုတ်ဘူး၊ လူပိုတစ်ယောက်လို့ ဖြစ်နေတဲ့ ခင်ဗျားက ဒါလောက်တော့ လုပ်သင့်တယ်”

“တို့ ဘာ တစ်ခါမှ အဝတ်မလျှော်ဘူး၊ ဖြူဖြူစင်စင် မဖြစ် ရင်”

“ဖြစ်အောင် အားစိုက်ပြီးလုပ်ပေါ့ဗျာ၊ ထမင်းမောင်းတောင် အလေ့အကျင့် ရအောင် စားပါမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ၊ ခင်ဗျား အရင်လို

သာဠီးက သူမအတွက် အလုပ်တွေပိုလုပ်ပြီး ပင်ပန်းနေရှာတာ။ ဒီသားစုတွေနှင့် သူမအဆင်မပြေလို့ သူထပ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲရမှာမျိုး တော့ မလိုလားပေ။

အိမ်ထောင်သည်မ ဖြစ်လာလျှင် အိမ်ထောင်တာဝန်ကို သူမလည်း ရုန်းရမှာပဲပေါ့။ အတွေးနဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ အဝတ်ပုံကြီး တို့ ရေစည်ပိုင်းရှိရာ မနိုင်တနိုင် သယ်လာခဲ့သည်။

ရေဖယားထဲ အဝတ်တချို့ကိုစိမ်၍ ရေစည်ပိုင်းထဲ ရေခွဲဖြည့် ထည့်ရသေးသည်။ အဝတ်တစ်ထည် နှစ်ထည်လျှော်ပြီးချိန်မှာ ဆပ်ပြာ ကြမ်းတွေနှင့် မထိတွေ့ဘူးသော သူမလက်ဖဝါးနုလေးတွေ သွေးချဉ်မ

တတ် နီရဲဖူးယောင်လာသည်။

ညီလတ်ရဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီတွေ ဂျင်းအင်္ကျီတွေကို ရေညှစ်နဲ့ အားပင်မရှိတော့။ အမိုးအကာမရှိသော ၆၃ ဘုမှာ ချွေးတွေက တဖြည်းဖြည်း မြိုက်။

“ဟာ စို ရွန်းရွန်းစို မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟင် ကိုကို”

မြန်းခနဲ ရောက်ချလာသော သားဦးက ရွန်းရွန်းစိုလက်ထိ ဖောင့်ခနဲ ဆွဲထူ၍ အသားတွေဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ အိမ်မကြိုည့် အရိပ်ထိဆွဲခေါ်လာကာ ရွန်းရွန်းစို မျက်နှာလေးကို ယူကနူးမကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေလည်း ဝဲနေ၏။

“စို မင်းကိုဒါဘယ်သူခိုင်းတာလဲ၊ ဘယ်သူလုပ်ခိုင်းတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး မီးက အိမ်မှာ အလကားမနေချင်တာနဲ့ အဝတ် လျှော်စရာရှိရင် ပေးပါဆိုပြီး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်း အဝတ်လျှော်ဖူးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ လျှော် ပါရစေလို့ မင်းဘယ်လိုလုပ် ပြောမှာလဲ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး မတန်တဆ ဒီဟာကြီးတွေလျှော်ပြီး မင်းလက်တွေ နီရဲပေါက်ပြဲနေပြီ၊ စို ဒါဘယ်သူ ခိုင်းတာလဲ ပြော”

“ကျွန်တော် ခိုင်းတာ ကိုကို၊ ညီမလေးရောပဲ”

“ဘာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒီအိမ်မှာ လူဝိုတစ်ယောက်လို နေလို့ဖြစ်မလား”

တိုကို၊ ဒီလောက်လေးတောင် မခိုင်းရတော့ဘူးလား။ မေမေဆိုလည်း ထစ်အိမ်လုံးစားဖို့ ချက်ပြုတ်နေရတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ကျောင်းတက် စာကျက်နဲ့ အားရတယ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ မင်းတို့တော်တော်လေး အပြောကောင်းတယ်၊ ငါယူ ထားတဲ့မိန်းမကို လူပိုဟုတ်လား၊ မင်းတို့ကရော ငါနွားလိုရုန်းကန်ပြီး ရှာဖွေပေးတဲ့ငွေတွေနဲ့ မေမေချက်ပြုတ်ရူးခပ်ပေးထားတဲ့ ထမင်းဘူးကို သက်တောင့်သက်သာလေး ဆွဲထွက် ကျောင်းတက်ကြတာ လူပိုတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုကို”

“တစ်တန်းကို နှစ်နှစ်ဖြေပြီး ငါအပေါ်မငဲ့ညွှာတာ ငါမပြော လို့ပါဘူး၊ ငါရှာသမျှ အလဟဿ သုံးဖြုန်းနေတာလည်း ငါအပြစ် မပြောဖူးဘူး၊ မင်းတို့က အခုအဲဒီကျေးဇူးတွေကို ဆပ်နေတာလား”

“ဟား”

သားလတ်က မခန့်လေးစား ဟားခနဲလုပ်ပစ်လိုက်ပြီး ရှေ့တိုး သာသည်။ ရွန်းရွန်းစိုက သားလတ်ကို ထိုးပစ်လိုက်မှာ စိုးရိမ်တာကြောင့် သားဦးလက်ကို ဆွဲထားရ၏။

“ကိုကို ဖြစ်ချင်တာဘာလဲ၊ တစ်သက်လုံး ကောင်းလာပြီး နိန်းမတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ရောက်လာမှ ကျေးဇူးတင်ခံချင်နေတာလား။ ဒီမိန်းမက ကိုကိုနွားလို ရုန်းကျွေးတာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒီပေမဲ့ သူ့ဘက်ကလည်း သိတတ်ဖို့လိုတာ ကိုကို လွှတ်လျှော့မထားမိနဲ့”

www.burmeseclassic.com

ဘူး”

“ငါမိန်းမကို ငါဘယ်လိုပဲထားထား၊ မင်းဝေဖန်စရာမလိုဘူး၊ ငါ့အဝတ်အစားတောင် မလျှော်ခိုင်းရက်ဘဲနဲ့ မင်းလိုကောင်က ဘာအဆင့် ရှိလို့ ဒီလိုခိုင်းရတာလဲ မင်းကွာ”

“ထိုးချင်လို့လား၊ ထိုးလိုက်စမ်းပါ ကိုကို၊ သူ့စိမ်းမိန်းမတစ် ယောက်ကြောင့် ညီအစ်ကိုချင်း သွေးကွဲချင်တယ်ဆို လုပ်လိုက်စမ်းပါ”

“ညီလတ် မင်းတော်တော်ရိုင်းတဲ့ကောင် ဆုံးမသွန်သင်မှု မရှိဘဲ အဆင့်အတန်းကို မွဲလွန်းတယ်၊ တော်ပြီး မင်းတို့နဲ့ ငါမနေနိုင်တော့ဘူး လာ စုံ ကိုယ်တို့တခြားနေရာသွားနေကြမယ်”

သားဦးက ရွန်းရွန်း လက်ကို ဖတ်ခနဲဆွဲ၍ ခြေလှမ်းပြင်ခံ ရွန်းရွန်းစိုက သားဦးလက်ကို ခပ်တင်းတင်းလေး ပြန်ဆွဲထားလိုက်တာ

“ကိုကို အဲလို တစွတ်ထိုးမလုပ်နဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စုံ”

“ပြဿနာဆိုတာ ရှောင်ပြေးတဲ့နည်းနဲ့ ဖြေရှင်းလို့ မရဘူး ကိုကို၊ အငယ်တွေကို မီးကြောင်အပြစ်မမြင်ပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး စုံ”

“မီးဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ဘက်က အမြင်တွေ မီးစိတ်မကောင်း လည်း မဖြစ်ပါဘူး၊ သူတို့မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်စီးသွားရတဲ့အတွက် မီးကိုသူတို့ အမြင်မကြည်တာမျိုး ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“စုံ မင်းသဘောထားကြီးပြလည်း သူတို့နားမလည်ဘူး၊ သူတို့

မှာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှု မရှိဘူး၊ လောဘနဲ့ တပ်မက်မှုပဲရှိတယ်”

“မပြည်ကံ့မတွေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ နားလည်ပေးရမှာပေါ့ ကိုကို ကိုကိုတောင် ပြောင်းလဲလာနိုင်သေးတာ သူတို့လည်း တစ်နေ့တော့ နားလည်လာမှာပါ”

“စုံ”

သူ စုံကို တအံ့တဩပင် နာမည်ခေါ်လိုက်မိသည်။ သူက ဇူးရှူးရှားရှား သွေးဆူကာ ဒေါသဖြစ်နေသလောက် ရွန်းရွန်းစိုက အေးဆေးတည်ငြိမ်လှသည်။ သားလတ်ပင် ကြောင်ငေးမှင်တက်စွာ ရွန်းရွန်းစို ပြောသမျှ နားထောင်နေ၏။

“ကိုကို အိမ်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားနားလိုက်နော်”

“မင်း အဲဒီအဝတ်တွေမလျှော်နဲ့ စကားပြောစရာရှိတယ်၊ အခု ဆိုက်ခဲ့၊ ဟိတ်ကောင်သားလတ် မင်းအဝတ်တွေ မင်းလျှော်၊ တို့လို အဆင့်အတန်းနဲ့ မင်းတို့အရွယ် ကျောင်းသားတွေကိုကြည့်လိုက်၊ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်းတက်ဘွဲ့ရသွားကြတာ၊ လူဆိုတာ ကိုယ်ထက်မြင့် ဘဲလူကို မျှော်ကြည့်ပြီး မတန်မရာ မျှော်မှန်းနေလို့ မရဘူး၊ ကိုယ့်လို ဘန်းတူ ကိုယ့်ထက်နိမ့်တဲ့သူတွေကို ကြည့်ပြီး အားယူရတာ နားလည်လား”

“မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ်”

“ပြောရမှာပဲ သူတို့က သက်တောင့်သက်သာလေး နေရလို့ အဆင့်တက်နေကြတာ၊ သူများတွေဆို အဝေးသင်နဲ့ဘွဲ့ရအောင် ဖျော်ပြီး

www.burmeseclassic.com

အလုပ်လုပ်နေတာကတော့ မိသားစုကိုထောက်ပံ့ ကြည့်ရှုနေကြတာ ဒီမင်းမင်းမှတ်ထား၊ ငါ့ကိုစော်ကားတဲ့အတွက် မရီးကို မခန့်လေးစား လုပ်တဲ့အတွက် မင်းအတွက် အသုံးစရိတ် မပေးတော့ဘူး၊ ကျောင်းစရိတ် မထောက်ပံ့တော့ဘူး။ မင်းလုပ်အား မင်းအစွမ်းအစနဲ့ ရှာသုံးကြားလား”

“ကိုကို”

“မင်းတို့ထက် ငါမိုက်တယ်၊ လုပ်ရဲတယ်၊ လုပ်ရက်တယ် မိန်းမရလို့ မာန်တက်တယ်ပဲထင်ထင်၊ ပြောင်းလဲတယ်ပဲပြောပြော ငါဂရုမစိုက်ဘူး။ အေး အငယ်မပါ ပမာမခန့်လုပ်ရင် အဲဒီအတိုင်း လို့ပြောလိုက်”

ဒေါသတကြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောလိုက်သည့်အခါ ညီလတ် ခေါင်းကြီးငုံ့၍ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ရွန်းရွန်းစိုကာ တွန်းထိုးရုန်း၍ သားဦးပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်တော့မတတ် ဟန်တားနေ၏။ သားဦးအသားတွေတုန်ကာ ဒေါသဖြစ်နေဆဲပင်။

စိုကို သူတန်ဖိုးထားနေချိန်မှာ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်နိမ့်ချမှုကိုမှ မခံနိုင်။ ဒီကိစ္စ ဒီအတိုင်းမပြီးသေး ...။

အခန်း (၃၁)

“အဲလိုလုပ်ခိုင်းတာ မေမေတကာယ်မသိပါဘူး သားရယ်၊ မေမေကားရေးသတင်းသွားမေးနေတာပါ။ သားအခုပြောမှ”

“သားလတ်တို့ ဆိုးသမျှ နေရာတကာ မေမေမသိချင်ယောင်အောင်မနေနဲ့မေမေ၊ ဒီကောင်တွေ အစ်ကိုမိန်းမကို လေးစားရမှန်းမသိအောင်ခိုင်းနေတာ၊ သားခွင့်လွှတ်မပေးနိုင်ဘူး၊ အငယ်မကလည်း ကလေးပဲနဲ့သေးတယ်၊ သားလက်ကို အတုယူပြီး လူပါးဝနေတယ်”

ဒေါ်မြသိ အပြင်ကပြန်ရောက်လာပြီး အမောမဖြေရသေးဆင်မှာပင် သားဦး မကျေမချမ်း လာပြောပြနေသည်။ ဒီလိုအဝတ်လျှော်တာတော့ သားလတ် လွန်သွားတာ ဒေါ်မြသိ သိသည်။ မိမိရှိနေလည်း ဒီလိုမလုပ်မိအောင် ဆုံးမဖြစ်မှာပါ။

“သားကြီး နောက်ဒါမျိုးမဖြစ်စေရဘူးလို့ မေမေကတိပေးတယ်။
ရွှန်းရွှန်းစို ကိုလည်း မေမေတောင်းပန်ပါမယ်”

“စို က တောင်းပန်စရာမလိုဘူး၊ စိတ်လည်းမဆိုးဘူး။ သူက
တောင်သားကို ဖျောင်းဖျနေတာ၊ သားက ထွက်သွားအောင်လို့ ခေါ်တာ
ကို သူကတားထားတယ် မေမေ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကလေးတွေကို နားလည်လာအောင် တဖြည်း
ဖြည်း စည်းရုံးရမှာပေါ့တဲ့။ သူတစ်ယောက်တည်းသာ သားတာဝန်ယူ
မယ်ဆိုရင် သူ့ကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားနိုင်
တယ်မေမေ။ သားက မိသားစုကို ငဲ့ညှာနေတာ၊ စိုသာ သူတို့လိုချင်
လောဘာရှိရင် သားကထွက်သွားအောင် ပြောလိုက်တာနဲ့ သူ တန်းမ
လိုက်မှာပဲ”

“သားကရော တစ်ဆိတ်ရှိ ထွက်သွားမယ်ချည်း ပြောနေရတာ
လဲ။ ဒီညီနဲ့ညီမကို တစ်သက်လုံး မငြိုမငြင် လုပ်ကျွေးလာခဲ့ပြီးမှ”

“သူတို့ သိတတ်နားလည်မှု မရှိလို့ စိတ်ကုန်သွားတာ မေမေ
ဒီနေ့ကိစ္စ ပိုပြီးခွင့်မလွှတ်နိုင်ဆုံးပဲ စိုက သူဌေးသမီး။ လက်ဖဝါးနု
သွေးချေညအောင် ဘာအလုပ်မှ လုပ်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ သားနဲ့လက်
ထပ်မှ ဒါမျိုးတွေလုပ်ရတယ် ဆိုတာကောင်းသလား မေမေ။ သားက
တို့ စိုကို မငြိုငြင်အောင် အလုပ်တွေ နှစ်ခုသုံးခုမက အပင်ပန်း
ကြီးစားလုပ်နေတာ စို ရောက်လာလို့ မေမေတို့အရင်ထက် ချီတဲ့သွားတာ

နိသလား”

“မရှိပါဘူး၊ သားအပင်ပန်းခံလို့ကို မေမေစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ
တာ မိန်းမမရခင်က သား အဲလောက် ပင်ပန်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

မေမေစကားရဲ့ သက်ရောက်မှုက သူ့ဖြစ်စေချင်သည့် ဆန္ဒတွေ
မဟုတ်။ ရွှန်းရွှန်းစို ရောက်လာမှဆိုသည့် စိတ်အစွဲကြောင့် စကားပြော
ရတာအဆင်မပြေ။

သူတကာယ်ကို စိတ်တွေကုန်လှနေပြီ။ သူ့အပြတ်သားဆုံး
ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှ ဖြစ်တော့မည်လား။

“မေမေ ရေသောက်လိုက်ပါဦး”

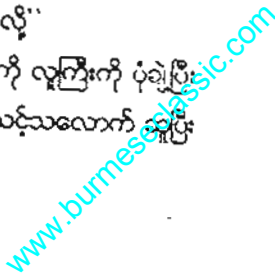
“ရွှန်းရွှန်းစို က အလိုက်တသိဖြင့် ဒေါ်မြသီကို ဖန်ခွက်လေး
ဖြင့် ရေလာတိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူပြောချင်သည့် စကားတွေ အဟန့်
အထားဖြစ်အောင် သူ့အနားမှာ ဝင်ထိုင်၏။

“စို အခန်းထဲမှာ ဝင်နားနေလိုက်ပါ။ ကိုယ်မေမေနဲ့ စကားပြော
ရောရှိလို့”

“မီးရှေ့မှာ ပြောလည်းရပါတယ်။ နေ့လယ်ကကိစ္စဆိုရင်တော့
မေမေ့ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မပြောပါနဲ့”

“ကိုယ် အဲဒီအကြောင်းပဲ ပြောနေတာ၊ ဒီလိုပြဿနာတွေ
ဖြစ်အောင် မေမေမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်ထင်လို့”

“အဲဒီလို ပြဿနာ အသေးအမွှားလေးကို လူကြီးကို ပုံချပြီး
မတင်ပြပါနဲ့ ကိုကို သားလတ်ကို ကိုကိုလည်း ဆူသင့်သလောက် ပြောပြီး

ငြိမ်း မီးတိုဘက်က အလိုက်အထိုက် အလျှော့ပေးလိုက်ရင် ကလေးတွေ လည်း နားလည်သဘောပေါက် သွားမှာပါ။”

“စို မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ကလူတွေ အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံး။ မင်းဘာမှမသိဘဲ”

“ဟုတ်တယ် မီးမသိဘူး အဲဒါကြောင့် သိအောင်လေ့လာရမယ် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံပေးမှ နားလည်လာမှာလဲ မီးကြီးစားကြည့်မယ်။ ကိုကို မီးအပေါ် အဲလိုတွေ ဦးစားပေးစိုးရိမ်နေရင် သူတို့အနေနဲ့ အထင်အမြင် လွဲမှားစရာတွေပဲ ဖြစ်နေမှာကိုကို၊ မီးမွန်းကျပ်နေရတာ ကိုကိုကြောင့် သူတို့ကြောင့် မဟုတ်ဘူး”

“စို”

စို စကားတွေကြောင့် နားလည်ရခက်စွာ ထိတ်လန့်လာသည်။ စိုက ကျန်သည့်လူတွေကို အပြစ်မမြင်ဘဲ သူ့ကိုတိုက်ခိုက်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ မိသားစုတွေနှင့် အဆင်ပြေချင်လို့ စို ဖွတ်အတင်ကြီး လိုက်လျော့နေတာများလား။

စိုကိုကြည့်သော မေမေမျက်လုံးတွေက နူးညံ့ခြင်း အရိပ်အရောင်တို့ ပြောင်းလဲလာတာ သတိထားမိသည်။

စို လက်ကလေးကို မေမေဆုပ်ကိုင်လိုက်တာ မြင့်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲတောင် ဖြစ်သွား၏။

“ရွန်းရွန်းစို အခု သမီးပြောနေတာ ရင်ထဲကစကားတွေလား”
“ဘာကိုလဲ မေမေ”

“အငယ်တွေကို မပြစ်မမြင်ဘဲ နားလည်အောင် ကြိုးစားချင်တယ်ဆိုတာ”

“မီး ဟန်မဆောင်တတ်ပါဘူး မေမေ၊ ရင်ထဲက မပါဘဲလည်း သိမ်ညာမပြောတတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ မီးမှာ သွေးသားရင်းချာအောင်နမသားချင်း မရှိလို့ ဒီလိုတစ်စုတစ်လုံး သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေရတာကို မီးပျော်ပါတယ်။ ကိုကို့ရဲ့ ဂရုစိုက်ကြင်နာမှုတွေ ခံစားရလို့ ခြိတ်လည်းချမ်းသာတယ်။ မိသားစုထဲမှာနေရင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် သူများတယ် ကိုယ်မှန်တယ်ဆိုတဲ့ ပဋိပက္ခတွေတွေ့ရ ချိနေမှာပဲလေ။ ဒါတို့ အာယာတထား အမုန်းပွားနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးရယ်၊ ကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ထက် အငယ်၊ အငယ်ဆိုတာလည်း မရင့်ကျက်သေးတဲ့သဘော၊ မရင့်ကျက်တော့ လိုတာမရ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာရင် ရွံတတ်ကောက်တတ်၊ ညစ်ပတ်တတ်တဲ့ သဘောလေးတွေ ရှိကြတာပေါ့။ ဒါကို အပြစ်မြင်ပြီး ပြဿနာတစ်ခုလို သဘောထားနေရင် ဘယ်မှာလာပြီး ငြိမ်းချမ်းရေး နတော့မှာလဲကွယ်၊ သားကြီးက သမီးကိုချစ်တဲ့စိတ်၊ သမီးဒဏ်မခံနိုင်လို့ သွက်ပြေးသွားမှာ ကြောက်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ အငယ်တွေကို သည်းမခံနိုင်တော့ သဟဇာတ မဖြစ်တော့တာပေါ့ကွယ်”

“ဟား”

သူ ဟားခနဲတောင် အော်ချလိုက်မိသည်။ စိုနဲ့ မေမေ သူ့ကို ချွေးမှားထားပြီး ဝေါတင်ကြီး အတိုင်အဖောက်ညီညီ ဖွဲနေကြတာ။ သူက

လူညစ်ပတ်၊ လူ့ခွစာကြီး ဖြစ်နေသလိုလို။ ယောက်ျားအပေါ်
မသိတတ်သော သူ့အချစ်ကို နားမလည်သော ဒီကောင်မလေးကို သူ့
တိုးတိုး ဆဲရေးလိုက်မိသည်။

“စို”

“ကိုကိုဘာမှ မပြောနဲ့၊ နောက်နေ့ကစပြီး ကိုကိုက မိသားစု
မီးအတွက် လုံလုံလောက်လောက် ငွေရှာတဲ့အလုပ်ပဲ ကြီးကြီးစားစား
လုပ်၊ မီး အိမ်ထောင်ရှင်မ ဒီအိမ်ရဲ့မိသားစုကို မီးဘာသာ အဆင်မပြေ
အောင်လုပ်မယ်၊ အဆင်ပြေအောင်မနေနိုင်ရင် မီးက အိမ်ထောင်ရှင်
ဘယ်ပီသပါ့တော့မလဲ”

“ကောင်းတယ် သိပ်ကောင်းတယ် မင်းအဲလို နေနိုင်တယ်ဆို
တာပဲ ပြီးတော့မှ ဆလံသပါပြီဆိုပြီး ငါ့ကိုထားခဲ့ရင် မင်းကိုငါ လိုက်
သတ်မယ် သိလား”

ဒေါ်ကြီးမောကြီး ကြိမ်းမောင်းကာ ထွက်သွားသော သား
ကျောပြင်ကို ကြည့်၍ ရွန်းရွန်းစို သိမ့်သိမ့်နွေးနွေး ရယ်နေလိုက်မိသည်
သူမ တကယ်ပျော်နေတာပါ ...။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၃၂)

“ဘာ ပျော်နေတာ၊ သမီးက အဲဒီဆင်းရဲသားငမဲ့အိမ်မှာ
နေသားကျပြီး ပျော်နေပြီလို့ ပြောတာလား”

ဒေါ်မြရောင်ခြယ် မယုံသင်္ကာ ပျာပျာသလဲ ပြန်မေးတော့
“အဲဒါတွေနဲ့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ခြယ်၊ မင်းသမီးက ကိုယ်တို့မိဘတွေကိုတောင်
ဆတ်မရတော့ဘူး၊ မင်းပြောတော့ သမီးနေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မျက်ရည်
ဆက်လက်နဲ့ ဒူးတုပ်ခယပြီး ပြန်ဝင်လာလိမ့်မယ်ဆို ဟိုကောင်က ပိုင်းလုံး
ချွဲမြိုက်စားတဲ့ကောင်မို့ သမီးကို အမွေသာဖြတ်လိုက်ရင် ချက်ချင်း
အာရှင်းစွန့်လွှတ်လိုက်မှာပါဆို အခု ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မှာ
လဲ ခြယ်”

စိုးစိုးစာပေ

“သမီး သူငယ်ချင်း မိုးမိုးတို့ကလည်း အဲသလို ပြောတာပဲလေ သားဦးရဲ့သူငယ်ချင်း အာကာအောင်က မိုးမိုးရဲ့ချစ်သူ၊ မိုးမိုးအဆင်တိပ်ထားက အဲလို ပိုင်းလုံးကို သဘောမတူလို့ ခွဲခဲ့တာပဲ”

“မင်းလည်း အဲလို ခွဲခွဲရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ သားဦးကို ဖုန်းနဲ့ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲခဲ့တာပဲမဟုတ်လား၊ သူတို့ချင်း မခွဲနိုင်လို့ လိုက်ပြောတယ်၊ လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်၊ ဒါကို အမွေဖြစ်လိုက်ရင် သမီး တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြန်ရောက်မှာပဲလို့ မင်းယုံကြည်နေတယ်၊ သူများစကားဆိုပြီး မင်း ဒီလိုလုပ်စရာလား ခြယ်”

“အို အဲလိုမလုပ်လို့ ခြယ်က သဘောတူကြည့်ဖြူပါတယ်ဆိုပြီး မင်္ဂလာပွဲကြီး ဆင်နွှဲပေးရမှာလား၊ ဒီကောင် ဘယ်လိုအတန်းအစားဆိုတာ”

“အခု သမီးကို ရိုးရိုးသားသား ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကိုင်ကျွေးနေတယ်လေ၊ အမွေဖြစ်ခံရတာကို အားမငယ်အောင် ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်နေတယ်၊ မိသားစုဝင်တွေနဲ့လည်း အဆင်ပြေသလောက် ရှိနေပြီတဲ့၊ သူ စုထားတဲ့ငွေနဲ့ သမီးကို လှူသိရင်ကြား တင့်တောင်းတယ်တယ် မင်္ဂလာဆောင်မယ်လို့လည်း ပြောတယ်”

ဦးရဲထွန်းက မကျေမနပ်ပြောနေတာလား။ ကျေကျေနပ်နပ် ဝမ်းသာအားရ ပြောနေတာလား မသိနိုင်အောင် တက်တက်ကြွကြွ ရှိလှသည်။ သမီးအကြောင်း သူပဲ အရေးတယူ စုံစမ်းနေတာ။ သမီး

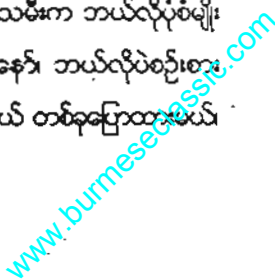
သတင်း အကြောင်းကြားလိုက်သည်နှင့် ခွင့်ရက်ရှည်ယူပြီး ပြန်လာတာက သမီးရဲ့မင်္ဂလာပွဲမှာ ရှိနေချင်လို့တဲ့။

လင်နောက်လိုက်ပြေးသော သမီးကို အပြစ်တင်ရကောင်းမှန်း ဆင်တဲ စိတ်ချလက်ချ နောက်ဆံမတင်းဘဲ အလုပ်လုပ်နိုင်တော့မည်ဆိုပြီး ပျော်နေသေးသည်။

“ခြယ်ကတော့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး၊ ပြန်မခေါ်နိုင်ဘူး ကိုရဲ့ ခေါ်လိုက်ရင် ဟိုပိုင်းလုံးကောင်က သူဌေးသမက်ဖြစ်ပြီဆိုပြီး အပျော်လွန်ဘဝင်မြင့်နေမှာ၊ ကိုယ့်ရဲ့အောက်လက်ငယ်သား အခိုင်းအစေကို ခြယ် အသိအမှတ်မပြုဘူး၊ မိသားစုပတ်ဝန်းကျင် စိတ်ဓာတ်အရမ်းအောက်ဆန်းကျတယ်၊ သမီးကိုသာ အမွေဖြစ်လိုက်ရင် သူတို့ရဲ့ယုတ်မာကောက်ကျစ် အောက်တန်းကျတဲ့စိတ်တွေ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်လာမှာ စောင့်ကြည့်အဲဒီတော့မှ သမီး ပြန်ရောက်လာရင် ရွှေပုံပေါ်ပြန်ကောက်တင်ထားလိုက်မယ် ကိုရဲ့”

အတိုက်အခံ ပြဿနာဖြစ်ထားရတာ ဘယ်လောက်ကြာသေးသလဲ။ မိမိရဲ့စိတ်ကို လက်မခံချင်ပေမယ့် ကိုရဲ့က

“မင်း အဲလိုလုပ်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလည်း သဘောပဲ၊ တစ်ဖက်ကို စမ်းသပ်ချင်တာ ငါလက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ပြန်ရောက်လာလား၊ အပျိုပြန်မဖြစ်တော့ဘူးနော်၊ ဘယ်လိုပဲစဉ်းစားစဉ်းစား ကိုယ့်သမီးနစ်နာမယ့်ကိစ္စတွေရည်ပဲ၊ ကိုယ် တစ်ခုပြောထားမယ်”

ကိုယ်ကတော့ သမီးဘယ်လိုအခြေအနေရှိတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းနေမှာ ဟိုတက်က ကောင်လေးက မင်းတို့ထင်သလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒီ ကောင်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်မယ်”

ကြိမ်းမောင်းခွဲစဉ်က တကယ် သမီးစောနှင့် လူသတ်မှု ကူး လွန်မှာမတောင် စိုးရိမ်ခဲ့သည်။ အခုတော့ ဟိုတက်ကို ချီးမွမ်းနေတာလား သမီးကို အမေ့ဖြစ်တဲ့စွန့်လွှတ်ခဲ့သည် မိမိကိုအပြစ်တင်ချင်တာလား။ ပိုင်း လုံးလို့ပြောခဲ့သော မိမိကပဲ တစ်ဖက်သတ် နှိမ့်ချပွင့်စွဲမိတာလိုလို။

“ဒီမယ် ကိုရဲ၊ တင့်တယ်တင့်တယ် မင်္ဂလာဆောင်မယ်ဆိုတာ ခြယ်လို့မိဘာတွေမပါဘဲ ကြီးကြီးခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်မှာလား။ ခြယ်တို့ ဘာလဲက ဘာတွေကို မျှော်လင့်ပြီး လုပ်သလဲမှ မသိတာ”

“မင်း အဲဒါတွေခက်တာပဲ ခိုင်း၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ် ယောက်ဖြစ်ပြီး လူတွေရဲ့စိတ်ကိုတောင် မခန့်မှန်းတတ်ဘူးလား။ အဲဒီ ကောင်လေးက မင်းနဲ့အလုပ်တွဲလုပ်တုန်းက အရည်အချင်းရှိတယ် နို့ သားတယ်ဆို”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ဟုတ်တယ်”

“အခုလည်း သမီးကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခိုင်းနေတာ မဟုတ် ပါဘူး။ နေ့လိုတက္ကသိုလ်မောင်းတယ်၊ ပွဲစားလုပ်တယ်၊ ညဘက်ဆို ဆိုက်ကာ နင်းတယ်၊ သမီးကို သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ၊ အရည်အချင်းရှိသလောက် ပြည့်စုံအောင် ထားပေးနေတာ၊ လူရိုးလူကောင်းပဲကွ”

“အပေါ်ယံအလွှာကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်မစောပါနဲ့ ကိုရဲ၊ ဆင်းခဲ

ချီတဲ့တဲ့ဒဏ်ကို သမီးဘယ်လောက်ထင် ခံနိုင်ရည်ရှိမှာလဲ။ လက်မြှောက် အခွုံးပေးပြီး ခြယ်တို့ဆီကို သမီးရောက်ကို ရောက်လာစေရမယ်”

“မင်း ထင်တယ်ပေါ့၊ အဲဒီအတိုင်း ယုံကြည်နေတယ်ပေါ့။ အခု သမီးက ပျော်ရာမှာမနေဘဲ တော်ရာမှာ သွားနေနေတာ မဟုတ် ဘူး။ တော်တဲ့ကောင်းတဲ့နေရာမှာ မနေချင်လို့ သူ ပျော်မွေ့တဲ့နေရာမှာ မိတ်ချမ်းသာသာရှိနေတာ၊ ဟိုကောင်လေးက ကိုယ်တို့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အကယ်မက်တယ်ဆိုရင် သမီးကိုအသုံးချပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်လို့ရတယ်။ အခုက သမီးပြန်သွားမှာ ထွက်သွားမှာကြောက်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ခွားတစ် ဆောင်လို ရုန်းကန်ပြီး ကြိုးစားနေတာ”

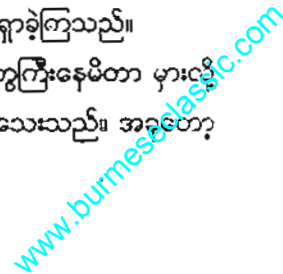
“ကြားစကားတွေနဲ့ အထင်ကြီးပြမနေနဲ့ ကိုရဲ၊ သမီးကို ရှင် ချစ်သလို ခြယ်လည်း ချစ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုကောင်လေးက ခြယ်တို့ ခိုင်ဆိုင်မှုတွေ မက်မောလို့ သမီးကိုချည်းကပ်ခဲ့တာ”

“သမီး ဟိုမှာပဲပျော်မွေ့ပြီး တစ်သက်လုံး ပြန်မလာတော့ဘူး ဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ရှင်”

ဒေါ်မြရောင်ခြယ် မဖြေနိုင်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး။ ချစ်လိုက်ရတာ မျိုထားမတတ်။ သူ့လေး တစ်ယောက်အတွက်ပဲ လင် သားနှစ်ယောက်လုံး ကြိုးစားပမ်းစား ငွေတွေရှာခဲ့ကြသည်။

သူတစ်ပါးစံစားသွားမှာစိုးလို့ အတ္တတွေကြီးနေမိတာ မှားလို့ ဘာမှ အဆင့်အတန်းတူ ဂုဏ်ဒြပ်တူဆို တော်သေးသည်။ အခုတော့

ကိုယ်ကငွေပေးခိုင်းရသည့် လူတန်းစားကိုမှ။

“မင်းစိတ်တွေ လျော့ပါတော့ ခြယ် ကိုယ်တို့နိုင်ဆိုင်သမျှတွေ ကိုယ့်သမီးကိုယ့်မြေးအတွက်ပဲ။ တကယ်လို့ သမီးမှာ ရင်သွေးလေး လွယ်ထားရပြီဆိုရင်ရော မင်း အခုလို ဥပေက္ခာပြုနေဦးမှာပဲလား”

“ဘာ သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့လား”

“အဲဒါတော့ ကိုယ် သေချာမသိပါဘူး။ သဘောကိုပြောတာ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မမေ့သင့်ဘူး”

“ဘာကို မမေ့ခိုင်းတာလဲ”

“မင်း လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ကိုယ်က ဘယ်လိုလူတန်းစားလဲ မင်း အသိဆုံးပါ။ ဆိုးပေမိုက်မဲပြီး လမ်းသရဲလိုနေခဲ့တဲ့ ကိုယ့်လိုအောက်တန်း စားကို မင်းမိဘတွေသဘောမတူခဲ့ဘူးလေ။ နောက်ဆုံး ကိုယ်တို့မိဘတွေ ကြံတယ်။ နှိမ့်ချချင်တဲ့ မင်းတို့မိဘတွေကို မခံချင်စိတ်နဲ့ ဒီနေ့ထိ ကိုယ် ကြိုးစားပမ်းစား ငွေတွေရှာနေခဲ့တာ အခုမင်းက မင်းမိဘတွေနေရာ ရောက်သွားပြီ။ သမီးနဲ့လက်ထပ်ထားတဲ့ကောင်လေးကို ခါးခါးသီးသီး သဘောမတူနိုင်ဖြစ်နေတာလား။ ကိုယ့်တုန်းကအဖြစ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကိုယ် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသလို သမီးလေး စိတ်မဆင်းရဲပါစေနဲ့ကွာ။ တကယ် အခု စစ်က ဘာနဲ့ဖြတ်ဖြတ် မပြတ်ဘူး”

ဒေါ်မြရောင်ခြယ် သက်ပြင်းတွေ လေးလံသွားသည်။ အတိတ် က ဝေးဝေးလံလံ မဟုတ်။ နီးနီးနှင့်ရေးရေးမှာ ဘဝအမောတွေ တနင်း

တဖိုးတွေ့ပါသည်။ အဲဒီအချိန်က မိမိစိတ်သောကတွေနှင့် ပူလောင်ခဲ့ရ သလိုမျိုး သမီးလေး အခုပူလောင်နေရလေသလား။

ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက တစ်နေရာတည်း စုစည်းမရစွာဖြင့်...။

အခန်း (၃၃)

“အဲလိုကြားတာ အမှန်ပဲလား”

သတင်းသယ်ဆောင်လာသူ ကိုစိုးကြီးက သူ့မေးခွန်းကို ကိုစိုးကြီးက ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညှိတ်ပြဇာ။ အာကာအောင်က ဘေးနားက နေ အားကျသည့်အရိပ်အရောင်များဖြင့်

“ဘိုးတော် လာလာမေးနေတာ ငါတောင် အံ့ဩနေတာကွ လိုက်လျောမှုရှိတယ်၊ နွေးထွေးမှုရှိတယ်၊ သူ့သမီး ဘယ်လိုနေ ဘယ်လို စားတယ်ဆိုတာကအစ အသေးစိတ် မေးတာ၊ မင်းတို့အခြေအနေရာ သူ့သမီး မင်းတို့အိမ်မှာနေရတာ အဆင်ပြေလားဆိုတာကအစပေါ့ကွာ”

“အဲဒီတော့ ဘာပြောလိုက်ကြလဲ”

“သာသာထိုးထိုးလေး တင်ပေးလိုက်တာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်သူငယ်

ဆင်ကောင်းစားရင် ငါတို့လည်း ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံ့မတ်ရမလားလို့”

“ဤကမပျောက်သေးဘူး၊ ငါကတော့ ဝမ်းမသာဘူး၊ အချို့ သတ်စည်းရုန်းပြီး စိုက်ပြန်ခေါ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အခု စိနဲ့ ဗိုအိမ်က မိသားစုတွေ တော်တော်လေးကို အဆင်ပြေလာပြီ”

“ဟုတ်လား”

“အင်း သားလတ်တောင် အချိုးတွေပြောင်းလာတယ်၊ စို့ရဲ့ လိုက်လျော နားလည်မှုတွေကို အားနာလာတယ်ထင်ပါတယ်၊ ငါနဲ့ထိပ် ထိုက်ပြဿနာ အဖြစ်မခံဘဲ စိုကပဲ ဒိုင်ခံဖြေရှင်းနေတော့ ငါ့ဘက်က ဆည်း ဖိအားမပျားတော့ဘူးပေါ့၊ စို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတာ အောင်မြင် တယ် ပြောရမယ်”

ပြောနေသော သားလတ်မျက်နှာမှာ ကျေနပ်အားရနေတာ သိသာသည်။ ရှေ့မှာရှိသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို သောက်ဖို့မေ့လျော့ နေတာမို့ အေးစက်ကာ အပေါ်ရည်တင်နေသည်။

ကိုစိုးကြီးနှင့်အာကာအောင်လည်း မသောက်ဖြစ်သေးပါ။ သားဦးရဲ့အပျော်တွေကို မျှဝေခံစားဖို့ ဆန္ဒပြင်းပြနေသည်။

“ပြောပါဦးကွ”

“အေးလေ မင်းကိုကြည့်ရတာ တကယ် စိတ်ချမ်းသာနေသလို

“စိုက အရမ်းကို စိတ်ထားမြင့်မြတ်ပြီး မိန်းမကောင်းပီပီပဲတဲ့

မိန်းကလေးပါ။ သူ့ဌေးသမီးရယ်လို့ ဘဝင်မမြင့်ဘူး။ မာနမရှိဘူး။ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းပီသအောင် ကြိုးစားနေတာ၊ အရမ်းလေးစားကောင်းတယ်”

“မိသားစုနဲ့အဆင်ပြေအောင် နေတတ်တာလည်း ချီးကျူးစရာပဲ။ တကယ်ဆို အလွှာတွေ တူတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကလည်း ခွဲရမှာပဲ။ သည်းသည်းလှုပ်နေတာ သူ မာန်တက်ပြီး မတူမတန်တောင် ဆက်လို့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်က အဲဒါကို အံ့သြတာ၊ မေတ္တာပြုပြင်ရင်း လူမိုက်တွေတောင် ပျော့ပျောင်းလာတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ မေမေကဆို စိုကို ချွေးမလို့ မသတ်မှတ်တော့ဘဲ သမီး သမီးနဲ့ဖြစ်နေပြီ။ စိုကို သူ့ဌေးသမီးမို့ လက်ကြောမတင်းဘူးထင်ထားပေမယ့် မေမေ့ဆီက အကုန်သင်ယူပြီး မညည်းမညူလုပ်ကိုင်နေတာ မြင်ရတော့ ငါ မိန်းကလေးကောင်းတာပေါ့”

“ဟား သားဦး မင်းဘဝ လန်းနေပြီကွ၊ မပိုလှုံပေမယ့် စိတ်ချမ်းသာနေတယ်၊ ပင်ပန်းပေမယ့် ပျော်နေရပြီမဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း စုမိဆောင်းမိဖြစ်နေပြီ”

“ဘာကွ”

“အဟင်း ညီနဲ့ညီမက အသုံးအဖြုန်း မကြီးတော့ဘူး။ ငါ မှုန့်ဖိုးပေးတာကို၊ ပိုသမျှစုပြီး စိုဆီကိုအပ်တယ်၊ စို ကလေးမွေးရင်

စုလေးဖြစ်ဖြစ် တူမလေး မျက်နှာမငယ်ရအောင်လို့တဲ့”

“ဟား ချွန်းချွန်းစို ကိုယ်ကန်ရှိနေပြီပေါ့၊ မင်းတို့လက်ထပ်ထားတာ နှစ်လတောင် မရှိသေးဘူး”

“အေးကွာ ဒီကောင် ကျန်းမာရေးတော်တော်ကောင်းတယ်”

“မသေချာသေးဘူးလို့ ပြောရမလား။ သေချာပြီလို့ပြောရမလားဘဲ၊ စို သရိုးသင်္ဃိဖြစ်နေတာကို မေမေ တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးနေတာ၊ ငါ ကြားတာ၊ အဲဒါကြောင့် စိုကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ငါ မစွန့်လွှတ်နိုင်တော့တာပေါ့၊ ပြီးတော့ စို ဗိုက်ထွက်မလာခင် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့စဉ်းစားထားတယ်”

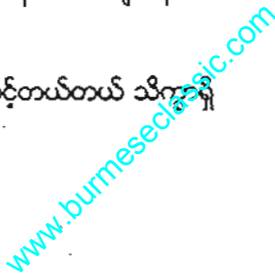
“ချွန်းချွန်းစိုက လက်မခံဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် ငါ ပြောလိုက်တိုင်း ပိုက်ဆံတွေကုန်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး အမျိုးမျိုးကန့်ကွက်နေတယ်၊ ကလေးမျက်နှာမငယ်အောင် မိသားစုစားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေအောင် လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ပဲ အားပေးနေတယ်”

“သူပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲကွ၊ လက်ထပ်ပြီးလို့ ကလေးတောင်ရတော့မယ်၊ ငွေကုန်ခံပြီး မင်္ဂလာဆောင်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

ကိုဖိုးကြီး ပြောတာကို သားဦး ခေါင်းရမ်းကာ ကန့်ကွက်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာက စိုကို အလေးအနက် ထားချင်နေတာ တစ်ခုတည်း။

“ဘယ်သူ ဘာပြောပြော စိုကို တင့်တင့်တယ်တယ် သိကွာရဲ့”

ရှိ မင်္ဂလာဆောင်ချင်သေးတယ်များ ကျွန်တော့်ကို ယူရလို့ မင်္ဂလာဆောင် မဆောင်ရဘူးဆိုတာက သူ့အတွက်သိက္ခာကျလွန်းပါတယ်”

“မင်းက ထင်နေတာလေ၊ သူက ရှေ့ရေးအဆင်ပြေနိုင်စဉ်းစား နေတာ”

“အဲဒါကြောင့် ပိုပြီးတန်ဖိုးထားမိတာ၊ အစက စိုကို သူ့ဥပသမီး အသုံးအပြုန်းကြီးမယ်၊ ပေါ့ပေါ့တန်တန် အလေးအနက် မရှိဘူးလို့ ထင်ခဲ့သမျှတွေ အားလုံးကပြောင်းကပြန်ပဲ”

“ဒါနဲ့ ဟိတ်ကောင် မင်းမမိနာ အကြောင်းရော ကြားလား”

“ငါ စိတ်ဝင်စားစား ဘာမှနားမထောင်တော့ဘူး”

“စိတ်မဝင်စားလို့တော့ မရဘူး။ သတင်းက မကောင်းဘူးကွ”

“ဘာ”

သူ့ အလန့်တကြားတော့ ဖြစ်သွားသည်။ အချစ်လက်ကန် မရှိတော့ပေမယ့် သံယောဇဉ်တစ်စွန်းတစ်စကြောင့်၊ လက်ဖက်ရည်ခွက် ကိုတောင် ကယောင်ကတမ်း ကောက်မော့လိုက်မိ၏။

ပြီးမှ ပြန်ချကာ အာကာအောင်ပြောမှာကို နားစွင့်ရသည်။

“အခု မမိနာ သူ့အမေကို တစ်ယောက်တည်းထားပစ်ခဲ့ပြီး ယောက်ျားရဲ့မိဘအိမ်ကို လိုက်သွားရတယ်၊ ကိန်းကြီးခမ်းကြီး ယောက်ျား တွဲက ရောဂါသည်အမေကို ခေါ်မလာရဘူး။ သွားပြုစုခွင့်လည်း မပေးဘူး”

“အလုပ်က”

“ထွက်လိုက်ရတယ်၊ ယောက်ျားတွေကို အလုပ်အကျွေး ဆေးပေးမီးယူ ပြုစုနေရတာပေါ့၊ မအေကိုတော့ အိမ်အကူတစ်ယောက်ပို့ထားတယ်၊ စားဖို့သောက်ဖို့ ပေးတယ်၊ အနီးကပ်ပြုစုခွင့်မရ၊ ယောက်ျားနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လည်း မနေရ၊ အခုမှ ပေးစာကမ်းစာကို မျှော်စားနေရတာ”

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွာ”

“ဘာလဲ အချစ်တွေ နလံထလာတာလား၊ သံယောဇဉ်မပြတ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်လို့လည်း မရဘူးလေ၊ မင်းယူထားတဲ့မိန်းမက ဗိုက်ကြီးနေပြီ၊ ရွန်းရွန်းစိုက ဒီကိစ္စမျိုးတော့ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပြီး သဘောထားကြီးမှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းပြောတာကြီးကလည်း ငါက ဖောက်ပြန်နေတာ ကျနေတာပဲ၊ လူတွေက ဘာလို့ဆန္ဒနဲ့ဘဝ တစ်ထပ်တည်း မကျကြတာလဲ၊ မျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်မလာဘဲ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လာတာတွေကရော ဘာလို့ အကောင်းအဆိုး မညီမျှတာလဲ”

“တိုင်းတာမနေနဲ့၊ ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်မှာပဲ၊ လိုချင်လောဘများရင် အလိုကြီးအရနည်း ဖြစ်တတ်တယ်၊ မင်းလည်း လိုချင်တာတွေများတော့လို့ ရွန်းရွန်းစိုဆီက အချစ်တွေ နားလည်မှု

www.burmeseclassic.com

တွေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာ”

ဟုတ်တယ်ဟု ထောက်ခံလိုက်ရင်း သူ ကျေနပ်ပီတိတွေဖြင့် ပြုံးနေလိုက်မိသည်။ အသက်ရှူရတာတောင် အမိပွယ်တွေရှိလို့ ...။

အခန်း (၃၄)

“အမိပွယ်မရှိဘူး ကိုကို၊ လူတွေပိတ်ပြီး မင်္ဂလာပွဲမလုပ်ရ ဆော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်လို့ ကုန်မယ့်ငွေဆယ့်လေးငါးသိန်းကို အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးအတွက် အသုံးချရမှာပေါ့”

“ကိုယ့်ဘက်က မင်းကို တန်ဖိုးထားပြီး အသိအမှတ်ပြုချင်တာ မြဲ မင်း ဘာလို့နားမလည်တာလဲ စို၊ ငွေဆိုတာ နောက်ပြန်ရှာလို့ရတယ်၊ အခုလည်း အလုပ်တွေ ကိုယ် ကြိုးစားလုပ်နေတာပဲ”

“သိတယ် ကိုကို ပင်ပန်းတာသိလို့လည်း ဒီငွေတွေ ပျောက် နှစ်သွားမှာစိုးရိမ်တာ၊ ဒီငွေတွေနဲ့ ကလေးတွေကို ပညာကောင်းကောင်း ဆင်ပေးလိုက်ရင်ရော အနာဂတ်မှာ ဒီထက်ပိုကောင်းမလာနိုင်ဘူးလား”

“မသိဘူးကွာ ကိုယ်ကတော့ စို ငိုက်ထွက်လာတာ မသိသာချင်နဲ့”

မင်္ဂလာပွဲကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်မှာပဲ”

ဇွတ်တရွတ် ခေါင်းမာနေသော သားဦးကို သူမ စိတ်ထဲ
တော့။ သူမအပေါ် တန်ဖိုးထားတာကို သူမ သိပါသည်။ အိပ်လို့
အောင်ကို ကြည့်ရှုနေမိတာလည်း အမှန်ပင်။ ဒယ်ဒီနှင့်မာမိကို
ပေမယ့် ဒီမိသားစုလေးနှင့်နေရတာလည်း သူမ မျော်မွေ့နှစ်သက်နေ

တခြားဘာကိုမှ မက်မောတောင့်တချင်စိတ် မရှိတော့တာ
ဒါကို သားဦးက မင်္ဂလာပွဲကို ဇွတ်အတင်း လုပ်ချင်နေသည်။

“ကိုကို ညီမလေးဖို့ ကျူရှင်လခနဲ့မုန့်ဖိုး”

“ကျွန်တော်ကိုလည်း စာအုပ်ဝယ်ဖို့နဲ့မုန့်ဖိုး၊ ဒီနေ့ပေးမယ်
ကိုကို ပြောထားတယ်လေ”

“ဪ အေး ငါ မမေ့ပါဘူး”

သားလတ်နှင့်အငယ်မ ရောက်လာတော့ သူမတို့စကားစ ငြိမ်
သွားသည်။ သားဦးက အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ ထုတ်ရေတွက်

“အငယ်မ ညည်းက ဘယ်လောက်လဲ”

“ကျူရှင်လခက သုံးသောင်း၊ မုန့်ဖိုးက နှစ်သောင်း”

“ရောငါးသောင်း”

အငယ်မ ပြီးတော့ သားလတ်အတွက် ထပ်ထုတ်ရပြန်၏

“မင်းကရော”

“စာအုပ်ဖိုးက တစ်သောင်း၊ မုန့်ဖိုးက ကိုကိုတစ်ပတ်စာ
သောင်းပေးမှာမဟုတ်လား”

“အေးပါ မင်းက သုံးသောင်းပေါ့”

အစီအရံ ပေးပြီးတာနှင့် ကျွန်သောငွေကို ရွန်းရွန်းစိုလက်ထဲ
ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဒီနေ့ မြေကွက်အရောင်းအဝယ်တစ်ခုက နှစ်သိန်း
လောက်ရလိုက်သလို တက္ကစီကားလည်း ဆွဲလို့ကောင်းခဲ့သည်။

ညဘက် ဆိုက်ကားထွက်နင်းလိုက်လျှင် မနက်ဖြန်ဈေးဖိုး ထပ်
ရနိုင်၏။

“မမ ဟိုလေ ညီမလေးမုန့်ဖိုးရတဲ့ထဲက တစ်သောင်းခွဲ ယူ
ထားလိုက်၊ ငါးထောင်လောက်ဆို ညီမလေး သုံးလို့လောက်တယ်”

“ဪ ညီမလေးရယ် ကျောင်းသားက အဲလောက်လေးသုံး
ရင် မျက်နှာငယ်ရတာပေါ့ကွယ်၊ သုံးပါ မမကိုလည်း ကိုကိုက လုံလုံ
လောက်လောက် ပေးနေတာပဲ”

“မဟုတ်တာ ယူထားပါ မမရဲ့၊ မမကလေးမွေးရင် အခက်
အခဲဖြစ်မှာလို့ တူလေးသားမွေးပေးနော်၊ နောက်ဆို မုန့်ဖိုး လုံးဝမသုံး
ဘဲ စုထားမယ်”

“အောင်မာ ကျွန်တော်ကတော့ တူမလေးပဲ ချစ်မယ်၊ ရော
ကျွန်တော် လုံးဝမသုံးဘူး၊ နှစ်သောင်းလုံး ယူထားလိုက်”

“ဟဲ့ မင်း ဘာနဲ့သုံးမှာလဲ၊ အကုန်လုံး ပြန်ပေးတော့”

“အာ ရတယ်၊ ကျွန်တော် ပေးကျွေးထားတဲ့သူငယ်ချင်းတွေထက်
က ပြန်ကပ်သုံးလို့ရတယ်၊ တူမချောချောလေး မွေးပေးရင် အလုပ်လုပ်

www.burmeseclassic.com

မယ်”

“ခက်တာပဲဟယ်၊ မင်းတို့ကလည်း ငါက ဘယ်လိုမှူးပေးရမှာလဲ”

လဲ”

ဆူညံညည်းညူသလို ပြောနေပေမယ့် အစ်မကြီးတစ်ယောက်လို့ ရွန်းရွန်းစို ပီတိတွေဖြင့် ပြုံးလို့ပါ။ အငယ်နှစ်ယောက် အခန်းတွင်းထဲ သွားကြတော့ ရွန်းရွန်းစိုအနား သားဦး တိုးကပ်ထိုင်လိုက်သည်။

“မေတ္တာရှင်မကြီး ကိုယ့်အတတ် ကိုယ့်စူးပြီမဟုတ်လား။ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် အမြှာပူးမွေးပေးလိုက်တော့”

“အမလေး လူကို မညှာမတာ”

“ဟာ ကိုယ်က အကောင်းပြောတာ၊ မျှတမှုမရှိရင် မင်းကို သူတို့ ဂျီကျနေကြဦးမယ်။ အခုတော့ အသုံးအဖြုန်းတွေလျှော့ပြီး မင်းကို ပိုက်ဆံတွေဘာတွေ အပ်နေကြတယ်”

“ကိုကို မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်တယ် မင်းကိုကျေးဇူးတင်တယ် စို၊ ကိုယ် တကယ်ပြောတာပါ။ မိသားစုနဲ့နွေးထွေးမှုရတာလည်း မင်းကြောင့်ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်က”

“ဟင့်အင်း မပြောနဲ့တော့ ကိုကို၊ မီးကို ကိုကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ် တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ မီးသိတယ်။ မီး ဒီလိုနေရတာကို ကျေနပ်ပြီး ပျော်နေတာပဲ၊ အခု မီးဗိုက်ထဲမှာ ရင်သွေးလေးရှိတာလည်း ဆီးစစ်ကြည့်လို့ သေချာသိရပြီ၊ မီးဘဝ ပြည့်စုံသွားပြီ ကိုကို၊ မိသားစု

မွေးချင်းမောင်နှမ၊ ချစ်တဲ့လင်ယောက်ျား ပြီးတော့ ရင်သွေးလေး”

“စို ဒယ်ဒီနဲ့မာမီကိုလည်း သတိရနေမှာပေါ့”

စို ဒယ်ဒီ ကိုယ်တို့သတင်းကို စုံစမ်းနေတယ်ဟု မပြောဖြစ်ဘဲ သွေးကိုးစမ်းကာ မေးလိုက်သည်။ စိုက မျက်နှာလေးညှိုးကျသွားကာ

“သတိရတယ် လွမ်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးချကန်တော့ အိပ်ပြီးပဲ

ဖြေသိမ့်လိုက်ပါတယ်၊ မီးကို အမွေဖြစ်စွန့်လွှတ်ရက်တာ မနာကြည်းပေမယ့် ဝမ်းနည်းမိတယ် ကိုကို”

“သူတို့ မမှားဘူး။ ကိုယ့်လိုလူကို သူတို့ ဘယ်သဘောတူနိုင်

ဖို့မလဲ၊ အခု စိုလည်း ရင်သွေးလေး လွယ်ထားရပြီ၊ မိဘမေတ္တာကို ပိုပြီး နားလည်ရမယ်နော် စို၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ စိတ်မနာနဲ့ ကိုယ့်အလှည့်ကျ ရင် သားသမီးကို ဘယ်လိုနားလည်မှုပေးနိုင်မလဲ၊ အဲဒါပဲစဉ်းစားထား”

“အမလေး လူတတ်ကြီးလုပ်နေတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ဟုတ်ကဲ့

ပါ၊ သူ့ကိုမကြည့်ဖြူတဲ့ ယောက္ခမဘက်က ကာကွယ်ပြောနေတယ်”

“ဟင်း ဟင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိုနဲ့ပတ်သက်တော့ ကိုယ့်ရဲ့မိဘ

ပဲပေါ့၊ မိန်းမရဲ့”

“အယ် ကြည့်စမ်း အခန်းထဲမှာ ကလေးတွေရှိတယ်၊ မတော်

တရော် လျှောက်ခေါ်နေရလား။ မခန့်လေးစားနဲ့နော်”

“မိန်းမကလည်း”

“ကြည့်”

လက်ညှိုးလေးထိုးကာ မျက်စောင်းစေ့နေသော စိုကို သူ တလစ်

အပိုက်မင်း၍ ပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်ပြီး မြတ်နိုးစွာ နမ်းမွှေးလိုက်သည်။ ချွန်းချွန်းကို ရှက်ရွံ့လှလေ။ ရုန်းနေသော်လည်း သူ့ရင်နှင်ထဲ တိုးဝင်နေသလို ဖြစ်နေသည်။

ချစ်လိုက်ရတာ စိုရယ်...။

အခန်း (၃၅)

“အဲဒီ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ပါးစပ်ကပဲ ပြောမနေနဲ့၊ မင်း
အမင်းအတ္တကိုပဲ ကိုးကွယ်နေတာ ခြယ်၊ အဲဒီဘက်က မိသားစုကို
အာဇာနည်ဦးမယ်ဆိုပြီး မင်းအချိန်ဆွဲနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းကို ခဏလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်
ဆီမှာလဲ၊ သူတို့က ဆင်းရဲသားလူတန်းစား၊ ငွေမြင်ရင် ငမ်းငမ်းတက်
ညို့ သူဌေးသမီးကို အပိုင်ကြဲသွားတာ”

“အခု မင်းဆီက သူတို့ဘယ်လောက်တောင်းလို့လဲ၊ ဘယ်
လောက်ပေးရမယ်လို့ရော ပြောဖူးသလား။ ဟိုမှာ သူတို့ဘဝနဲ့သူတို့
ဆျော်နေတာ၊ သမီးရင်သွေးလေး လွယ်ထားလို့ အားလုံးပိုင်ချစ်ပြီး
ရရှိက်နေကြတယ်”

“ဟင်”

ရင်မှာ မြေးဆိုသောအသံကြောင့် ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားရင်း

သမီးကိုပစ်ပယ်ထားမိတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားပြီလဲ။ ရင်ဆူ လွယ်ထားရသည့်အချိန်မှာ မိဘတွေကို သမီး သတိမရဘူးလား။

ခေါင်းတိုးလျှိုဝင်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့တာ၊ မိဘတွေကို စိတ်အနာကြီး နာသွားတာကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကိုရဲက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

“သမီးကို သွားပြန်ခေါ်ရမှာပေါ့”

“အို အဲလိုသွားခေါ်တာမျိုး လုပ်စရာမလိုပါဘူး။ သူတို့ အများလုပ်ထားတာ၊ လာတောင်းပန်သင့်တယ်”

“မင်းက အမွေဖြစ်တဲ့ စွန့်လွှတ်ပါတယ်လို့ သတင်းစာထဲက ကြေညာထားတာလေ။ လိုချင်မက်မောလို့ လာတယ် ထင်မှာနို့နို့ ဘယ်သူက လာတောင်းပန်မှာလဲ၊ ဟိုက မင်းထက် မာနရှိတယ်၊ စဉ်းစားစားပြော”

အဲဒါလည်း ဟုတ်သည်။ သားဦး အလုပ်တွေ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေသည်ဆိုသော သတင်းကြားရပေမယ့် မိမိတို့ပတ်ဝန်းကျင် အရိပ်အရောင်တောင် မြင်ရတာမဟုတ်။

အမွေဖြစ်ခံရလို့ သမီးကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းသံလည်း မကြား ကွာရှင်းလွှတ်လိုက်မလားလို့ မျှော်လင့်နေတာလည်း ဝေလာဝေ။

“ဒါဆိုသတင်းစာထဲကနေ အမွေဖြစ်စွန့်လွှတ်တာ သမီးအကြံ က စွန့်လွှတ်တာကို ပြန်ရှုပ်သိမ်းတယ်လို့ ထည့်လိုက်ရင် သူတို့ရော လာလိမ့်မယ်”

“အဲလိုလုပ်လည်း လွယ်လွယ်နဲ့ ရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခြယ် သမီးကိုလက်ခံပြီး သားဦးကို အသိအမှတ်မပြုရင် သမီးက ကိုယ်တို့ကို မိဘတွေလိုတောင် သတ်မှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ခြယ်တို့က ဘာအဖြစ်တွေလုပ်ထားလို့လဲ၊ မိဘနေရာရောက် တော့မှာတောင် မိဘမေတ္တာကို နားမလည်ဘူးလား”

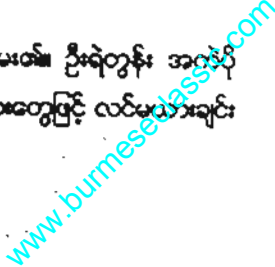
“မင်းရော နားလည်ခဲ့လို့လား၊ ခြယ်၊ မိဘတွေဆိုတာ အသက်နဲ့ ရင်းပြီး မွေးထုတ်ထားတာ၊ ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွား ဒုက္ခခံထားရတာ၊ အပင်ပန်းခံ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ပညာသင်ပေးလာရတာဆိုတဲ့ မာနိ မာနတွေနဲ့ သားသမီးတွေကို ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးချင်ကြတယ်၊ တကယ်တမ်း က မေတ္တာဆိုတာ ပေးဆပ်ခြင်းအပြုရောင်သက်သက်၊ ဘာကိုမှ အဆိုး အကောင်း ပြန်မမျှော်လင့်မှ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်လို့ ခေါ်တယ်၊ ငါ ကောင်းသလို မကောင်းဘူးလို့ တွေးလိုက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တဲ့ အတ္တဖြစ်သွားပြီ”

“ခြယ်ကို တရားဟောနေတာလား၊ ခြယ် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာပဲ ကိုရဲ ပြောပါတော့၊ သားဦးဆိုတဲ့ကောင်လေး ကိုယ် ခြယ် အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားရမှာလား”

“အဲဒါနဲ့တင် မလုံလောက်သေးဘူး”

“ဟင် ဘာတွေကျန်သေးလို့လဲ”

ခေါ်မြရောင်ခြယ် တအံ့တဩပင်မေးခေါ်၊ ဦးရဲတွန်း အလုပ် လွန်းတာကို မကျေနပ်ချင်ပါ။ နေ့စဉ် ဒီလိုစကားတွေဖြင့် လင်မယားချင်း

ပြောလည်မှုမရှိ။ အခြေအတင်ဖြစ်နေရတာလည်း မွန်းကျပ်လှသည်။

“ခြယ် ကိုယ်ပြောတာကို သေရာနားထောင် သမီးက ဟိုဘက်က မိသားစုရဲ့နှေးထွေးမှုတွေကြောင့် ကိုယ်တို့ကို မုန်းမေ့ပြီး ဟိုဘက်ကို ခင်တွယ်သွားမှာ မင်း မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“စိုးရိမ်တာပေါ့။ သမီးက ခြယ်တို့သမီးပဲ”

“အေး မွေးလာမယ့် မြေးလေးကိုရော ဆင်းရဲသားလူပုတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးပြင်းစေချင်သလား”

“အို ဘာလို့ အဲလို အဖြစ်ခံရမှာလဲ”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ဆွေမျိုးတော်စပ်လာတဲ့ သားဦးတို့မိသားစုတစ်တွေကိုပါ မင်းမြှင့်တင်ပေးမှဖြစ်မယ်”

“ဘာပြောတယ် ကိုရဲ”

“မခေါ်ချင်လို့ရတယ်။ မတော်ချင်လို့ မရတော့ဘူး။ ကိုယ်တို့ ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ သမီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မဖြစ်မနေ ပြောင်းလဲပစ်ရမယ့်အရာပဲ။ သူတို့က သမီးကို ဒုက္ခမရောက်အောင် ပျော်မွေ့အောင် စောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့အတွက် ကိုယ်တို့ကပြန်ပြီး ကျေးဇူးသိတတ်ရမယ်”

ဦးရဲထွန်း ပြောလည်းပြောတတ်ပါသည်။ မိမိစိတ်တစ်ခုလုံးကို ချုပ်ပြီး လိုရာခွဲပြီး ပုံသွင်းနေလိုက်တာ။

သမီး မုန်းတီးနာကြည်းခံရမည့် မိခင်မဖြစ်ချင်တာကြောင့် အရာအားလုံးကို လိုက်လျောလိုက်ရတော့မည်လား။

ဒီထက် တွေဝေနေလျှင် အချိန်တွေနောက်ကျပြီး နောင်တတွေ

သင်အဖြစ်ပြန်လှည့်ရမည်

ဖြင့် အဆုံးသတ်သွားနိုင်သည်။

မာနနှင့်အတ္တတွေက သမီးနှင့်မြေးဆိုသည့် အသိစိတ်ကြောင့် မှန်ဝါးလွင့်ပါးလို့ ...။

“စိုကို လာခေါ်ကြတာလား၊ ခင်ဗျာ”

“အေး၊ ဆိုပါတော့၊ ဒီနေ့သာတင်းစာထဲမှာ သမီးကို သမီးအဖြစ်
တာ စွန့်လွှတ်အမွေဖြစ်တာ ပြန်ရုပ်သိမ်းတဲ့အကြောင်း ပါလာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီးကို ငါတို့ ပြန်ခေါ်သွားမယ်”

“ဟင့်အင်း သမီး ပြန်မလိုက်ဘူး မာမီ၊ သမီးမှာ ကိုကို့ရင်သွေး
လေးကို လွယ်ထားရပြီ၊ ဒီမိသားစုကိုလည်း သံယောဇဉ်ဖြစ် ခင်တွယ်
နေပါပြီ”

“စို စိုကို ပြန်ခေါ်မသွားကြပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ စိုကို တင့်တောင်းတင့်
တယ် ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။ အန်ကယ်နဲ့အန်တိုကို ကျွန်တော်
တောင်းပန်ပါတယ်”

“အန်ကယ်တို့က သမီးတစ်ယောက်တည်းကို ပြန်ခေါ်သွားမှာ
မဟုတ်ပါဘူး”

“ဗျာ”

“ရှင်”

“သမီးကို ပြန်လက်ခံလိုက်တာက မင်းကိုပါ အသိအမှတ်ပြု
လိုက်တဲ့သဘောပါ။ သမီးနဲ့မင်းကို အန်ကယ်တို့ ခမ်းခမ်းနားနား မက်လာ
ဆောင်ပေးမယ်”

“ဒယ် ဒယ်ဒီ တကယ်ပြောတာလားဟင်”

ကပျာကယာ မေးခွန်းထွက်လိုက်ရသည်မှာ ရှုန်းရှုန်းစို အသံ
တွေ တုန်ပျာလှုပ်ရှားနေသည်။ သားဦးကတော့ မယုံမရဲ မျက်လုံးလေး

အခန်း (၃၆)

“ကိုကို မမ အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်၊ ကား
အကောင်းစားကြီးနဲ့၊ မမမိဘတွေလား မသိဘူး”

သားဦးကို အလုပ်သွားခါနီး အဝတ်အစား ထုတ်ပေးနေရင်း
မှာ အငယ်မအသံကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံးမျက်နှာ
ပြုံးသွားကြသည်။ အိမ်ရှေ့ကိုလည်း တိုင်ပင်ထားသလို ပြိုင်တူပဲ ထွက်
လာဖြစ်ကြတာ

“ဟင် ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ”

“ထိုင်ပါဦး၊ သမီး၊ ဘယ်ပြေးပုန်းဖို့ စဉ်းစားနေတာလဲ”

သားဦးနောက်မှာ ကွယ်ရပ်ထား၍ မပြင်အောင် ပုန်းနေသလို
ဖြစ်တာကြောင့် ဦးရဲထွန်းက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သားဦးက ရှုန်းရှုန်း
လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး ရိုကျိုးစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

ပြုံးနေကာ

“စိုကို ပြန်ခေါ်သိမ်းသွားချင်လို့ ဒီလိုနည်းလမ်းသုံးလိုက်တာ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ လက်မခံနိုင်ပါဘူး အန်ကယ်၊ အန်ကယ်တို့ ဆီက ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမပျော်လင့်ပါဘူး။ စို ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့လည်း ကျွန်တော် ကြိုးစားနေတာပါ။ စိုက အကြောက် အကန် လက်မခံသေးလို့ အချိန်တွေကြန့်ကြာနေတာ”

“သိတယ် မင်းတို့အခြေအနေကို အန်ကယ် စုံစမ်းနေတာပဲ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ ရိုးသားမှုကို အန်ကယ်တို့ အသိအမှတ်ပြုလိုက်တာ မင်းတို့ဘက်ကသာ မတော်လောဘတွေရှိနေရင် အန်ကယ်တို့သိမ်း ဆိုချက်ချင်းခေါ်ထုတ်သွားလို့ရတာပဲကွ”

“ဟုတ်တယ် မောင်သာဦး၊ မင်းတို့အခြေအနေကို အန်တီတို့ စောင့်ကြည့်နေတာပါ။ အန်တီလူတွေကို လွယ်လွယ်မယုံတတ်တာ အထင် မကြီးတတ်တာ ဆုံးဖြတ်ပြီးလုပ်လိုက်ပြီဆိုရင်လည်း အန်တီ မှားမှား မှန်မှန် ရှေ့တိုးဖို့ပဲ စဉ်းစားတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

ဒေါ်မြရောင်ခြယ် စကားကိုတော့ အလေးအနက် နားထောင် ခေါင်းညှိတ်ပြရသည်။ ဘယ်လောက် ပြတ်သား မာနကြီးတယ်ဆိုတာ သူ အသိဆုံး။

ဒါဆို အခုကိစ္စက တကယ်ပဲပေါ့။ သူ ဝမ်းသာရမလား၊ စိတ် ပူရမလား မသိမကွဲ ဒွီဟဖြစ်နေဆဲပင်။

“မင်း မယုံကြည်သေးဘူးလား သားဦး၊ ဒါဆို မင်းတို့သိမ်းရ ကိုပါ ငါ့အိမ်ခေါ်လာခဲ့၊ ငါ စောင့်ရှောက်မယ်”

“ဗျာ အဲ အဲလိုလုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်က”

“ကဲ ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ ငါတို့က ရွှေငွေပစ္စည်းဥစ္စာ အဆင့် အတန်း မလိုပါဘူး။ ရိုးသားမှုကိုပဲ ငါတို့အတွက် အရေးကြီးတယ်။ အန်တီ တကယ်ကို ကတိပေးပါတယ်။ မင်းတို့ကို ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာ ဆောင်ပေးမယ်။ သိပ်မူမနေနဲ့နော်၊ ငါ့သမီး ငိုက်ပူလာရင် မင်္ဂလာဆောင် ဖို့ မသင့်တော်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ မိန်းမက ဒါမလုပ်ဘူးဆိုတာနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ နေလိုက်ရလား။ မိန်းမကိုကြောက်တဲ့နေရာမှာ ငါ့ကိုတောင် စံချိန်ချိုး သွားမလားမသိဘူး”

ဦးရဲထွန်း စနောက်လိုက်တာကြောင့် အားလုံး ရင်းနှီးငွေထွေး ကာ ပျော်ရွှင်ရယ်မောမိကြသည်။ ရွှန်းရွှန်းစို အပါအဝင် မိသားစုအား လုံး မျှော်လင့်ချက်အသစ်တွေနဲ့ ကြည်နူးနေကြ၏။

ယောင်ဝါးစါး ဖြစ်နေခဲ့သော ဆန္ဒများက အချိန်တိုအတွင်းမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

သူ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် လူကြီးတွေရှေ့မှာပင် စို ပခုံးလေး ကို ထွေးဖက်ထားလိုက်၏။

ဦးရဲထွန်းနှင့်ဒေါ်မြရောင်ခြယ်က ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း

www.burmeseclassic.com

၂၅၆ ◊

ဗုဒ္ဓ

သူတို့မင်္ဂလာပွဲကို ဂုဏ်ထည်ဝါစွာ ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာဆောင်ပေး
ပြီမို့ ရွန်းရွန်းစို ပါးပြင်လေးပေါ် အနမ်းများ ကြဲဖြန့်ဖို့ ချစ်သူဘဝမှ
သခင်အဖြစ် မြင်ခွင့်ရဖို့ ညှစ်ရန်များက မွေးပျံ့နေလေသည်။

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲတမ်း

ဖူး

၂၀၁၆